C:\Users\Plazma\Desktop\307\Burroughs_E_R-Tarzan-06.PDB

PDB Name: Burroughs_E_R-Tarzan-06
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.12.2003
Modification Date: 16.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tarzanovy povídky z džungle

Edgar Rice Burroughs

Tarzan, svazek 6

Tarzanova první láska

Teeka, hovící si ve stínu stromů, byla beze vší pochyby vzorem mladistvého půvabu. Alespoň tak se jevila Tarzanovi, který seděl na větvi, pohupoval nohama a zálibně na ni pohlížel. Jeho urostlá postava, zalitá paprsky tropického slunce, jež probleskovalo hustým listovím, velké šedé oči, upřené na milovanou bytost, rozevlátá hříva dlouhých světlých vlasů - to vše vzbuzovalo dojem, že sem právě sestoupil jakýsi lesní bůh. Náhodný pozorovatel by si stěží pomyslel, že tento jinoch byl odkojen divokou opičí matkou, poté co jeho praví rodiče zahynuli v malé chatrči na mořském pobřeží, a že dosud nepoznal sobě podobnou lidskou bytost, odkázán na život uprostřed smečky veleopů, vedené starým Kerchakem.
Nebylo by jistě snadné číst v jeho myšlenkách, přáních a tužbách. Ty však v oné chvíli všechny patřily milované Teece. Tarzan byl dosud více opem než člověkem. Neznal pravdu a neměl sebemenší tušení, že je synem uhlazené anglické lady a váženého šlechtice ze starého vznešeného rodu. Nevěděl, že je ve skutečnosti John Clayton, lord Greystoke, požívající práva zasedat ve Sněmovně lordů. A i kdyby to věděl, nechápal by.
Ano, Teeka byla vskutku půvabná! I Kala byla krásná - jako ostatně každá matka v očích dítěte - leč Teeka jej poutala jakýmsi neodolatelným kouzlem, jemuž nerozuměl. Dlouhá léta si spolu hráli. Zatímco opičáci jejího věku dorostli v nevrlé morousy, ona zůstávala pořád veselá. Proto ji měl rád. Dnes ovšem byl zaujat něčím poněkud jiným, čemu dosud nevěnoval valnou pozornost. Ještě donedávna by nejvíce obdivoval hbitost, s jakou šplhala větvovím při společných hrách, ale nyní…
Tarzan si prsty prohrábl bujnou kštici plavých vlasů, padajících mu do čela, a vzdychl. Půvab malé Teeky mu nedopřával klidu! Tolik se mu líbil její huňatý kožich, o mnoho krásnější než jeho hladká kůže. Kdysi věřil, že i on jednou zaroste jako ostatní opi. Jak planými se však ukázaly tyto naděje!
A Teečiny zuby! Nebyly sice tak mohutné jako u dospělých opic, ale ve srovnání s jeho drobnými zoubky mu připadaly nádherné. A což teprve její husté obočí, plochý nos a široká ústa! Tarzan se nejednou pokoušel špulit rty, nadouvat tváře a mžikat očima jako ona. Ale nikdy to tak dokonale nedokázal!
Sledoval ji zasněně značnou část odpoledne. Náhle se počal k místní krasavici plížit jeden z mladých opičáků, pátrající do té doby pod kořeny přilehlého stromu po něčem k snědku. Ostatní opi se buď potulovali kolem, nebo odpočívali, hledajíce ve stínu úkryt před spalujícím žárem. Tu a tam některý z nich prošel kolem Teeky, aniž by si toho Tarzan povšiml. Proč tedy nyní kabonil tvář, sotva zahlédl Tauga, jak se krade k Teece a usedá vedle ní?
Tauga měl vždycky rád. Od dětství byli spolu. Sedávali na břehu řeky s rukama pod vodou, připraveni zmocnit se Pisah, ryby, plaché obyvatelky chladných hlubin, vábené na hmyz, který Tarzan házel na hladinu. Společně dráždili Tublata a provokovali Numu, lva. Proč se tedy Tarzanovi ježily vlasy na hlavě, jen se Taug k Teece přiblížil?
Pravda, Taug už dávno nebyl oním veselým a hravým opičákem jako dřív. Když vycenil tesáky, nezdálo se, že by žertoval jako v dobách, kdy se spolu s Tarzanem pouštěli do křížku, aby si ukrátili dlouhou chvíli! Dospělý Taug byl statný samec, mrzutý, podmračený a nahánějící strach. Vážnému střetu s Tarzanem se však doposud vyhýbal.
Tarzan jej zachmuřeně pozoroval. Viděl, jak veleop Teece vybírá z hustého kožichu blechu. Spustil se z větví a zamířil přímo k nim. Nedaleko místa, kde probíhaly podezřelé námluvy, se zastavil, ohrnul horní ret, vycenil zuby a zamručel. Taug zakroutil podlitými očky. Teeka se zvedla a pohlédla na Tarzana. Tušila snad, proč je vyrušil? Pak jakoby mimoděk poškrábala opičáka za uchem. Tarzan to viděl - a cítil, že Teeka již není jeho někdejší družkou k dětským hrátkám, nýbrž nade vše milovanou bytostí, o kterou je ochoten s Taugem bojovat. Na život a na smrt!
Tarzan se přikrčil a zvolna se přibližoval, rozhodnut svést tento zápas ihned. Opičáka přitom nespustil z očí. S každým krokem jeho hněv sílil. Taug se vzepřel na svých krátkých nožkách a naježil hřbet. Pak vycenil mocné tesáky a výstražně zavrčel.
"Teeka je Tarzanova!" prohlásil Tarzan v řeči opů.
"Teeka je Taugova!!!" odpověděl opičák.

Thaka, Numgo a Gunto, vyrušeni skřeky obou soků, zvedli hlavy. Ač ospalí, těšili se na souboj, který byl vždy vítanou změnou jednotvárného života v pralese.
Tarzan měl na plecích svinutý provaz a v ruce třímal lovecký nůž, zděděný po otci. K tomuto kousku lesklého kovu, s nímž bílý hoch zacházel tak dovedně, choval Taug náležitou úctu. Vždyť jím Tarzan zabil Tublata i gorilu Bolgani! Byla to hrozná zbraň! Proto Taug kroužil opatrně kolem svého protivníka, čekaje, až bude k útoku ta nejvhodnější příležitost.
Chvílemi se zdálo, že souboj skončí stejně jako většina šarvátek mezi příslušníky Kerchakovy smečky - jeden ze soupeřů prostě náhle ztratí o druhého zájem a začne se zabývat něčím jiným.
A snad by to tak bylo skutečně dopadlo, nebýt předmětem sporu Teeka. Tu těšilo, že je středem pozornosti, ba že o ni oba nápadníci hodlají dokonce bojovat. Často viděla, jak samci zápolí o samice, a ve skrytu duše doufala, že přijde den, kdy si i kvůli ní vjedou do vlasů.
Usedla nyní nedaleko bojiště a počala oba nápadníky popichovat. Vyčítala jim jejich zbabělost a častovala je nevybíravými přídomky, přirovnávajíc je k hadu Histahovi či hyeně Dango. Vyhrožovala, že přivede Mungu, aby je vytrestala holí - Mungu, která byla tak stará, že již ani nevylezla na strom, a úplně bezzubá, takže svůj každodenní jídelníček musela omezit na banány a drobný hmyz.
Veleopi, kteří přihlíželi souboji, se smáli. Taug byl bez sebe zlostí. Náhle se přestal ovládat a vrhl se na Tarzana, leč chlapec hbitě uskočil. Zdvihl nad hlavu lovecký nůž a zasadil Taugovi ránu do krku. Opičák se otočil, aby Tarzanovi vyrval zbraň z ruky, ale místo toho byl znovu zasažen do ramene.
Pohled na krev, řinoucí se Taugovi z ran, Teeku vzrušil. Byla prolita kvůli ní! Hrdě se rozhlédla po ostatních, zda se dívají. Ani Helena Trojská nemohla mít majestátnější vzezření!
Kdyby nebyla opičí kráska v té chvíli tak zaujata svou vlastní slávou, jistě by zaslechla šustot listí ve větvích - šustot, který nebyl způsoben větrem. A kdyby pohlédla vzhůru, spatřila by štíhlé tělo, krčící se v koruně, a pár žlutavých očí, upřených dychtivě přímo na ni. Ale Teeka neviděla nic.
Bolestivě zraněn, ustoupil Taug o několik kroků, nepřestávaje vydávat divoké skřeky. Tarzan mu vyšel naproti a zasypal jej přívalem nadávek. Ostrá čepel se přitom výstražně blýskala nad jeho hlavou. Teeka bez dechu sledovala oba protivníky.
Taug konečně stanul, aby nabral sil k novému výpadu. Koutky úst měl pokryty pěnou, hlavu skloněnou a tlapy výhružně vztyčené. Kdyby se mu podařilo sevřít Tarzana do kleští, nebylo by o vítězi pochyb! Leč Tarzan se nehodlal nechat chytit a vždy v pravý čas uskočil. S výjimkou starého Tublata dosud s nikým ze smečky nebojoval doopravdy. Nebál se, jen neměl takřka žádné zkušenosti. To pud sebezáchovy mu velel, aby zůstal obezřelý. Riskoval jen tehdy, bylo-li to nevyhnutelné. Ale pak se nezastavil před ničím - a před nikým!
Zdálo se, že způsob boje, který zvolil, je v dané chvíli ten nejlepší. Jeho zuby, jakkoli silné a ostré, nebyly ve srovnání s opovými tesáky jako zbraň k ničemu. Tím, že udržoval uctivou vzdálenost z protivníkova dosahu, měl možnost připravit si rozhodující úder nožem, a zároveň se vystříhal zranění, která by nepochybně v přímém boji utrpěl. A tak zatímco Taug útočil a řval jako splašený býk, tančil Tarzan zlehka kolem něho, zahrnoval jej posměšky a mával nad hlavou svou obávanou zbraní.
Tu a tam oba ustali, aby nabrali dechu, měříce se zlostnými pohledy. Při jedné takové přestávce obrátil náhle Taug svůj zrak ke stromu za Tarzanem - a v tom okamžiku se jeho chování zcela změnilo. Výraz zlosti zmizel a v obličeji se mu objevil bezuzdný strach. S výstražným skřekem, kterému rozumí každý veleop, se Taug otočil a počal prchat. Nebylo třeba se na cokoli vyptávat - jeho křik byl varováním, že se blíží odvěký nepřítel.
Také Tarzan se rozběhl k nejbližšímu stromu, aby se zachránil. Jen vyrazil, zaslechl řev leoparda, následovaný zoufalým výkřikem mladé opice. Taug jej rovněž slyšel, leč raději se vůbec nezastavil. Tarzan si počínal jinak. Ohlédl se zpátky, zda někdo ze smečky není bezprostředně ohrožen, a to, co vzápětí spatřil, jej naplnilo hrůzou.
Byla to Teeka, která vykřikla a nyní pádila mýtinou k lesu, pronásledována Sheetou, leopardem. Vypadalo to, že Sheeta ani příliš nepospíchá. Kořist mu nemohla uniknout! I kdyby Teeka doběhla ke stromu, nestihla by vyšplhat do větví!
Tarzanovi bylo zřejmé, že Teeka musí zahynout. Volal na Tauga a ostatní veleopy, aby přispěchali své družce na pomoc, a sám se rozběhl přímo proti šelmě, snímaje z ramene provaz. Věděl, že jsou-li velké opice pohromadě, nikdo - ba ani sám Numa, král zvířat - se jim neodváží postavit. Kdyby všichni z Kerchakovy smečky udeřili naráz, Sheeta by schlípl ocas a utekl!
Taug i jeho soukmenovci slyšeli Tarzanovo volání, ale ani jeden nezůstal stát. A Sheeta byl své oběti stále blíž!
Tarzan se řítil Sheetovi vstříc a křičel na něho ve snaze upoutat jeho pozornost, aby se Teeka dostala včas do koruny stromu, kam se za ní její pronásledovatel jisté nepustí. Chrlil přitom na leoparda jednu nadávku za druhou. Vyzýval jej, aby se dal do boje s ním, avšak Sheeta toho nedbal a hnal se dál za kořistí.
Ačkoli se neohrožený jinoch k šelmě kvapem blížil, vzdálenost mezi ni a Teekou již neskýtala naději, že bude na místě včas. Tarzan uchopil smyčku spletenou z trav a počal jí kroužit nad hlavou. Měl strach, že chybí, neboť na takovou dálku dosud lasem neházel. Ale jiného nezbývalo. Nesměl otálet ani na okamžik!
A tak právě ve chvíli, kdy se Teeka vyhoupla na nejnižší větev, těsně následována Sheetou, zasvištěl provaz vzduchem nad leopardovou hlavou. Tarzan stáhl smyčku kolem žlutohnědého skvrnitého hrdla a čekal, až sebou velká kočka škubne, aby se vyprostila. Sheeta blýskal očima, mrskal ocasem a cenil tesáky, vydávaje hrozný řev, prozrazující hněv i překvapení. Uviděl Tarzana, který stál necelých čtyřicet stop zpět, a rozehnal se proti němu.
Teeka byla nyní konečně v bezpečí. Tarzan ji letmo zahlédl, ale sám teď musel zůstat ve střehu, neboť Sheeta se nevzdával. Bylo zbytečné riskovat vlastní život v nerovném souboji. Mohl však vůbec uniknout rozlícené šelmě? A pustí-li se s ní do křížku, má naději vyváznout?
Tarzan cítil, že se ocitl ve svízelné situaci. Nezbývalo než sebrat všechny síly a čekat útočníka. V pravičce svíral lovecký nůž - chatrnou zbraň ve srovnání s Sheetovými ostrými tesáky a mohutnými tlapami! Nicméně mladý lord

Greystoke se postavil šelmě s odvahou, s jakou umírali jeho neohrožení předkové, na hlavu poražení na Senlac Hill u Hastingsu.
Z bezpečí v korunách stromů přihlíželi veleopi podivnému zápasu. Vřeštěli na Sheetu a povzbuzovali svého lidského soukmenovce. Teeka byla hrůzou bez sebe. Volala na opičáky, aby Tarzanovi pomohli - leč ti dokázali jen skřípat zuby a povykovat na šelmu. A pak - Tarzan ani nebyl skutečný Mangani, tak proč kvůli němu nasazovat kůži?
Sheeta se vrhl po nepříteli - ale kde již byl v tom okamžiku Tarzan! Počínala-li si velká kočka bleskurychle, pak Tarzan si počínal ještě rychleji! Sotva se ho leopard pokusil zasáhnout, uskočil, a Sheeta dopadl celou vahou na zem, minuv svůj cíl. Hned se však vzpamatoval, otočil se a znovu se po Tarzanovi rozehnal. Zavadil přitom o křovisko, které by pro něho jindy nebylo žádnou překážkou. Ovšem tentokrát měl kolem krku provaz, a jak skočil, lano se omotalo kolem keře a zabránilo mu v dalším pohybu.
V příští chvíli byl již Tarzan v bezpečí vysoko ve větvích, kam se Sheeta nedokázal vydrápat. Tady se pohodlně usadil a počal na rozlícenou šelmu házet větvemi a plody. Vzápětí se k němu přidali i ostatní veleopi, metajíce ze stromů vše, co jim padlo do rukou. Sheeta, běsný vzteky, chňapal kolem sebe a snažil se zbavit provazu. Konečně jej přerval. Chvíli zůstal stát a probodával očima své trýznitele, pak naposledy zlostně zařval a zmizel v houštinách pralesa.
Opi slezli na zem a tvářili se, jako by se nic neobvyklého nepřihodilo. Tarzan našel část svého lasa a dal se do vázání nové smyčky. Teeka usedla vedle něho. Učinila snad konečné rozhodnutí?
Taug je oba sledoval se zakaboněnou tváří. Jednou, když se přiblížil, na něj Teeka vycenila zuby a zavrčela, kdežto Tarzan se hrozivě zašklebil. Taug však neměl v úmyslu vyvolat nový spor. Zdálo se, že dle zvyku svých soukmenovců přijal rozhodnutí opičí samičky a smířil se s vlastní porážkou.
Jakmile opravil laso, vylezl Tarzan znovu na strom, aby se rozhlédl po nějakém úlovku. Potřeboval více masa než jeho druzi. Zatímco opi se spokojili s ovocem, bylinami či brouky, jichž byla všude hojnost, lovil jejich bílý svěřenec zvěř, neboť cítil, že maso dodává síly jeho svalům, které den ode dne mohutněly.
Taug ho bedlivě pozoroval, a sotva se Tarzan vzdálil, zamířil k Teece, předstíraje, že hledá něco k snědku. Konečně se ocitl jen několik stop od ní. Pohlédl jí do tváře a shledal, že nejeví jediné známky hněvu. Nadmul hruď a počal kolébavě přešlapovat z nohy na nohu, vydávaje přitom zvláštní chrčivé zvuky. Otevřel tlamu a vycenil tesáky. Jak velké a krásné byly! Teeka si jich rozhodně povšimla. A se stejným obdivem hleděla i na jeho mohutné obočí a krátký silný krk. Taug byl vskutku krasavec!
Polichocen Teečiným zájmem, obcházel opičák pyšně kolem a nakrucoval se jako páv. Pak v duchu začal srovnávat sebe sama s Tarzanem. Ne, Tarzan se mu nemůže rovnat! Jak by se hladká bílá kůže mohla měřit s jeho nádherným huňatým kožichem? Čím byl Tarzanův malý nos proti jeho mohutnému chřípí? A Tarzanovy oči! Cosi matného uprostřed bílých kruhů. A ještě ke všemu ani trochu červené! Taug byl přesvědčen, že jeho krví podlitá očka jsou krásná. Vždyť se již mnohokrát díval na svůj obraz v zrcadle vodní hladiny!
Přistoupil k Teece a usedl. Když se Tarzan vrátil z lovu, spatřil, jak Teeka spokojeně škrábe jeho soka na hřbetě. Byl zklamán. Ani Taug, ani Teeka ho neviděli přicházet. Chvíli je mlčky pozoroval, pak se s bolestným výrazem ve tváři otočil a zmizel v listnatém labyrintu. Přál si být odtud co nejdále. Cítil podivnou tíseň, ale netušil, co je její příčinou. Domníval se, že je to zlost na Tauga. Proč tedy utekl, místo aby bojoval s někým, kdo jej připravil o štěstí? Zdálo se mu, že se hněvá i na Teeku, která mu tolik učarovala…
Toužil po něčí náklonnosti. Od dětství až do chvíle, kdy zemřela Kala, zabita otráveným šípem, byla tato stará opice jedinou bytostí, kterou miloval. I Kala milovala svého lidského chráněnce - tak jak šelma miluje mládě. Tarzan jí oplácel stejnou měrou. Zprvu proto doufal, že Teeka mu Kalu nahradí.
Že se mu stane někým, pro koho bude bojovat a lovit. Jeho sen se však nyní rozplynul. Bylo mu teskno. Složil ruce na prsa a přemýšlel, co se s ním děje. Svou trýzeň přičítal Teece. Čím víc na ni myslel, tím byla jeho bolest silnější. Pohodil hlavou a povzdechl. Pak se vydal do džungle. Hloubal o svém neštěstí a nenáviděl všechny, kdo mu je způsobili. Celé dva dny lovil sám - zadumaný a smutný. Nakonec dospěl k závěru, že se ke smečce již nevrátí. Nesnesl pomyšlení, že by našel Teeku a Tauga spolu.
Právě když přeskakoval z větve na větev, prošli pod ním bok po boku Numa a jeho družka. V tu chvíli jim záviděl. Zavrčel a hodil po nich ořechem…
Zakrátko narazil na několik černých válečníků krále Mbongy. Rozhodl se chytit jednoho z nich do lasa, ale vtom jej zaujalo jejich podivné počínání. Budovali jakousi klec, kterou postavili na stezku a zakryli listovím. Tarzanovi vrtalo hlavou, k čemu může taková věc sloužit. A proč se černoši vrátili do osady, ledva ji zhotovili?
Bylo tomu již dlouho, co naposledy navštívil vesnici domorodců a z úkrytu za kolovou ohradou sledoval dění mezi chýšemi nepřátel. Ač neměl černochy v lásce, rád je pozoroval při práci. Zejména jej upoutaly taneční slavnosti, při kterých se na ebenových tělech bojovníků odrážela světla ohňů, jak muži divoce vířili v bujarém rytmu bubnů.
Snad v naději, že spatří něco podobného, sledoval tentokrát domorodce až k osadě. Byl však zklamán, neboť té noci byl všude klid. Ze své skrýše na stromě viděl hloučky vesničanů, jak usedají k ohni a živě spolu rozmlouvají. V temných zákoutích postávaly osamělé dvojice. Tarzan sklopil hlavu a přemýšlel. Ještě než ulehl ke spánku, schoulen ve větvích mohutného stromu poblíž osady, znovu si vzpomněl na Teeku.
Taug, lovící sám, se příštího dne zatoulal daleko od ostatních příslušníků kmene. Zvolna se ubíral sloní stezkou, jež byla v džungli pro chůzi nejpohodlnější. Náhle však pěšina končila, jakoby zarostlá křovisky.
Taug nedávno dospěl a jako každý mladý opičák byl netrpělivý a zlostný. Ať se mu do cesty připletlo cokoli, vždy použil síly. Sotva zjistil, že stezka je čímsi zatarasena, vrhl se bezhlavě do porostu, aby se vzápětí ocitl v kleci nastražené vesničany. Snažil se vyprostit, kousaje do mřížoví, a poté propadl bezmeznému vzteku. Vše marně - byl v pasti!
Ráno se skupina černochů vydala ke kleci. A ve větvích nad nimi se vznášel polonahý bílý obr, hnán zvědavostí.

Manu, malá opička, jej doprovázela svým štěbetáním a kvílením. Ač se ho nebála, přimkla se blíže ke svému většímu druhovi, který se držel vedle ní. Tarzan to zahlédl a usmál se. Opodál se krásný pták s pestrobarevnými křídly snažil upoutat pozornost své samičky. Tarzanovi se zdálo, jako by mu džungle neustále připomínala, že ztratil Teeku.
Když černí válečníci dorazili ke kleci, Taug se opět rozlítil. Chopil se mříží a počal jimi zběsile lomcovat, nepřestávaje vrčet a štěkat. Ačkoli past nebyla původně určena jemu, byli černoši s úlovkem spokojeni.
Sotva zaslechl zuřivý řev veleopa, nastražil Tarzan uši. Zvedl hlavu a zavětřil. Konečně ucítil důvěrně známý pach. Jako by viděl Tauga přímo před sebou! Za okamžik již spatřil celý výjev a pochopil, k čemu sloužilo ono podivné zařízeni. Přikradl se blíž, aby zjistil, co černoši se svým zajatcem udělají. Nepochybné opičáka zabijí! A Teeka - Teeka zůstane jemu! Nikdo mu ji už nevezme!
Viděl, jak černoši snímají z klece kryt z větvoví, připevňují k ní provazy a vlekou ji stezkou k vesnici. Díval se za nimi, dokud mu nezmizeli z očí. Slyšel, jak nešťastný vězeň bije do mříže a vydává pronikavé skřeky.
Když bylo po všem, otočil se a zamířil zpátky ke svému kmeni, za milovanou Teekou. Cestou vyrušil Sheetu a jeho družku. Leopard ležel bez hnutí v porostu, zatímco samice mu pečlivě olizovala hebkou, nádherně vybarvenou kožešinu na hřbetě, přihlazujíc ji tlapou. Tarzan zrychlil krok a zanedlouho dostihl opí smečku. Zahlédl své soukmenovce dřív než oni jeho. Nikdo se nedokázal plížit pralesem tak tiše jako on!
Náhle nastal mezi opičáky zmatek a ozvaly se výstražné skřeky, neboť Tarzan je pořádně vyděsil. Teprve když zjistili, o koho jde, panika pominula. Něco podobného zažil Tarzan již bezpočtukrát. Vždy když se znenadání odkudsi vynořil, opice znejistěly a neuklidnily se dřív, dokud jej náležitě ze všech stran neočichaly.
Jinoch se mezi nimi prodral ke své lásce. Teeka si ho prohlédla, pak zavětřila a zeptala se:
"Kde je Taug?"
"Gomangani ho chytili," odpověděl Tarzan. "Zabijí ho!"
Teeka se zatvářila rozpačitě. Tarzan jí položil ruku na rameno. Jak byla hladká proti Teečinu hustému kožichu! Vzpomněl si na tlapu leopardí samice, která se od Sheetovy srsti nikterak nelišila. A malý Manu a jeho samička? Jak ti se k sobě hodili! Dokonce i pestrobarevný pták se podobal své družce! A Numa své Sabor! Žádný pár se tak vzájemně nelišil jako on a Teeka!
Tarzan byl zmaten. Něco tu nebylo v pořádku! Stáhl ruku z Teečina ramene a ustoupil o několik kroků zpět. Náhle vypjal hruď a počal se divoce bušit pěstmi do prsou. Zvedl hlavu a vydal dlouhou řadu skřeků. Ostatní opi jej sledovali nechápavé. Nikoho nezabil, a do boje s nepřítelem se nechystá! Darmo je ruší! Rozešli se po svých, byť jej nepřestali kradmo pozorovat.
Tarzan se vyhoupl na strom a zmizel v džungli. A v té chvíli na něho všichni zapomněli, Teeku nevyjímaje.
Zatímco černoši se lopotili s těžkou klecí, opičák uvězněný uvnitř vytrvale řval a škubal mřížovím. Teprve za hodnou dobu dospěli téměř k cíli své cesty. Zastavili k odpočinku, aby se pak vydali k mýtině, kde ležela jejich osada. Nedaleko odtud se ve větvích krčila lidská postava. Ostražité oči obhlížely klec a počítaly nepřátele. Černoši se rozložili ve stínu, zjevně unavení. Několik z nich ihned usnulo. Tarzan se přikradl blíž. Nikde se nepohnul ani lísteček.
Tarzan trpělivě vyčkával, podoben šelmě číhající na kořist. Konečně zůstal vzhůru jediný bojovník. Nadešel čas k útoku! Divoch přistoupil ke kleci a měl nyní Tarzana přímo nad sebou. Taug sledoval mužovo počínání s nevrlým mručením. Hrozilo nebezpečí, že by mohl probudit ostatní válečníky. Tarzan zajatce tiše oslovil a vyzval ke klidu. Opičák okamžitě uposlechl a zmlkl.
Černoch se mezitím zastavil u dvířek klece a zkoušel, zda je závora dost pevná. V té chvíli mu Tarzan skočil přímo na záda. Ocelové prsty stiskly nešťastníkovi hrdlo a svalnaté nohy se mu ovinuly kolem pasu. Domorodec byl bez sebe hrůzou. Vrhl se na zem a pokoušel se protivníka setřást. Leč stisk byl stále silnější.
Taug zůstal mlčenlivým svědkem zápasu. Nechápal, proč Tarzan Gomangani napadl. Měl dosud na paměti nedávný vzájemný souboj o Teeku. Viděl, jak černoch ztrácí síly a posléze klesá bezvládně k zemi.
Tarzan vyskočil, zamířil ke kleci a pustil se do dalšího boje - tentokrát se závorou. Taug mohl jen přihlížet - pomoci nedokázal. Konečně byla past otevřena a opičák vylezl ven. Chtěl se vrhnout na spící viníky svého ponížení, ale Tarzan to nedovolil. Uchopil bezvládného černocha, vtáhl jej do klece a zasunul závoru na původní místo. Nebylo pro něj větší radosti než nedopřát divochům byť jen chvíli klidu! Tarzan se usmíval. Dovedl si představit, jaká hrůza se jich zmocní, až najdou v pasti místo veleopa jednoho ze svých druhů!
Pak se spolu s Taugem vyhoupli do větví - zarostlý, divoký opičák a syn anglického lorda - a usedli bok po boku v koruně stromu.
"Vrať se k Teece!" pokynul Tarzan svému soukmenovci. "Je tvoje. Tarzan ji nechce."
"Tarzan našel jinou družku?" zeptal se Taug.
Jinoch pokrčil rameny.
"Gomangani má Gomangani," řekl. "Numa má Sabor. Sheeta má družku ze svého rodu, i Bára a Manu. Všechna zvířata i ptáci z pralesa mají své družky. Jen Tarzan z rodu Opů nemá nikoho. Taug je opičák a Teeka je opice. Vrať se k Teece! Tarzan je člověk. Půjde sám!"

Tarzanovo zajetí

Ve stínu pralesních velikánů pracovali černí válečníci. Za tropického žáru prosekávali bujnou vegetaci a poté se štíhlými noži i holýma rukama ryli v mazlavém jílu. Uprostřed staré, zvěří vyšlapané stezky hloubili jámu, aby do ní chytili některého z velkých obyvatel džungle. O kmeny stromů opřeli své dlouhé oválné štíty a ostrá kopí. Jejich ebenová, svalnatá těla se leskla potem.
A zatím se onou stezkou k napajedlu ubíral statný jelení samec. Náhle se zastavil, zaslechnuv hlasitý lidský smích. Na

okamžik zůstal nehybný jako socha. Pak se otočil a prchal do pralesa, vyděšen přítomností člověka. V téže chvíli nedaleko odtud, v hlubokém, neproniknutelném porostu, zvedl svou mohutnou hlavu Numa, lev. Byl dobře nasycen a dosud vyspával. Bylo věru třeba velkého hluku, aby se probudil! Roztáhl nozdry a zavětřil. Okamžitě zachytil pach jelena i člověka. Byl však natolik syt, že jen zamručel, zdvihl se a majestátné odkráčel. Nádherně zbarvení ptáci přelétali ze stromu na strom. Malé opičky, věčně se hašteřící, poskakovaly v korunách.
Zdálo se, že muže nikdo neruší, neboť jakkoli divočina kypí životem, zůstává jedním z nejosamělejších míst na světě. Byli však opravdu sami? Nad nimi, na poduškách z hustého listoví, ležel šedooký mladík a sledoval každý jejich pohyb. Nenávist vůči domorodcům byla teď přehlušena touhou dopátrat se příčiny podivného počínání černochů. Jeden z nich kdysi zabil milovanou Kalu. Byli to jeho nepřátelé, nicméně rád je pozoroval. Chtěl o nich vědět co nejvíce.
Viděl, jak se jáma na stezce stále zvětšuje - nakonec byla tak široká a hluboká, že by se do ní pohodlně vešli všichni, kteří na ní pracovali. K čemu ale měla sloužit? Když černoši nařezali dlouhé kůly, na jednom konci je zaostřili a druhým zapustili do dna prohlubně, jeho údiv ještě vzrostl. Pak nakladli přes jámu tenké pruty, zakryli je listovím a větvemi a okolí upravili tak, že zde po jejich činnosti nezůstalo ani stopy. Se svým dílem byli zjevně spokojeni.
Tarzan byl natolik zabrán do svých myšlenek, že po chvíli zcela ztratil o divochy zájem a nechal je v klidu odejít zpátky do vesnice, ušetřiv je svých obvyklých kousků, jež byly zčásti pomstou za smrt milované Kaly a zčásti zdrojem nekonečné zábavy. Tajemná jáma zůstala hádankou, kterou nedokázal rozluštit.
Černoši přišli do těchto končin teprve před několika lety, aby tu bojovali s divokými šelmami o nadvládu. Pro Numu, Tantora, veleopy i malé opičky byly jejich způsoby něčím zcela novým. Lecčemu se od těchto černých bytostí s hladkou kůží, které kráčely vzpřímeně na zadních tlapách, mohli přiučit! Učili se - leč pomalu. Pomalu k vlastní škodě…
Sotva černí válečníci zmizeli, Tarzan se spustil na stezku. Zavětřil a počal obcházet záhadné místo. Po chvíli se posadil na samý okraj jámy a odhrabal trochu zeminy, aby si prohlédl jeden z prutů, přeložených napříč otvorem. Očichal jej a ohmatal, a pak znovu uložil k ostatním. Vzápětí se vyšvihl do větví a vydal se hledat Kerchakovu smečku.
Cestou jej vyrušil Numa. Tarzan utrhl jeden ze šťavnatých plodů a mrštil jím po šelmě, nadávaje jí přitom do mrchožroutů a smrdutých hyen. Lev nenávistně blýskl žlutozelenýma očima po nepříteli, ukrytém kdesi v koruně stromu. Pak počal řvát a máchat ocasem. Když zjistil, že jeho hněv je marný, otočil se a tiše se ztratil v pralese. Tarzan se opovržlivě ušklíbl, zavrčel a pokračoval ve své pouti.
Neurazil ani míli, a náhle zepředu ucítil důvěrně známý pach. Za okamžik již pod sebou spatřil obrovského sloního samce, jak se zvolna ubírá stezkou. Rozkýval haluz - a tehdy se slon zastavil. Nastražil rozevláté slechy a dlouhým pružným chobotem začal mávat ze strany na stranu ve snaze zvětřit nepřítele. Jeho malá očka neklidně těkala kolem. Tarzan se rozesmál a sklonil se k mohutnému zvířeti.
"Tantore, Tantore!" zvolal. "Ani Bara, jelen, není bázlivější než ty! Ty, největší tvor v džungli, který má sílu tolika Numů, kolik je prstů na ruce! Ty, který dokážeš vytrhnout strom i s kořeny, se bojíš, sotva se zatřese větévka!"
Jedinou odpovědí bylo mocné zatroubení. Slon svěsil chobot i uši, avšak jeho očka dál pátrala kolem a hledala Tarzana. Netrvalo dlouho a mladík se lehce snesl na jeho široký hřbet. Tady se uvelebil a počal Tantora škrábat za ušima. Přitom mu sděloval, co vše se mu v džungli přihodilo. Pralesní obr nerozuměl ničemu, leč naslouchal trpělivě. Hlas jeho přítele mu zněl nanejvýš příjemně.
Od chvíle, kdy se Tarzan jako malý hoch poprvé neohroženě přiblížil k velkému tlustokožci, zrodilo se mezi nimi opravdové pouto. Časem chlapec zjistil, že má nad slonem zvláštní moc. Stačilo zavolat a Tantor přispěchal, ať byl kdekoli. Ledva se mu pak Tarzan usadil na hřbetě, kráčel Tantor džunglí, kamkoli mu bylo poručeno. Snad to byla ona síla, kterou člověk ovládá zvířata, co jej vedlo k naprosté poslušnosti.
Tarzan se oddal lenošení. Čas teď neznamenal nic. A život - to byla vlastně jen starost, jak zaplnit prázdný žaludek. Pro Tarzana byl tenhle úkol snazší než pro obrovského slona - jedl méně a nebyl nikterak vybíravý. Tantor byl naproti tomu přísný vegetarián s osobitým jídelníčkem.
Tarzan se ve společnosti dobráckého obra cítil šťasten. Jako každá živá bytost toužil mít někoho rád. Jeho vrstevníci z Kerchakovy smečky vyrostli v samotářské šelmy, neschopné citu. Tu a tam si ještě hrával s menšími opicemi, ale ani ty nenaplňovaly jeho představy o přátelství a družnosti. Tantor byl pevností klidu a oddanosti. Bylo příjemné nechat se vozit a moci se svěřovat se svými radostmi i strastmi! Od Kaliny smrti měl Tarzan právě Tantora ze všech tvorů v džungli nejraději. Často přemítal o tom, zda slon jeho náklonnosti rozumí. Možná, snad…
Byl to opět až prázdný žaludek, který zahnal Tarzana zpátky do větví. Syn divočiny se vydal za potravou, zatímco Tantor klidně pokračoval v cestě opačným směrem.
Tentokrát nezvykle dlouho konejšil Tarzan svůj hlad. V jednom hnízdě vysoko v koruně nalezl několik čerstvých vajec, a ta pak doplnil ovocem a lesními plody. Leč v duchu toužil po mase! Rád by něco ulovil, jenže štěstí se mu dnes vyhýbalo jako snad dosud nikdy.
Toulaje se džunglí, přemýšlel o všem možném. Vzpomínal na uplynulé události, na Tantora a na černochy, kteří vykopali jámu a poté ji opustili. K čemu jim asi byla? Snažil se tomu přijít na kloub.
Pojednou dostal strach o svého sloního přítele, ubírajícího se stezkou přímo k záhadné propasti. Okamžitě zapomněl na hlad a hnal se k onomu místu jako o závod. Přeskakoval z větve na větev a občas se spustil na pestrobarevný koberec husté vegetace, aby vzápětí znovu vyšplhal vzhůru. Poháněn úzkostí, přestal být ostražitý a poněkud se odchýlil od správného směru. A tak se nenadále ocitl na rozlehlejší planině, nemaje tušení, co se může skrývat mezi křovisky, jimiž byla porostlá. Rozběhl se proto zpátky k nejbližšímu cípu pralesa.
Byl v půli cesty, když se z vysoké trávy zvedlo hejno štěbetajících ptáků. Tarzan ihned odbočil, neboť věděl, že jejich úprk je výstrahou před blížícím se nebezpečím. A skutečně! Vzápětí se objevil Buto, nosorožec. Bylo těžké posoudit, zda jeho nenadálý útok byl dílem strachu, že bude napaden, či vrozené vznětlivé povahy. Kdo však před ním včas neunikne, nemá naději na záchranu! Čirou náhodou mířil právě tím směrem, kudy spěchal Tarzan, a sotva jeho vpadlá

očka zahlédla nepřítele, zachrochtal a zrychlil.
Mezitím se již oba opět vnořili do džungle. Kolem kroužili s hlasitým křikem drobní ptáci a z větví se ozývaly vyplašené skřeky malých opiček. Jediný Tarzan vyhlížel zcela klidně. Zastavil se přímo na stezce, po níž se řítil rozlícený Buto. Vyšplhat na strom už nebyl čas, a pak - neměl chuť měnit kvůli komukoli směr své cesty!
A již tu byl Buto, s hlavou skloněnou a nastraženým rohem. Máchl svou strašlivou zbraní, leč Tarzan v poslední chvíli vyskočil a dosedl zvířeti přímo na záda. Udiven nenadálým zmizením své kořisti, Buto se otočil a dal se zcela jiným směrem. A tak se mohl Tarzan na příhodném místě vyšvihnout z jeho hřbetu do bezpečí ve větvích a pokračovat v cestě.
A zatím nedaleko odtud se stezkou bezstarostně loudal Tantor, sledován několika domorodci, číhajícími na první oběť své důmyslné nástrahy. Pospíšili si, obloukem předstihli ohromného tlustokožce a vylezli na stromy v místě, kde je měl slon záhy minout. Mlčky vyčkávali jeho příchodu. Konečně byl na dohled. Sotva pod nimi prošel, vyrazili ze svých úkrytů. Divoce přitom křičeli, snažíce se zvíře nahnat k jámě.
Tantor se náhle zastavil, zvedl chobot a napjal uši. Poté se rozběhl přímo k pasti. Za ním se s halasem hnal zástup černých bojovníků. A Tantor, který by dokázal své pronásledovatele v jediném okamžiku rozprášit, odtud pádil jako štvaný jelen.
Spolu s ním se k pasti blížil i Tarzan, proplétaje se větvovím s mrštností veverky. Slyšel křik černochů a hned vytušil, co mají za lubem. Vydal pronikavý zvuk, který se rozlehl džunglí - leč Tantor jeho varování nevnímal. Byl teď již jen několik yardů od léčky. Černoši, jisti si zdarem svého počínání, křepčili jako smyslů zbavení, omámeni vidinou odměny za vzácnou slonovinu. Byli natolik strženi radostí, že si vůbec nevšimli lidské postavy, vznášející se nad jejich hlavami v hustém stromoví.
Ba ani Tantor Tarzana neviděl a neslyšel, jakkoli jej jeho přítel vyzýval, aby se zastavil. Ještě pár kroků, a slon se musel zřítit do jámy! Konečně ho však Tarzan dostihl a na samém okraji pasti seskočil na zem. Tantor v poslední chvíli poznal svého zachránce.
"Stůj!!!" vykřikl Tarzan a slon jako na povel znehybněl. Tarzan se otočil a odhodil stranou několik větví, zakrývajících otvor. Teprve tehdy Tantor porozuměl.
"Bojuj!" vyzval jej mladík. "Jsou ti v patách!"
Leč Tantor byl stále ještě na smrt vyděšen. S mocným troubením odbočil ze stezky a vyrazil do džungle. Tarzan, stojící na kraji jámy, se usmál. Tantor, nejsilnější ze silných, utekl! Ale snad bude opravdu lepší opustit bojiště. Tarzan učinil krok - a zem pod ním se náhle propadla. Snažil se něčeho zachytit, ale bylo již pozdě. Ocitl se v jámě obehnané ostrými kůly!
V příští chvíli se objevili černoši. Sklonili se nad pastí a užasli. Otvor v ní byl příliš malý, aby jím propadl obrovský slon! Zprvu mysleli, že se Tantor probořil jednou tlapou a ještě včas uskočil. Pak pohlédli dolů a spatřili na dně nehybné tělo bílého mladíka. Někteří z nich jej znali, a proto ustrašeně ustoupili. Jiní se tlačili k jámě, aby si podivný úlovek prohlédli. Konečné jich několik slezlo dolů a Tarzana vytáhlo.
Zůstal nezraněn. Jen úder do temene o jeden z kůlů jej zbavil vědomí. Černoši to záhy zjistili a raději jej svázali, než znovu procitne. Báli se onoho zvláštního člověka, který žije v džungli s opicemi.
Nesli jej sotva pár kroků směrem k osadě, když se polapený jinoch náhle probral. Hned si uvědomil vážnost situace. Zvyklý spoléhat od dětství sám na sebe, nečekal odnikud pomoc. Nezbylo než dostat se na svobodu vlastními silami. Jakmile černoši zpozorovali, že zajatec je při vědomí, ztratili chuť vláčet se s živým břemenem a přinutili jej, aby šel v jejich středu, pobízejíce ho ostrými hroty svých oštěpů. Tarzan zůstal netečný - a tehdy domorodci dostali strach a raději ustali ve svém počínání, neboť uvěřili, že bílý obr je nadpozemskou bytostí, která necítí bolest.
Když se přiblížili k domovu, počali vítězoslavně halekat. Tančili a mávali oštěpy, zatímco se kolem shromáždil dav vesničanů, aby je přivítal a vyslechl, co se zběhlo. Domorodci si prohlédli zajatce a strnuli. Celé měsíce žili v ustavičné hrůze z lesního démona, který se před nimi skrýval jako přízrak. Na cestách kolem osady mizeli za bílého dne černí bojovníci, jako by se do země propadli. Za soumraku pak byli nacházeni mrtvi u bran vesnice. Hrůzostrašná postava se za nocí zjevovala v chatrčích a opět se ztrácela, nezanechávajíc po sobě sebemenších stop. A teď byl bílý démon v jejich moci! Už je nebude děsit!
Jakási žena vyběhla z davu a s hlasitým výskotem udeřila zajatce přímo do tváře. V příští chvíli byl Tarzan obstoupen hloučkem ječících a bojovně naladěných divošek.
Vtom se objevil Mbonga a počal shromáždění rozhánět.
"Ušetříme ho do dnešní noci!" rozhodl.
A zatím kdesi hluboko v džungli stanul Tantor, již zcela klidný, uprostřed stezky, nastražil uši a zdvihl chobot. Co se asi odehrávalo v jeho zvířecím mozku? Hledal snad Tarzana? Byl schopen opětovat poskytnutou službu? Cítil vděčnost? Nasadil by život, aby Tarzana zachránil, kdyby věděl, co se mu přihodilo? Kdo ví…
Kdo zná slony, bude na pochybách. Angličané, kteří v Indii pomoci slonů lovili, nezaznamenali jediný případ, že by tato zvířata v nebezpečí přispěchala člověku na pomoc, byť by s ním žila jakkoli dlouho. Bylo proto málo pravděpodobné, že by se Tantor pokusil překonat svůj strach z domorodců a vydal se za Tarzanem.
Konečně zdáli zachytil vzrušené hlasy divochů. Otočil se, jako by se chtěl dát na útěk - ale cosi mu v tom bránilo. Zamával chobotem a pronikavě zatroubil. Pak zůstal znovu klidně stát a naslouchal.
V Mbongově osadě zjednal právě starý náčelník ticho, a tak Tantorovo troubení dolehlo až sem. Černoši mu nevěnovali valnou pozornost, leč pro Tarzana bylo dobrým znamením. Právě ho odváděli k chatrči, kde měl být uvězněn a hlídán až do chvíle, než začne noční obřad.
Sotva zajatec zaslechl Tantorovo volání, vydal pronikavý skřek, při němž černochům tuhla krev v žilách. Válečníci, kteří jej vedli, zděšeně uskočili. Poté jej znovu obstoupili se zdviženými oštěpy, zatímco on stál bez hnutí a naslouchal. Vtom

z dálky zazněla odpověď a Tarzan, zjevně uspokojen, klidně následoval stráž k chýši, kde měl být do setmění držen. Odpoledne se chýlilo ke konci. Mladík slyšel, jak ve vesnici probíhají přípravy na noční slavnost. Vchodem do chatrče viděl ženy, jak staví na ohniště kotle s vodou. Myslel však na jediné - zda mu Tantor přijde na pomoc. Nebyl si tím jist - znal Tantora lépe než sebe sama. Věděl, jak malé srdce bije v tak velkém těle. A neméně dobře věděl, jaký strach se zvířete zmocní, sotva ucítí pach Gomangani.
Spolu s denním světlem se naděje na záchranu počala zvolna vytrácet. Přesto Tarzan zůstával klidný, očekávaje trpělivě svůj osud. Celou dobu se snažil zbavit provazů. Šlo to však velmi ztěžka a pomalu. Snad se ještě vyprostí, než si pro něho černí kanibalové přijdou. Olízl si rty a usmál se. Na okamžik si představil, jak do nepřátel zatíná své ostré zuby. Kdyby jim tak mohl dát alespoň jednou pocítit svou sílu, než bude přemožen!
Konečně přišli - pomalovaní a ověšení pestrobarevnými péry, a snad ještě hrozivější, než jak je příroda stvořila. Vtrhli do chatrče a vyvlekli zajatce ven. Tady byl uvítán rykem shromážděných vesničanů. Vedli jej ke kůlu. Když ho k němu přistrčili a pokoušeli se ho přivázat, napjal Tarzan všechny svaly a jediným trhnutím přerval pouta, která bránila jeho rukám v pohybu. Vzápětí skočil přímo doprostřed hloučku domorodců. Sraziv prvního k zemi, vrhl se s bojovým křikem na dalšího. Zakousl se mu do šíje - a v témže okamžiku proti němu vyrazil celý zástup černochů a strhl jej k zemi.
Tarzan bojoval. Rozháněl se kolem sebe, kousal a chňapal. Bil se jako divoká šelma. Síla, odvaha i inteligence by jej dovedly k vítězství v zápase muže proti muži - avšak tak obrovské přesile čelit nedokázal. Ač zasadil divochům bezpočet ran, zdálo se, že ho záhy přemohou. Ale i na jejich straně počalo sil ubývat. A tak Mbonga, který jako každý správný náčelník udílel zpovzdálí nezbytné rady, vyzval jednoho ze svých lidí, aby konečně usmrtil zajatce oštěpem.
Bojovník, poslušen rozkazu, se začal prodírat bojovou vřavou k Tarzanovi. Napřáhl kopí a čekal na příležitost, kdy bude moci bílého obra zasáhnout, aniž by ohrozil některého ze svých soukmenovců. Blížil se krok za krokem. Tarzan stále srážel tvrdými údery jednoho protivníka za druhým.
Vykonavatel ortelu byl již téměř na dosah. Zdvihl oštěp a zamířil, když vtom se zpoza dřevěné hradby ozval silný praskot. Válečník pustil kopí a vyděšeně zíral směrem, odkud zvuk vycházel. V záři plamenů se mihlo tělo obrovského slona, který si klestil cestu ohradou. Černoši viděli, jak se hrazení bortí jako domek z karet.
V příští chvíli se Tantor ocitl mezi nimi. Divoši zoufale prchali, na smrt vyplašení. Některým se podařilo uniknout, ale mnozí, kteří zůstali uprostřed bojiště, se již vpádu rozlíceného tlustokožce vyhnout nestačili. Na ně teď Tantor zaútočil, nepřestávaje divoce troubit. Chobotem hledal Tarzana a nalezl jej zbroceného krví, leč dosud kladoucího nepříteli odpor. Slon se zmocnil nejbližšího černocha, vyzdvihl jej do výše a mrštil jím vší silou stranou.
A zatím opodál Mbonga shromažďoval zbylé bojovníky. Dobře si povšiml krásných Tantorových klů! Vyzval své muže, aby na zvíře zaútočili oštěpy. Vyrazili tedy v sevřeném šiku za Tantorem, avšak slon si posadil Tarzana na hřbet, otočil se a zamířil i se svým břemenem širokou průrvou v ohradě do pralesa.
Lovci mají jistě pravdu, tvrdí-li, že slon ještě nikdy nepomohl člověku. Ale pro Tantora nebyl Tarzan člověkem, nýbrž šelmou - druhem z divočiny. A tak Tantor splatil Tarzanovi z rodu Opů dluh a utužil přátelství, které mezi oběma panovalo již od chvíle, kdy se Tarzan jako malý chlapec projížděl na jeho mohutném hřbetě nekonečnou džunglí…

Boj o balu

Teece se narodilo opičí děťátko. Tarzana velmi zajímalo - dokonce víc než šťastného otce Tauga. Měl Teeku rád. Ani přemíra jejích mateřských povinností na tom nic nezměnila. Teeka byla vždy tou nejlepší společnicí při různých hrách a zůstala jí i ve věku, kdy ostatní samice Kerchakovy smečky dávno dospěly a zvážněly. Ochotně se účastnila kdejakých kratochvílí, které Tarzan tak neúnavně vymýšlel. Hrát si na schovávanou ve vrcholcích stromů bylo vždy veselou zábavou! Tarzan tuhle hru miloval, zatímco dospělí opičáci ji pokládali za maření času. Ne tak Teeka - alespoň do narození prvního mláděte. Teprve potom se náhle změnila. Chlapce její proměna stejnou měrou překvapila jako mrzela…
Jednoho rána viděl svou oblíbenkyni, jak sedí na nízké větvi a tiskne k sobě cosi malého, co se hýbalo a tichounce vrnělo. Přistoupil blíž, hnán zvědavostí. Teeka po něm hodila pohledem a přivinula mládě k hrudi. Tarzan učinil ještě krok. Teeka se stáhla a vycenila zuby. Tarzan byl překvapen. Nikdy předtím se na něho nesklebila! Neměla snad na hraní náladu?
Tarzan si prohrábl prsty bujnou kštici a pak se naklonil k opičí matce, aby konečně zjistil, co před ním skrývá. Teeka znovu výhružně zavrčela. Tarzan opatrně natáhl ruku, aby se oné věci alespoň dotkl. V té chvíli sebou opice trhla a vší silou se mu zakousla do zápěstí. Tarzan polekaně uskočil, avšak Teeka, držíc mládě v náručí, se rozehnala za ním.
Teprve v bezpečí v koruně stromu se hoch zastavil, otočil a s úžasem hleděl na svou někdejší společnici. Co se to stalo s milou a hravou Teekou? Proč skrývá cosi v náručí, aby to Tarzan neviděl?
Nakonec se mu podařilo tajemství odhalit. Ač ho kousnutí bolelo, usmál se. Nebylo to přece poprvé, co viděl opičího novorozence! Přesto se cítil ponížen. Nebylo správné, že se ho Teeka bála. Proč? Což jí někdy ublížil? Což by mohl ublížit jejímu balu - jak se v řeči opů nazývá mládě?
Nedbaje bolesti v ruce, vstal, rozhodnut prohlédnout si Taugova potomka stůj co stůj. Snad by se mohlo zdát divné, že Tarzan, mocný bojovník, ustoupil před rozezlenou opičí matkou. Věru, není se však čemu divit! Žádný opičák nikdy opici neublíží - nanejvýš jí tu a tam vypráší kožich, je-li toho zapotřebí.
Tarzan se znovu přikradl k mladé matce - váhavě a opatrně. A Teeka znovu vycenila zuby. Mladík se pokusil o domluvu.
"Tarzan neublíží Teečinu balu," řekl. "Ukaž mi je."
"Jdi pryč!" přikázala Teeka. "Jdi pryč, nebo tě zabiji!"
"Ukaž mi je!" naléhal Tarzan.
"Jdi pryč!" opakovala. "Nebo přijde Taug a přinutí tě, abys odešel! To je Taugovo balu!"

Následovalo zavrčení, prozrazující, že otec je nablízku. Uslyšel hlas své družky a přispěchal na pomoc.
Taug, stejně jako Teeka, patřil vždy k Tarzanovým oblíbencům. Jednou mu jinoch zachránil život. Ale paměť veleopů je krátká a slabší než láska k mláďatům. Také spolu změřili síly a Tarzan Tauga přemohl. Snad právě tohle si opičák pamatoval. Ale stejně dobře to mohl dávno zapomenout a postavit se Tarzanovi jen proto, aby chránil svou rodinu. Mladík se Tauga nebál, nicméně bojovat s ním nechtěl. Měl opičáka rád. Nechoval vůči němu sebemenší nenávist a byl si jist, že ani Taug necítí nic podobného. To jen instinkt mu velí bránit, co mu patří!
Ačkoli Tarzan nechtěl s Taugem soupeřit, krev potomka anglického lorda v něm vzkypěla při pomyšlení, že by měl vyklidit bojiště. A tak když jej opičák napadl, hbitě uskočil a zaujal vyzývavý postoj. Taug, náležitě vydrážděn se chystal k novému útoku. Možná že si v té chvíli vzpomněl na porážku, kterou mu Tarzan kdysi uštědřil. A snad se chtěl zároveň předvést před Teekou a zabít svého soka přímo před jejíma očima - vždyť v srdci každého samce plane jiskérka ješitnosti a snahy dát vyniknout svým přednostem před opačným pohlavím.
Tarzan u sebe neustále nosil dlouhý provaz, spletený z trav - včera ještě hračku, dnes účinnou zbraň. Sotva Taug zaútočil podruhé, přehodil mu chlapec přes hlavu smyčku a pevně ji utáhl. Než se na něj mohl opičák vrhnout, vyšplhal do bezpečí ve větvích. Taug, běsný zlostí, se vydal za ním.
Teeka je oba pozorovala, leč není jisto, zda ji jejich spor zajímal. Taug neuměl šplhat tak rychle jako jeho protivník. Proto jej nedostihl. Tarzan, jsa chráněn hustým listovím, počal Taugovi spílat a připisovat mu jeden nevybíravější přídomek než druhý. Ledva ho dohnal k bezmezné zuřivosti, uvolnil náhle lano a omotal je kolem opičákových nohou. Taug si vše uvědomil příliš pozdě. Pokusil se zbavit smyčky, avšak Tarzan škubl provazem a strhl svého pronásledovatele z větve. V příští chvíli již Taug visel hlavou dolů. Tarzan upevnil lano ke kmeni a slezl k opičákovi.
"Taugu," řekl, "jsi stejný hlupák jako Buto, nosorožec. Teď tu budeš takhle viset, dokud nedostaneš rozum. A já půjdu za Teekou!"
Taug láteřil a vyhrožoval, ale Tarzan se jen ušklíbl a spustil se do nižších větví. Znovu se přiblížil k Teece, byl však přivítán vyceněnými zuby a zlostným vrčením. Snažil se ji uklidnit a ujišťoval ji o svých přátelských úmyslech. Přitom se naklonil, aby si prohlédl její mládě. Teeka se ale domnívala, že mu chce ublížit. Mateřství pro ni bylo čímsi zcela novým a své chování řídila výhradně instinktem. Když si uvědomila, že se Tarzana nezbaví násilím, pokusila se před ním alespoň utéci. Seskočila na zem a rozběhla se na mýtinu, kde zbylí členové smečky odpočívali či sháněli potravu.
A tehdy se Tarzan vzdal dalšího úsilí prohlédnout si opičí novorozeně. Tak rád by je byl viděl, pochoval a pohrál si s ním! Patřilo přece někomu, koho miloval!
Náhle upoutal jeho pozornost Taugův křik. Opičák tentokrát nehrozil, ale úpěnlivě volal o pomoc! Pevně utažená smyčka mu působila značné bolesti. Několik opů se shromáždilo kolem a se zájmem přihlíželo jeho utrpení. Přáli mu jeho úděl, neboť nejeden z nich na vlastní kůži pocítil sílu jeho obrovských tlap či ostrých tesáků.
Když Teeka zjistila, že se Tarzan vrátil k lesu, uprostřed palouku se zastavila a usedla, držíc balu v náručí. Podezřívavě se rozhlížela kolem. S příchodem mláděte se pro ni svět změnil v bojiště s bezpočtem nepřátel. Jedním z nich se dokonce stal i její někdejší kamarád Tarzan! A stará Munga, skoro slepá a bezzubá, hledající klidně pod vyvráceným kmenem své brouky, byla najednou zloduchem, který baží po jejím milovaném balu!
Zatímco k sobě úzkostlivě tiskla svého potomka, skrývajíc jej před nebezpečím, které neexistovalo, unikl její pozornosti pár žlutozelených očí, sledujících ji z hustého křoviska na konci mýtiny. Vyhladovělý Sheeta, leopard, upíral dychtivé zraky na kořist, která byla na dosah. Pouze nedaleká přítomnost ostatních členů smečky mu nedovolovala zaútočit. Jen kdyby byla opice s mládětem blíž! Stačil by jediný skok a zmocnil by se obou dřív, než by mu v tom kdokoli zabránil!
Netrpělivě mával ocasem sem a tam a cenil tesáky. Teeka neviděla nic. Ba ani opi, hovící si opodál v porostu, neměli o Sheetovi tušení. A nevěděl o něm ani Tarzan.
Zaslechnuv posměšky, jimiž ostatní opi zasypali nešťastného Tauga, zamířil přímo k nim. Jeden z opičáků se právě chystal k pomstě za nedávný výprask. Chtěl Tauga přitáhnout za provaz k sobě a dát mu na pamětnou.
V té chvíli zaznělo varovné zavrčení a Tarzan skočil po útočníkovi. Mocným úderem jej srazil z větve. Překvapený a rozlícený opičák mával divoce tlapami, aby se v pádu zachytil. Podařilo se mu to až těsně nad zemí. Oklepal se a počal se drápat vzhůru, aby Tarzanovi splatil za takovou pohanu. Ten však byl již zaměstnán něčím zcela jiným. Znovu se pokoušel Taugovi vysvětlit, že je pošetilec, když se domníval, že by dokázal přemoci Tarzana z rodu Opů. Nakonec mu slíbil, že jej pustí na svobodu, dá-li jeho slovům za pravdu.
Leč vtom se objevil rozezlený opičák. Z mírumilovného mladíka se rázem stala divoká šelma. Vlasy nad skráněmi se mu naježily a z pootevřených úst zableskly dvě řady sněhobílých zubů. Nečekal, až op zaútočí, a sám se mu s mohutným řevem vrhl rovnou po hrdle. Vahou celého těla srazil svého protivníka a propadl s ním o několik stop níže. Opičák ještě chvíli visel na větvi a zároveň jednou tlapou držel Tarzana, pak se však pustil a počal padat k zemi. Ucítiv, že sevření povolilo, vztáhl Tarzan ruku po nejbližší haluzi a včas se jí zachytil, zatímco jeho protivník se řítil střemhlav do porostu.
Tarzan jej chvilku pozoroval, pak se narovnal, vzedmul hruď a vydal vítězný skřek. Dokonce i Sheeta, přikrčený v houští na kraji mýtiny, se zachvěl, sotva zaslechl mladíkův výkřik, nesoucí se pralesem. Těkal očima ze strany na stranu, jako by hledal cestu k útěku.
"Jsem Tarzan z rodu Opů!" volal syn divočiny. "Mocný lovec a velký bojovník! Nikdo v džungli není tak silný jako Tarzan!"
Pak se obrátil a zamířil zpátky k Taugovi. Teeka vše sledovala z koruny blízkého stromu. Nejprve odložila balu do trávy a pak vyšplhala do větví, aby lépe viděla. Chovala snad ve svém srdci náklonnost k bílému tvoru s hladkou kůží? Chtěla se pyšnit tím, že na vlastní oči viděla, jak přemohl opičáka? Jen ona sama ví…
A zatím Sheeta zjistil, že opice nechala své mládě v porostu samotné. Šlehl ocasem, jako by si potřeboval dodat ztracené odvahy. Tarzanův výkřik jej vyděsil a trvalo hodnou chvíli, než se uklidnil.

Právě se chystal k útoku, když Tarzan dorazil k Taugovi. Uvolnil provaz a osvobodil zajatce. Ten však neměl v úmyslu Tarzanovi odpustit! Vždyť mu způsobil příkoří a bolest! Byl celý zdřevěnělý a v hlavě mu hučelo. Však se najde vhodná příležitost k pomstě!
Tarzan se dal do svinování lasa, napomínaje Tauga, aby příště neplýtval zbůhdarma silami proti nejsilnějšímu tvoru v džungli. Teeka se mezitím přikradla blíž, zvědavá, co se děje. Toho využil Sheeta a počal se plížit vpřed, břicho přimknuté k zemi. Ještě okamžik, a vyrazí z houští přímo proti bezbrannému opičátku!
A tehdy Tarzanův zrak náhodou padl na mýtinu. Bleskurychle se spustil k zemi. Teeka jej zahlédla a v domnění, že chce ublížit jejímu balu, zaujala bojový postoj. Tarzan před ní uhnul, a právě když ji míjel, pochopila, co je skutečnou příčinou jeho úprku k palouku. Sheeta, leopard, se zvolna plížil k mláděti, které leželo opodál v trávě! Teeka vykřikla hrůzou a rozběhla se za Tarzanem. Sheeta je oba uviděl. Neměl chuť přijít o tak snadnou kořist! Zařval a vyřítil se vpřed, aby uchvátil opičí novorozeně.
Taug, vyrušen Teečiným křikem, vyběhl na pomoc. Za ním vyrazilo i několik dalších samců - měli však k osudnému místu příliš daleko.
Tarzan doběhl k mláděti téměř současně s leopardem. Stáli teď tváří v tvář a výhružně na sebe vrčeli. Sheeta se neodvažoval kořisti zmocnit - bál se protivníkova útoku. Také Tarzan váhal sehnout se pro mládě, neboť sotva by tak učinil, Sheeta by ho jistě napadl. A tak zůstali stát, zatímco přes paseku sem přibíhala Teeka. Čím byla leopardu blíž, tím těžší byl její krok. Hrůza z odvěkého nepřítele byla silnější než ona. Za ní kráčel Taug, pomalu a lopotně, následován svými soukmenovci, dávajícími o sobě vědět hlasitými skřeky a hrozivým mručením.
Sheetovy žlutozelené oči šlehaly střídavě po Tarzanovi a po veleopech. Leopard cítil, že by se měl dát na útěk, ale hlad a vidina chutné kořisti mu velely zůstat. Vztáhl tlapu po Teečině mláděti - a v té chvíli po něm Tarzan skočil. Leopard se přikrčil, aby odrazil jeho útok. Ohnal se po protivníkovi, ale nezasáhl jej, neboť ten se hbitě sehnul a napřáhl lovecký nůž. A tehdy Sheeta zapomněl na opičí novorozeně, ležící před ním. Myslel jen na to, jak rozsápat svého nepřítele.
Tarzan se však neocitl v podobné situaci poprvé. Věděl, čeho se odvažuje. Jakmile uhnul Sheetově tlapě, skočil šelmě na záda, zahryzl se jí do krku a vrazil jí dýku do slabin. Sheeta se počal převalovat ze strany na stranu, řval a chňapal po protivníkovi ve snaze se ho zbavit. V tom momentě přiběhla Teeka a zmocnila se svého mláděte. Usedla do bezpečí na stromě a přivinula opičátko k hrudi. Pak se rozhlédla po mýtině a začala povzbuzovat Tauga a jeho druhy.
Opičáci byli už jen pár kroků od místa střetnutí. Jindy by Sheeta před takovou přesilou uprchl, tentokrát byl však příliš zabrán do boje, takže vůbec nevnímal, co se děje kolem. Na okamžik se vyprostil z Tarzanova sevření a zasadil mu tlapou hlubokou ránu do stehna.
Snad to byl pohled na krev či její pach, co vydráždilo veleopy. A nejvíce ze všech Tauga! Opičák, který ještě před chvílí planul vůči Tarzanovi hněvem, vyrazil přímo k bojující dvojici. Co se asi odehrávalo v jeho hlavě? Měl škodolibou radost z Tarzanových potíží? Přál si, aby leopard jeho soka zardousil, nebo si uvědomil, že to byl právě Tarzan, kdo neváhal nasadit život pro záchranu jeho mláděte? Byl schopen vděku?
Taug odpověděl činem. Plnou vahou těla se vrhl na Sheetu a zaryl mu své ostré tesáky do hrdla. Mohutné tlapy bily jako parní buchary do Sheetovy měkké srsti, takže chlupy odletovaly v celých chuchvalcích.
Vedeni Taugovým příkladem, pustili se do leoparda i zbývající opi. Byla to úchvatná podívaná - boj obrovských veleopů a jejich bílého soukmenovce s odvěkým nepřítelem, krvežíznivým Sheetou!
Teeka byla jako u vytržení - radostí tančila na statné větvi, a spolu s ní Thaka, Munga, Kamma a ostatní samice Kerchakovy smečky, tvoříce svým dupotem a křikem hlučnou kulisu pozoruhodného divadla.
Pokousán a rozedrán, bojoval teď Sheeta o vlastní život. Ale nepřátel bylo příliš mnoho! Dokonce i sám Numa by se jim v téhle chvíli raději vyhnul. A skutečně - zaslechnuv ozvěnu nerovného zápasu, zvedl se král zvířat ze svého úkrytu nedaleko bojiště a odplížil se pro jistotu hlouběji do pralesa.
Konečně byl Sheeta dobit a jeho zakrvácené tělo znehybnělo. Tehdy z klubka veleopů vylétla jako šíp bílá postava. Chlapec položil nohu na kořist, zvedl tvář k blankytné obloze a mocným skřekem dal světu na vědomost své vítězství. Jeden za druhým následovali pak opi Kerchakovy smečky jeho příkladu. Samice slezly ze stromů a shlukly se kolem mrtvého leoparda. Jaly se mu zuřivě spílat a bušit do něho tlapami.
Teeka stála nedaleko Tarzana. Syn divočiny se otočil a viděl, jak v náručí pevně svírá své balu. Vztáhl po opičátku ruku, očekávaje, že Teeka na něho vycení zuby a odběhne. Avšak opice mu mládě sama podala, a zatímco je choval, sklonila se k němu a počala mu olizovat rány.
Taug, který zůstal v boji téměř nezraněn, usedl opodál a díval se, jak si Tarzan hraje s jeho potomkem. Posléze se přidal k Teece, aby společně ošetřili statečného zachránce…

Tarzanův Bůh

V knihách svého zemřelého otce, uložených v chatrči na pobřeží, našel Tarzan mnoho věcí, které mu vrtaly hlavou. Nekonečnou lopotou a trpělivostí se bez cizí pomoci dobral smyslu malých broučků, jimiž se hemžily jednotlivé stránky. Zjistil, že se čas od času opakují a tvoří tak řeč, které nerozuměl, leč která trvale podněcovala jeho nezkrotnou zvědavost a naplňovala jej mocnou touhou po vědění.
Slovník, který tu nalezl, se mu stal nevyčerpatelnou studnicí poznatků. Trvalo léta, než odhalil jeho tajemství. Hledání v této tlusté knize pro chlapce zůstávalo nejoblíbenější zábavou, snad ještě poutavější než stopování zvěře či lov. A Tarzan byl vášnivým lovcem!
Některá slova jej zaujala více než jiná. Zejména jednomu z nich vůbec nerozuměl - bylo to slovo Bůh. Jakkoli si jím lámal hlavu, kýženého výsledku se ne a ne dopídit. Přesto nijak nelitoval času, který zasvětil podobným výpravám do tajuplných končin poznání. Každé slovo mu otevíralo cestu do nových světů a rozšiřovalo myšlenkové obzory. Jen o

významu záhadného slova Bůh byl neustále na pochybách.
Jednoho dne nabyl dojmu, že jeho smysl konečně pochopil. Měl za to, že Bůh byl kdysi nejmocnějším náčelníkem Mangani. Ale to by znamenalo, že byl mocnější než on sám! A to Tarzan, který se pokládal za nejsilnějšího v džungli, nemohl rozhodně připustit!
V žádné z knih, jež zůstaly v chatrči, nebyl Bůh vyobrazen. Proč? Byl přece kýmsi neobyčejným! Tarzan nalezl pouze obrázky míst, kde byl Bůh uctíván. Usoudil, že se tato záhadná bytost musí od všech živých tvorů lišit, a rozhodl se ji vypátrat. Stůj co stůj!
Počal se vyptávat Mungy, která byla velmi stará a leccos v životě viděla - ale ta měla paměť jen na zcela obyčejné věci. Mnohem více než vše ostatní na ni zapůsobilo, když si Gunto jednou spletl jedovatého pavouka s neškodným hmyzem.
Numgo, který slyšel, nač se Tarzan vyptává, přestal na okamžik chytat blechy a jal se vysvětlovat, že déšť, blesky i hrom pocházejí od Gora - měsíce. Tvrdil, že to ví jistě - vždyť i slavnosti Dum-Dum se konají za měsíčního svitu!
Takové vysvětlení sice stačilo ostatním opičákům, Tarzana však nijak neuspokojilo. Nicméně byla tu nová záhada - a tou byl právě Goro.
Ještě téže noci vyšplhal Tarzan na samý vrchol jednoho z pralesních obrů. Měsíc byl v úplňku, velký a celý stříbrný. Tarzan se postavil na větvi, tvář obrácenu k nebi. Ač byl na nejvyšším místě v okolí, Goro od něho zůstal stejně daleko, jako když stál na zemi. Chtěl si snad z něho tropit blázny?
"Pojď sem, Goro!" poručil mladík. "Tarzan z rodu Opů ti neublíží!"
Leč měsíc neuposlechl.
"Řekni mi," pokračoval Tarzan, "jsi to ty, kdo sesílá na zem tmu, hrom a silný vítr? A kdo na obyvatele džungle chrlí proudy vody, až jsou dny temné a je zima? Jsi snad Bůh?"
Ovšemže tehdy nevyslovil slovo Bůh v jazyce svých předků. Pro každého broučka, z nichž se skládala abeceda, si vytvořil zvláštní pojmenování. Nespokojil se s tím, že si dokázal podobu toho, co viděl, představit - pro vše musel mít jméno. A jména dával svým broučkům sám. Proto i Bůh znělo v jeho podání zcela neobvykle. Tarzan tu využil řeči opů i s jejími nenapodobitelnými zvuky. Přijít na kloub jeho podivnému způsobu vyjadřování by tenkrát věru nebylo snadné!
Hovořil nyní s Gorem, tomu však do řeči nebylo. To Tarzana dopálilo. Vypjal hruď, vycenil zuby a počal si Gora dobírat, nešetře nelichotivými slovy.
"Ty nejsi Bůh!" volal. "Ani král džungle! Nejsi tak mocný jako Tarzan, statečný bojovník a velký lovec! Kdyby tu byl Bůh, Tarzan by ho zabil! Pojď blíž, zbabělý Goro, a bojuj s Tarzanem! Tarzan tě zabije! Jsem Tarzan, velký zabíječ!"
Ale měsíc stále mlčel. Vtom se objevil mrak a zakryl Gorovi tvář. Tarzan si myslel, že se měsíc bojí a schovává se před ním.
Slezl ze stromu a probudil Numga, aby se pochlubil, jak je silný - jak vystrašil Gora a zahnal jej za mraky. Opičáka však Tarzanova historka ani trochu nezajímala. Byl ospalý a neměl chuť tlachat o nesmyslech.
"Kde tedy najdu Boha?" naléhal Tarzan. "Jsi už starý - jestli je Bůh, musel jsi ho vidět! Jak vypadá? Kde žije?"
"Já jsem Bůh," odpověděl Numgo. "A teď jdi spát a dej mi pokoj!"
Tarzan chvíli zíral na mžourajícího veleopa se svěšenou hlavou a pootevřenými ústy. Pak zavrčel, skočil po Numgovi a zakousl se mu do ramene.
"Ty že jsi Bůh?" zvolal.
"Ne!" zasténal Numgo. "Jsem jen starý opičák. Nech mě na pokoji. Jdi a zeptej se Gomangani! Jsou hladcí a moudří jako ty! Ti budou jistě vědět."
Tarzan pustil opičáka a zamyslel se. Nápad navštívit černochy se mu zamlouval. Ačkoliv neměl Mbongovy válečníky v lásce, rozhodl se jít za nimi a zjistit, co o Bohu vědí. A tak zamířil korunami stromů k domorodé vesnici v naději, že se mu konečně podaří odhalit tajemství záhadné bytosti zvané Bůh.
Cestou pečlivě prohlédl zbraně - dýku, šípy i tětivu - a vyzkoušel ostří svého kopí, jež kdysi uloupil jednomu z černých bojovníků. Marně přemítal, která z těchto zbraní by byla nejlepší, kdyby náhodou na Boha narazil. Ať tak či onak, musel být připraven na všechno!
K osadě dospěl kolem půlnoci. Tiše jako stín vyšplhal na své obvyklé místo v hustém listoví mohutného stromu, jehož větve přesahovaly přes ohradu. Pod sebou viděl ženy a muže. Muži byli divoce pomalovaní - snad ještě divočeji než obvykle. Mezi nimi zahlédl podivnou vysokou postavu, která měla lidské nohy a buvolí hlavu. V jedné ruce držela zebří oháňku a v druhé svazek šípů. Tarzan byl u vytržení. Že by konečně spatřil Boha? Onen tvor nebyl ani zvíře, ani člověk! Musel to tedy být Bůh!
Se zatajeným dechem sledoval každý jeho pohyb. Viděl, jak černoši i černošky před ním ustupují, jako by se ho báli. Vtom neznámý tvor promluvil. Všichni kolem mlčky poslouchali. Tarzan byl přesvědčen, že nikdo jiný než Bůh by nedokázal přimět Gomangani, aby byli chvíli zticha. Neměl černochy rád mimo jiné právě pro jejich zálibu v nanicovatém klábosení. To velcí opi Kerchakovy smečky mluvili jen zřídka a raději bojovali! Ani Numa nebyl nadán přílišnou výřečností, a přesto bylo v džungli jen málo takových, kdo by se uměli rvát s jeho odvahou!
Oné noci byl Tarzan svědkem podivuhodných věcí, kterým nerozuměl. Snad proto, že byly tak neobvyklé, přičítal je Bohu. Viděl, jak tři mladí bojovníci dostali své první válečné oštěpy. Se zaujetím sledoval, jak jim byla z paží odebrána krev a smíšena s krví krále Mbongy na znamení poslušnosti a oddanosti vládci. Pak záhadná bytost ponořila zebří ocas do nádoby s vřící vodou, pronášejíc přitom zaklínači formule. Vzápětí lehce pokropila tři nastávající válečníky, aniž ustala ve slavnostním tanci okolo ohně.
Kdyby býval Tarzan tušil smysl tohoto obřadu, který měl mladíky zbavit strachu před nepřítelem, jistě by se byl nádoby i zebřího ocasu zmocnil. Nic z toho však nevěděl a jen se divil - ani ne tak tomu, co viděl, jako spíše podivnému mrazení v zádech, jež pociťoval. Čím déle ono představení sledoval, tím více se mu zdálo, že opravdu vidí Boha, a

zatoužil s ním promluvit. A u Tarzana nebylo od myšlenky k činu nikdy daleko!
Mbongovi lidé byli právě v nejlepším, když pojednou kdesi za ohradou zařval lev. Divoši ztichli a naslouchali, zda se důvěrně známý hlas ozve znovu. Dokonce i tajemný tvor přerušil tanec a zůstal stát bez hnutí. Snad v té chvíli přemýšlel, jak pro sebe využít strachu domorodců. Tarzan nevěděl, že je to kmenový kouzelník, který bývá za své čáry královsky odměňován. Na počest přijetí tří mladíků mezi muže byli jenom pro něj zaříznuti tři berani. Kromě nich dostal bezpočet nejrůznějších darů, spoustu zrní a bobů, a dokonce i kus měděného drátu.
Numův řev ještě doznával džunglí - a tu jej nenadále vystřídal pronikavý ženský smích. Bylo to právě v okamžiku, kdy se Tarzan měkce snesl ze stromu přímo na hlavní ulici. Ocitl se uprostřed svých odedávných nepřátel, silný a majestátní jako Numa. Chvíli upřeně pozoroval kouzelníka. Také muži z něj nespustili oči, ale nikdo se neodvážil učinit krok. Tarzan pohodil hlavou a zamířil rovnou k podivné bytosti s buvolí hlavou.
Černoši propadli panice - záhadný bílý obr byl teď mezi nimi! Tajemný démon, původce všech nesnází! Za denního světla by na něho jistě zaútočili, avšak v noci - a zejména po onom večeru, kdy je již tak dost vyděsily kouzelníkovy kejkle - k tomu neměli odvahu. Jako jeden muž se dali na útěk do přilehlých chatrčí. Jen jediný zůstal na svém místě - byl to právě kouzelník. Snad v té chvíli sám uvěřil ve svou magickou moc.
"Jsi Bůh?" zeptal se ho Tarzan.
Šaman nerozuměl. Opatrně postoupil několik kroků směrem k tazateli. Pak hlasitě vykřikl, maje v úmyslu Tarzana zastrašit. Marně. Tarzan se nevzdával. Přišel proto, aby nalezl Boha, a nic na světě mu v tom nemůže zabránit!
Sotva čaroděj zjistil, že příchozí nejeví sebemenší známky strachu, zkusil jeden ze svých kouzelnických kousků. Počal Tarzanovi před očima šermovat zebří ohářkou, mumlaje jakési zaklínadlo. Avšak i toto kouzlo se minulo účinkem, neboť bílý obr se stále blížil. Čaroděj nakreslil zebřím ocasem ve vzduchu pomyslnou čáru.
"Dál nesmíš!" nařídil. "Neuposlechneš-li, zemřeš! Moje matka byla sovou, můj otec hadem. Živím se srdci lvů a vnitřnostmi leopardů. Lesní démoni jsou mými služebníky. Mám největší moc ze všech! Nikoho a ničeho se nebojím, protože jsem nesmrtelný! Já…"
Dále nepokračoval, otočil se a hleděl zmizet. Bílý obr totiž v té chvíli překročil čáru smrti - a zůstal naživu!
Tarzan se rozzlobil. Takhle by se Bůh neměl zachovat!
"Vrať se!" zvolal. "Vrať se, Bože! Neublížím ti!"
Leč stařec toho nedbal a uháněl odtud, přeskakuje nádoby s vodou a dohasínající ohniště před chatrčemi vesničanů. Mířil ke svému příbytku, aby tu našel útočiště před pronásledovatelem. Ale Tarzan se za ním hnal rychlostí jelena. Těsně u vchodu do chýše byl šaman dostižen. Těžká ruka mu dopadla na rameno a strhla jej zpět. Zavadila přitom o masku z buvolí kůže a ta se svezla čarodějovi z hlavy. Tarzan strnul. Vždyť to byl jen ubohý starý černoch, kdo se mu nyní vytrhl a zmizel v zatuchlé chatrči! A on jej pokládal za Boha!
Ušklíbl se a skočil do chýše. Našel starce schouleného v koutě a vytáhl ho na světlo měsíčné noci. Kouzelník kousal a škrábal, chtěje se vyprostit z Tarzanova sevření, ale brzy seznal, že jeho snaha je marná.
Mladík pohlédl do roztřesené tváře.
"Tak ty jsi Bůh?" zahřměl. "Jsi-li Bůh, pak Tarzan je silnější než Bůh! Já jsem Tarzan. V celé džungli není nikdo silnější než Tarzan! Tarzan je mocnější než Mangani i Gomangani! Holýma rukama dokáže zabít Numu, lva, i Sheetu, leoparda. Nikdo není tak silný jako Tarzan. Ani ty!" A stiskl starcův krk tak silně, že ten vyjekl bolestí a svezl se v bezvědomí k zemi.
Tarzan položil nohu na bezvládné tělo, zvedl zrak k měsíci a vydal skřek, jakým opičí samci ohlašují své vítězství nad nepřítelem. Pak se sklonil, sebral černochovi z dlaně zebří ohářku a volnou chůzí zamířil k ohradě. Z chýší jej sledovaly vyděšené oči domorodců.
Jedním z těch, kteří viděli vše, co se odehrávalo před kouzelníkovým příbytkem, byl i starý Mbonga. Sám na šamanovy zázraky nevěřil, leč využíval jeho vážnosti, stejně jako pověrčivosti vesničanů, ve svůj prospěch a dělil se s ním o dary. A teď by měl být jeho pověstmi opředený společník prozrazen? Tomu bylo třeba za každou cenu zabránit!
Mbonga uchopil své těžké kopí, vyšel z chatrče a počal se plížit za Tarzanem. Ten zatím kráčel klidně a bez obav hlavní ulicí, jako by byl mezi svými opy, a ne v osadě plné ozbrojených nepřátel. Jeho nevšímavost však byla jen zdánlivá, neboť vnímal každý pohyb kolem sebe.
Mbonga, obávaný stopař, postupoval vpřed v největší tichosti. Snad ani Bara, jelen, by o jeho přítomnosti nevěděl. Krok za krokem se blížil k Tarzanovi.
Konečně byl téměř na dosah. Zdvihl svůj válečnický oštěp a pečlivě mířil. Jednou provždy je třeba zbavit vesnici jejího úhlavního nepřítele! Nesměl chybit, měl-li v úmyslu skoncovat s Tarzanem nadobro. Leč přepočítal se. Netušil, že ten, komu je na stopě, má smysly vyvinuty stejně dokonale jako pralesní zvěř.
Cestu, kterou se vydal k ohradě, Tarzan nezvolil náhodně. Povšiml si totiž něčeho, co Mbongu ponechávalo zcela lhostejným - větru. Vál právě tím směrem, kudy se ubíral, a k jeho citlivým nozdrám donesl pach záludného černocha. A tak mladík záhy zjistil, že je mu kdosi v patách a že se k němu přibližuje. A proč tak činí, nebylo těžké si domyslet.
Když se Mbonga zastavil s napřaženým kopím, Tarzan se náhle otočil a náčelník po něm mrštil svou zbraní - o zlomek vteřiny dříve, než zamýšlel. Oštěp se vznesl příliš vysoko a prolétl Tarzanovi nad hlavou. V příštím okamžiku se z pronásledovaného stal pronásledovatel.
Náčelník ale nečekal a vyrazil k nejbližší chatrči, vyzývaje své bojovníky, aby lesního démona zneškodnili. Ne nadarmo volal o pomoc, neboť mladík jej doháněl. Řítil se za svou obětí rychlostí Numy, stíhajícího kořist, a vydával přitom hrozivé zvuky, při nichž Mbongovi běhal mráz po zádech. Nebylo v nich pranic lidského! Mbongovi lidé byli na smrt vyděšeni, když ze svých chýší viděli, jak lidská šelma před sebou žene jejich starého náčelníka.
Znenadání Mbonga vykřikl hrůzou a skácel se k zemi. Byl tak zachvácen strachem, že neměl sil se bránit. Tarzan mu klekl na prsa a pohlédl do mrtvolně bledé tváře. Pak vytasil dýku a přiložil ji starci k hrdlu. Náčelník zaskučel a poté

začal prosit o život. Tarzan však jeho slovům nerozuměl.
Poprvé v životě spatřil Mbongu tak zblízka. Viděl starého, velmi starého muže s vrásčitým obličejem, vyschlým a krabatým - právě takovým, jaký mají malé opičky Manu, které dobře znal. V jeho očích četl zděšení. Ty oči zoufale prosily o smilování!
Tarzan se zarazil. Váhal, zda protivníka usmrtit. Stařec se před ním změnil v uzlíček křehkých kostí, potažených scvrklou kůží. Vypadal tak uboze, že jeho přemožitel pocítil náhle soucit - něco, co mu bylo dosud cizí. Soucit se zubožením starým člověkem…
Zvedl se a pustil náčelníka, aniž mu ublížil. Se vztyčenou hlavou prošel osadou, pak se vyhoupl na strom a zmizel domorodcům z dohledu.
Cestou ke svému kmeni přemýšlel o podivné síle, která mu zabránila zabít Mbongu. Jako by mu někdo mocnější nařídil, aby ušetřil starcův život! Tomu Tarzan nerozuměl, neboť doposud neuznával nic a nikoho, kdo by mu směl přikazovat, co má dělat a co ne.
Teprve pozdě k ránu se uložil na rozeklanou větev jednoho ze stromů, pod nimiž obvykle spávali opi Kerchakova kmene. Ještě dlouho přemítal o všem, co prožil, než jej přemohla dřímota…
Když se probudil, stálo slunce již vysoko. Opi byli vzhůru a hledali něco k snídani. Tarzan je pozoroval, jak se pídí po larvách a broucích nebo vybírají vejce či drobná ptáčata z hnízd.
Orchidej, kývající se v mírném vánku, rozevírala svůj květ, vztahujíc křehké lístky k teplým slunečním paprskům. Snad tisíckrát v životě byl Tarzan svědkem tohoto malého zázraku - avšak tentokrát jej sledoval s ještě větším zaujetím. Proč se květ otevřel? Jak to, že vyrostl z malého poupěte do takové krásy? Proč to všechno? Odkud se vzal Numa, lev? Kdo zasadil první strom? Kdo řídí měsíc, že pluje noc co noc po obloze a zalévá svým svitem potemnělý prales? A což teprve slunce! Ocitlo se na nebi náhodou? Proč nejsou všichni obyvatelé džungle stejní jako stromy? A proč stromy nejsou živé bytosti? Čím to, že se Tarzan liší od Tauga, Taug od Bary a Bara od Sheety? A proč není Sheeta jako Buto, nosorožec? Odkud se to vše vzalo - stromy, květiny, hmyz i zvířata?
Náhle na něco přišel. Vzpomněl si, že ve slovníku objevil také slovo stvořit. Svět - a tedy i džungle - byly kýmsi stvořeny! Stvořeny z ničeho! Ale jak? A kým?
Snad by byl ještě hodnou chvíli hloubal o této záhadě, kdyby pojednou nezaslechl zoufalý nářek malého balu. Ihned poznal, že to je Gazan, mládě Teeky. Jmenoval se tak proto, že jeho srst byla ryšavá - a v řeči opů Gazan znamená Ryšavá kůže.
Kvílení na okamžik ustalo, aby vzápětí následoval ustrašený skřek. Tarzan neztrácel čas. Jako šíp prolétl stromovím a zamířil k místu, odkud se ozýval Gazanův hlas. Vtom uslyšel také vrčení dospělé opičí samice. Byla to Teeka, spěchající rovněž na pomoc. Gazan musel být ve velkém nebezpečí!
Přehupuje se z větve na větev, hnal se Tarzan po hlase. Ze všech stran se počali sbíhat ostatní opi, aby zachránili ohrožené mládě. Jejich křik se rozléhal pralesem široko daleko. Tarzan, hbitější než jeho hromotlučtí soukmenovci, všechny předstihl a dorazil na místo jako první.
Z výjevu, který před sebou uviděl, se mu zježily vlasy - tím, kdo ohrožoval Teečino mládě, byl nejodpornější tvor z celé džungle! Po mohutné větvi se vinul had Histah a ve smrtícím objetí svíral nešťastného Gazana. Nikdo se Tarzanovi tak nehnusil jako právě Histah! Sami Kerchakovi opi se ho báli víc než lva či leoparda. A vždy se mu raději v uctivé vzdálenosti vyhnuli.
Těsně za mladíkem se přiřítila matka nebohého opičátka - a Histah zatím dále utahoval rdousící závity. Tarzan věděl, jakou hrůzu má Teeka z tohoto zákeřného, plíživého nepřítele. Proto ho její nynější počínání přivádělo v úžas. Sotva hada zahlédla, skočila po něm, a ačkoli se i ona záhy ocitla v jeho sevření, neumdlévala a snažila se vyprostit své malé balu. Jak srdnatě bojovala o to nejdražší na světě, přestože její děs byl v této chvíli jistě obrovský!
Tarzan sám by se hada dobrovolně nedotkl. Proč, to nevěděl, neboť strach z nikoho a z ničeho si nepřipouštěl. Spíše cítil vůči hadům odpor, společný odnepaměti snad všem živým tvorům. Tentokrát se však nerozpakoval o nic déle než Teeka a zaútočil na Histaha se stejnou odvahou a mrštností, s jakou se pouštěl za jelenem Barou, aby jej ulovil.
Nečekaně napaden, Histah sebou strašlivě zmítal, nepřestávaje tisknout své napolo udušené oběti. Zakrátko se ovinul i kolem Tarzana. Syn divočiny se rozmáchl svým loveckým nožem a vrazil ho vší silou do slizkého těla. Myslel přitom na jediné - osvobodit Teeku a její mládě.
Přímo nad jeho hlavou rozevřel Histah své mohutné čelisti. V tom okamžiku se široká tlama, schopná pozřít králíka stejně jako srnce, ocitla na dosah ostré čepele. Tarzan se napřáhl a zaryl dýku hluboko do malého hadova mozku. Histah sebou několikrát mocně škubl. Umíral, ale jeho obrovské tělo mohlo ještě i tehdy komukoli z trojice ublížit. Tarzan rychle vyprostil Teeku i Gazana a poté se vyvlékl sám. Netrvalo dlouho, a had byl mrtev.
Hlouček vyděšených veleopů sledoval celý výjev až do chvíle, kdy Tarzan Histaha zabil. Jakmile bylo po všem, vydali se znovu klidně a nerušeně za potravou. Také Teeka byla mezi nimi. Zapomněla na všechno kromě milovaného balu. Tarzan naposledy přeměřil Histahovu mrtvolu nenávistným pohledem a zvolna se odebral k malému napajedlu. Tentokrát své vítězství nestvrdil obvyklým výkřikem - snad proto, že had pro něho nebyl zvířetem, ale čímsi odporným a hodným opovržení.
U pramene se napil a ulehl do měkké trávy ve stínu košatého stromu. Přemýšlel o souboji s Histahem. Jak to, že se Teeka tak neohroženě vrhla na nejhoršího nepřítele? Proč to udělala? A proč on, Tarzan, udělal totéž? Teeka mu nepatřila a Gazan nebyl jeho. Oba přece patřili Taugovi! Zdálo se, že k tomu, co učinil, neměl vlastně důvod. A stejně tak neměl proč se slitovat předešlého dne nad starým Gomangani! Co jej přimělo, aby tak jednal? Bylo to snad cosi silnějšího než on sám?
Jistě tu zapůsobil kdosi všemocný, usoudil. Malí broučci v knihách říkají, že Bůh je všemocný. Musel to tedy být on, kdo mu to nařídil! A kdo vedl Teeku proti Histahovi, protože sama by se něčeho takového nikdy neodvážila. To Bůh

mu zabránil zabít Gomangani! Bůh koná zázraky! Nikdy ho neviděl, ale teď už věděl, že je to on, kdo o všem rozhoduje. On, a nikdo jiný!
A kdo přinutil květiny růst? Konečně bylo všechno jasné - stromy, měsíc, slunce, on sám, ostatní živí tvorové v džungli - to vše bylo stvořeno Bohem. Ale - kdo vlastně je Bůh? Jak vypadá? Nevěděl. Byl si však jist, že od něho pochází veškeré dobro. To, že ušetřil starého černocha, i Teečina láska k mláděti, kvůli které neváhala nasadit vlastní život.
Džungle byla tak nádherná! Určitě ji stvořil Bůh! Stvořil Sheetu, leoparda, s jeho nádherným kožichem. A Numu, lva, s ušlechtilou hlavou a mohutnou hřívou. A Baru, štíhlého jelena.
Ano, Tarzan našel svého Boha. Snad celý den přemýšlel o všem dobrém a krásném, co bylo jeho dílem. Jen jediná věc jej trápila. Kdo stvořil Histaha, ošklivého a zlého hada?

Tarzan a černý chlapec

Tarzan seděl pod mohutným stromem a splétal z trav nové laso. U nohou mu ležel smotek starého provazu, zpřetrhaného tesáky Sheety, leoparda. Zbyla ho vlastně jen polovina, neboť druhou odtáhla šelma do džungle. Tarzan se usmál, když si vzpomněl na Sheetův hněv a jeho zoufalou snahu zbavit se nedobrovolné ohlávky. Již se těšil, jak mu svou novou smyčkou způsobí další nesnáze. Měl to být nejpevnější a nejdelší provaz, jaký kdy spletl. Pomocí něj přemůže i Numu, lva!
Byl se svým dílem náramně spokojen. A spokojeně vypadali i jeho soukmenovci z Kerchakovy smečky, potloukající se po mýtině a shánějící, co by kde slupli. Nepřemýšleli o tom, co bude, ba ani o tom, co bylo. Jejich jedinou starostí odjakživa zůstávalo pouze ukojit hlad a dobře se vyspat. A Tarzan - Tarzan byl jedním z nich. Takový život jej těšil víc, než by mohl těšit kteréhokoli normálního smrtelníka. Odpovídal jeho přirozenosti. A co může být větším štěstím než naplnit osud, k němuž jsme předurčeni?
Zatímco Tarzan měl plné ruce práce s lasem, nedaleko si hrálo Teečino mládě a jeho matka - podobně jako ostatní veleopi - hledala na opačné straně palouku něco k snědku. Ani ona, ani Taug se nemuseli obávat, že by Tarzan jejich prvorozenému potomkovi ublížil. Což jej nezachránil před Sheetou či Histahem? Nechoval jej snad v náručí se stejnou něhou jako jeho matka? Strach rodičů byl nyní ten tam a Tarzanovi byla svěřena role Gazanova opatrovatele. Mladík ji přijal s radostí, neboť neposedné mládě bylo nepřebernou zásobárnou nejrůznějších překvapení a bláznivých kousků.
Právě teď se Gazan věnoval veledůležité činnosti - šplhání po stromech. Byl ve věku, kdy vylézt rychle do koruny bylo účinnější než spoléhat na vlastní sílu. Odstoupil vždy několik kroků od stromu, pod nímž se usadil Tarzan, rozběhl se a vyskočil do nižších větví. Tady zůstal chvíli sedět, náležitě pyšný na své schopnosti, aby vzápětí seskočil a vše zopakoval. Nezřídka byl - jako každá opice - vyrušen něčím neméně zajímavým - broukem, housenkou, či hrabošem. Housenku chytil vždy, brouka občas, ale myš - myš zatím ještě nikdy.
Náhle objevil konec provazu, který Tarzan právě pletl. Uchopil onen pozoruhodný předmět tlapou a dal se s ním do běhu přes palouk, vytrhnuv přitom zbytek lana Tarzanovi z ruky. Jinoch vyskočil a pustil se za uprchlíkem, aniž dal najevo sebemenší známku hněvu. Gazan zamířil rovnou k matce. Ta viděla, že její mládě před někým prchá. Okamžitě se napřímila, vycenila tesáky a zlostně zavrčela. Jakmile však zjistila, že pronásledovatelem je Tarzan, otočila se a více se nenechala rušit.
Tarzan malého darebu dostihl a vyplatil za jeho prohřešek. Teeka se za ním sotva ohlédla. Věděla, že mláděti neublíží. Vždyť mu dvakrát zachránil život!
Jakmile získal provaz zpátky, vrátil se Tarzan ke stromu, aby dokončil započatou práci. Nespustil přitom Gazana z očí. Nepochyboval, že má zase něco za lubem. Stačila by chvíle nepozornosti, a celá příhoda by se mohla opakovat!
Konečně byla smyčka hotova - dokonalá zbraň, pevnější a delší než všechny předchozí. Kus starého lasa dal Tarzan svému malému svěřenci na hraní. Chtěl, aby se s ním naučil zacházet stejně dobře jako on sám. A když svinul nový provaz, přehodil si ho přes rameno a zamířil do džungle, učinil Gazan totéž a vydal se přes palouk…
Putuje za potravou s cílem vyzkoušet svou zbraň, nepřestal Tarzan myslet na Teečino mládě. Cítil k němu hlubokou náklonnost. Vždyť patřilo Teece, jeho první lásce, a pak - Tarzan potřeboval někoho, s kým by se mohl podělit o své city. Teece záviděl. Pravda, Gazan ho měl rád - snad dokonce raději než vlastního otce - ale jakmile se něčeho polekal či dostal hlad, hledal útočiště jen u své matky. V takových chvílích si Tarzan připadal opuštěný. Přál si být rovněž pro někoho nepostradatelný!
Taug měl Teeku, Teeka měla Gazana. A skoro každý samec Kerchakovy smečky měl svou družku. Není tedy divu, že Tarzan toužil po tom, co mu zatím osud odpíral - po podobném vztahu, jaký byl mezi Teekou a jejím mládětem. Proto i on chtěl své vlastní balu.
Viděl Sheetu s rodinou. A hlouběji ve vnitrozemí, pod skalnatými vrcholky, kde bylo možno ve stínu útesů celý den odpočívat, objevil Numu, lva, a Sabor, lvici. Pozoroval je, jak si hrají s mláďaty. Zahlédl párek antilop a Buta, nosorožce, s jeho zavalitou samicí. Každý někoho měl - jen on, Tarzan, nikoli. Bylo mu smutno a cítil se osamělý.
Náhle zachytil zvířecí pach, který konečně odvedl jeho mysl od chmurných úvah. Jako kočka se plížil vpřed po mohutné větvi nad stezkou, kudy obyvatelé pralesa chodí hasit žízeň k nedalekému prameni. Tentokrát to byl Horta, divočák, kdo se zvolna ubíral porostem. Horta, jejž mocné kly a zlostná povaha chránily před často mnohem silnějším nepřítelem!
Leč pro Tarzana bylo maso jako maso. Když měl hlad, neváhal napadnout kterékoli zvíře. Neznal strachu ani slitování - s výjimkou oněch několika málo chvil, kdy jej jakási nevysvětlitelná síla držela zpět - síla, které nerozuměl.
A tak i dnes, místo aby počkal na méně nebezpečnou kořist, vrhl své laso po Hortovi. Byla to výborná příležitost, jak smyčku vyzkoušet! Vydrážděný kanec okamžitě vyrazil vpřed, avšak provaz jej strhl zpátky, neboť Tarzan připevnil

jeho opačný konec k větvi, na níž seděl.
Zatímco Horta funěl a snažil se svými hrozivými kly vyvrátit lesního velikána, seskočil Tarzan na zem jen pár kroků za ním. V ruce třímal dlouhý lovecký nůž, který mu byl věrným pomocníkem od dětství, kdy jím zabil gorilu Bolgani.
Přiblížil se k divočákovi na dosah. Ač byl urostlý a svalnatý, přesto se zdálo čirým šílenstvím postavit se tak silnému zvířeti, jakým byl Horta, pouze s tenkou čepelí. Kdo by Tarzana neznal, jistě by neměl nejmenších pochyb o výsledku podobného souboje!
Horta teď zůstal na okamžik stát, dívaje se na svého protivníka. Zlostně blýskal malými očky a potřásal hlavou.
"Špinavý povaleči!" oslovil jej Tarzan. "Tvé maso zapáchá, ale je šťavnaté a dodá Tarzanovi sílu! Jsem silnější než tvé kly!"
Horta nerozuměl ani jednomu Tarzanovu slovu. Viděl jen bílého tvora bez srsti, který mu připadal bezmocný, a proto zaútočil. Tarzan vyčkal, až bude kanec co nejblíž, aby vzápětí uskočil a bleskurychle se sehnul. Pravou rukou se mohutně rozpřáhl a zarazil čepel otcovy dýky Hortovi přímo do srdce.
Ukojiv hlad, pokračoval dál džunglí. Neměl v duši klid, a tak hledal nové rozptýlení. Stočil své kroky k Mbongově osadě. Všichni černoši byli jeho nepřáteli od chvíle, kdy náčelníkův syn Kulonga zabil Kalu.
Nedaleko vesnice se vinula řeka. Tarzan k ní dorazil několik stovek yardů od mýtiny, kde stály chatrče domorodců. Život u vody jej vždy okouzloval. Rád pozoroval Dura, dobráckého hrocha, či dráždil Gimlu, útočného krokodýla, vyhřívajícího se na slunci. Často tu vídal černé ženy, jak máchají prádlo, či děti, které si hrály na břehu se svými primitivními hračkami.
Toho dne spatřil osamocenou ženu s děckem, jež se pustila dále po proudu, než bylo obvyklé. Žena sbírala lastury, kterých bylo všude plno. Byla mladá, asi třicetiletá. Zuby měla spilovány do ostrých hrotů - neklamné znamení, že pochází z kmene kanibalů. Její spodní ret byl prořízнut, aby udržel masivní kovový přívěsek. Nosila jej zřejmě dlouho, neboť ret se značně protáhl a visel dolů, obnažuje zuby a dásně dolní čelisti. Také nos měla provrtaný a otvorem byla protažena dřevěná jehlice. Uši a čelo zdobily kovové cetky. Na bradě a špičce nosu byla tetována pestrými barvami, které během let vybledly. Neměla na sobě nic, jen pás z rákosu. Svým způsobem byla půvabná. Nepatřila k místním lidem - byla válečnou kořistí jednoho z Mbongových mužů.
Její dítě byl asi desetiletý chlapec, štíhlý, vysoký a dobře rostlý. Tarzan je oba pozoroval z blízkého křoviska. Chystal se na ně skočit a vyděsit je, když tu jej cosi napadlo. Na dosah ruky bylo balu, pocházející ze stejného rodu! Sice černé, ale co na tom! Syn divočiny bělocha dosud nikdy neviděl.
Chlapec mohl být skvělé balu! Tarzan se o něj bude starat, krmit ho a chránit. Naučí ho všemu, co umí sám. Odhalí mu všechna tajemství džungle, od země až po vrcholky lesních velikánů.
Sňal provaz z ramene a uvolnil smyčku. Žena ani její syn nic zlého netušili a dál se věnovali sběru říčních lastur, prohrabujíce se proutky v měkkém bahně. Tarzan vyšel z džungle a v ruce držel připravené laso. Vtom učinil rychlý pohyb, smyčka prolétla vzduchem a snesla se chlapci přes hlavu k ramenům, aby mu nato přitiskla obě paže k tělu.
Chlapec zděšeně vykřikl. V té chvíli se jeho matka otočila a spatřila, jak je zmítající se hošík tažen k bílému obru, který stál nedaleko ve stínu vysokého stromu. Se zoufalým křikem se rozehnala proti Tarzanovi. Vypadala, že by se nezalekla ani smrti. Dokonce i únosce poodstoupil, avšak více udiven než polekán.
Dítě kopalo a kousalo, leč Tarzan vzal živý úlovek do podpaží a vyhoupl se lehce do větví. Stalo se tak ještě dříve, než po něm matka stačila vztáhnout ruku…
Sotva nešťastná černoška zmizela Tarzanovi z dohledu a její křik zanikl, mladík se zastavil, aby si prohlédl svou kořist, která samým strachem utichla a přestala se vzpírat.
"Jsem Tarzan," představil se únosce v řeči opů. "Neublížím ti. Budeš teď Tarzanovým balu. Tarzan tě bude chránit a krmit. Tarzanovo balu dostane to nejlepší, protože Tarzan je dobrý lovec. Nebudeš se muset nikoho bát - ani Numy, lva, protože Tarzan je mocný bojovník. Nikdo není tak silný jako Tarzan, syn Kaly. Neboj se!"
Chlapec však jen naříkal a třásl se po celém těle. Nerozuměl řeči veleopů a Tarzanův hlas mu zněl jako skřeky divoké šelmy. A pak - častokrát slyšel vyprávět o tomto strašném bílém lesním démonu. To on zabil Kulongu a mnoho dalších válečníků! To on chodil za nocí do osady, odnášel odtud šípy a děsil ženy, děti i dospělé muže! Což mu matka nejednou nepohrozila, že ho dá bílému obru, nebude-li poslouchat?
Malý Tibo se chvěl jako v horečce.
"Je ti zima?" zeptal se Tarzan. "Slunce dnes pálí! Proč se třeseš?"
Tibo nerozuměl. Volal matku a prosil velkého bílého démona, aby ho pustil. Se slzami v očích sliboval, že už bude hodný. Tarzan zavrtěl hlavou. Teď zase nerozuměl on! Takhle to dál nejde! Musí balu naučit řeči, jakou mluví sám! Zvuky, které chlapec vydával, nepokládal za víc než ptačí štěbetání. Bude lépe vzít balu rovnou mezi opy, kde uslyší, jak mezi sebou rozmlouvají. Jen tam si může osvojit pořádný jazyk!
Tarzan vstal a pokynul Tibovi, aby ho následoval. Ale Tibo se křečovitě držel větve a plakal. Jako chlapec, který vyrostl v džungli, byl zvyklý lézt po stromech, avšak myšlenka, že by tak měl činit jako bílý obr, mu naháněla strach.
Tarzan povzdechl. Jeho balu se bude muset mnohému naučit. Mrzelo ho, že právě ono je tak zanedbané.
Znovu se pokusil přimět Tiba, aby šel za ním, leč chlapec k tomu neměl odvahu. Tarzan jej tedy bez dalších okolků popadl a hodil si jej přes záda. Tibo se nebránil - pochopil, že útěk je marný. I kdyby ho lesní bůh nechal odejít, sotva by našel cestu zpátky do vesnice. Navíc všude kolem byli leopardi a hyeny. Až dosud mu bílý obr neublížil. Ba naopak - choval se k němu přívětivě. Bude proto poslušný a půjde s ním dobrovolně.
Jak Tarzan putoval korunami stromů, malý Tibo zavřel oči, aby neviděl hrůznou propast pod sebou. Ještě nikdy v životě se tak nebál! Postupně ovšem s povděkem zjistil, že je s bílým obrem v naprostém bezpečí.
A tak Tarzan dorazil až k mýtině, kde se pásla Kerchakova smečka. S chlapcem na zádech se spustil přímo do jejího středu, aniž si opice stačily povšimnout, že není sám. Jakmile však uviděly malého Gomangani, přilezly blíž a udiveně

mručely.
Ještě před chvílí byl malý Tibo přesvědčen, že již nemůže pocítit větší strach. Ale teď, když jej obklopily tyto hrůzostrašné šelmy, si uvědomil, že vše, co dosud prožil, nebylo ničím ve srovnání s osudem, jenž ho teprve čeká! Jak to, že velký muž stojí uprostřed huňatých příšer tak klidně? Proč před nimi neprchá?
Náhle Tibovi svitlo. Vzpomněl si na vyprávění, které kdysi v Mbongově osadě putovalo od úst k ústům - že totiž obávaný pralesní obr není nikým jiným než bílou opicí bez srsti. Což nebyl často vídán ve společnosti svých zarostlých druhů?
Tibo zíral vytřeštěným zrakem na přicházející opy. Děsily ho jejich mohutné tesáky, hustá obočí a krví podlitá očka. Zdálo se mu, že se blíží jeho konec. Tarzan si toho všiml, uchopil chlapce a postavil ho před sebe.
"To je Tarzanovo balu!" řekl. "Neubližujte mu, nebo vás Tarzan zabije!" A vycenil na své soukmenovce zuby.
"Je to Gomangani!" odpověděl jeden z opů. "Je potřeba ho zabít! Gomangani jsou naši nepřátelé! Nech mě ho zabít!"
"Ustup!" zavelel Tarzan. "Říkám ti, Gunto, že je to Tarzanovo balu! Jdi pryč, nebo Tarzan zabije tebe!" A při těch slovech vykročil opičákovi vstříc.
Veleop ustoupil. Neměl chuť pouštět se do rvačky, avšak nehodlal ani utéci. Náhle se objevila Teeka, hnána zvědavostí. Vedle ní dováděl malý Gazan. Teeka byla u vytržení, ale na černého chlapce nevrčela. Tarzan jí pokynul, aby přišla blíž.
"Tarzan má teď také balu," pravil. "Může si s tvým balu hrát."
"Je to Gomangani," namítla Teeka. "Zabije mé balu. Odveď ho, Tarzane!"
Tarzan se usmál.
"Neublíží ani Pambě, obyčejné kryse," řekl. "Je malý a bojí se. Dovol, aby si hrál s Gazanem!"
Teeka měla dosud strach - i přes svou divokost jsou opi vlastně bojácní. Ale protože Tarzanovi věřila, přistrčila nakonec Gazana k malému černochovi. Opičí mládě se vzpíralo a tlačilo se zpátky k matce, dávaje hlasitým křikem najevo svou nelibost. Ani Tibo nevypadal, že by dvakrát stál o Gazanovu společnost - a tak se Tarzan prozatím vzdal dalšího úsilí blíže je seznámit.
* * *
Během celého příštího týdne měl Tarzan plné ruce práce. Jeho balu vyžadovalo mnohem více péče, než se zprvu domníval. Ani na chvíli je nemohl nechat samotné, neboť kromě Teeky snad nebylo opa, který by neměl v úmyslu mu nějak ublížit. Když se novopečený pěstoun vydal na lov, musel vzít Tiba s sebou. Černý chlapec byl však nešikovný a ustrašený. Bál se i těch nejmenších zvířat!
A ještě něco Tarzana trápilo. Znal dobře divochy, neboť je často pozoroval. Viděl, jak si černé děti hrají, a slyšel jejich křik a smích. Gomangani vůbec měli ve zvyku smát se všemu a nahlas - Tibo se nesmál nikdy! Jen tu a tam mu zacukalo v koutcích úst. A nejen to - chlapec většinou odmítal potravu, a tak den ode dne chřadl. Často sedával v ústraní a plakal. Tarzan se jej snažil utěšit, podobně jako kdysi Kala utěšovala jeho - leč marně. Chlapec se ho již tolik nebál - ale nic víc. Ze všech ostatních měl panický strach. Hrozil se nekonečných dnů v pralese s úmornými loveckými výpravami, i tmavých nocí, kdy musel spát ve větvích a naslouchat řevu divokých šelem.
Tarzan nevěděl, co dělat. Neústupnost, zděděná po anglických předcích, mu bránila vzdát se svého záměru, nicméně časem si musel přiznat, že černé balu nesplňuje naděje, které do něho vkládal. Ačkoli měl chlapce rád, uvědomoval si, že tato náklonnost se nemůže rovnat citu, jaký chovala Teeka vůči svému Gazanovi.
Tibo, který se zpočátku třásl před Tarzanem strachy, mu počal konečně přivykat. Podivný lesní tvor se k němu choval vždy vlídně, zatímco k jiným byl nelítostný. Jednou skočil po opičákovi, jenž se chystal jeho chráněnce pokousat. Chlapec viděl, jak bílý obr zarývá své ostré zuby protivníkovi do šíje, a slyšel křik obou bojujících šelem. Jindy Tarzan ulovil jelena, počínaje si obratně jako Numa, když se vrhl zezadu zvířeti na hřbet a srazil mu vaz. Tibo se zachvěl při tom pohledu, ale zároveň užasl a snad poprvé zatoužil dokázat něco podobného.
Zatímco Tarzan si lámal hlavu, co bude s jeho balu dál, zasáhl sám osud. Momaya, chlapcova matka, zdrcená ztrátou milovaného syna, vyhledala kmenového kouzelníka, aby jí pomohl, leč bez výsledku. Kouzlo, za které musela draze zaplatit, Tiba zpátky nepřivedlo, ba ani neprozradilo, kde ho hledat. Netrpělivá a vznětlivá matka přestala zaříkávači věřit - a tak když požádal o další dvě kůzlata, slibuje, že tentokrát se kouzlo jistě podaří, spustila na něho příval nadávek a poté jej napadla. Šarlatán byl nakonec rád, že útěkem spasil nejen holý život, ale i své pochybné kouzelnické náčiní.
Když se Momaya konečně uklidnila, počala přemýšlet, kam Tibo mohl zmizet, a pojala rozhodnutí nalézt jej za každou cenu. Věděla, že obávaný lesní démon nikdy nepozřel lidského masa a že těla jeho obětí byla vždy objevena ve vesnici. A protože Tibovo tělo mezi nimi chybělo, byla přesvědčena, že chlapec je dosud naživu.
Napadlo ji obrátit se na šamana Bukawaie, který žil v osamělé jeskyni a o kterém se říkalo, že své skalní doupě sdílí s duchy a démony. Jen málokdo se ho odvážil navštívit, neboť tento tajuplný muž choval dvě krvelačné hyeny a navíc trpěl zhoubnou chorobou, jež zvolna rozdírala jeho stařeckou tvář k nepoznání.
Momaye se zdálo, že jediný, kdo by mohl o Tibovi něco vědět, je právě Bukawai. Vždyť obcoval s bohy i ďábly! A byl to přece zlovolný lesní bůh, kdo jí unesl dítě! Ač svého chlapce milovala, nebylo vůbec snadné sebrat odvahu a vydat se džunglí za čarodějem a jeho přízraky! Leč láska dodává člověku netušených sil a z bojácných žen činí neohrožené hrdinky!
Momaya nebyla sice ani křehká, ani slabá, zůstávala však pověrčivou a nevědomou černoškou. Věřila na zaříkávání i tajemné čáry. Věřila, že v džungli žijí ještě strašnější tvorové než lvi či leopardi - bezejmenné bytosti, schopné páchat nejhorší zla.
Od jednoho z Mbongových válečníků se dověděla, jak se dostane k čarodějově jeskyni. Ono pověstmi opředené obydlí se nacházelo nedaleko pramene, který vyvěral v úzkém skalnatém průsmyku mezi dvěma pahorky. Oba byly viditelné již zdálky a naváděly přímo k starcově brlohu.

Zkušený válečník ženu zrazoval od tak pošetilého a nebezpečného dobrodružství, poukazuje na to, co sama dobře věděla - i kdyby bez úhony přečkala návštěvu u kouzelníka, mohla by cestou zpátky padnout do drápů některé z šelem, jimiž se okolní džungle jen hemžila. Snažil se promluvit i s jejím mužem - ten se však netěšil u své družky přílišné vážnosti, a proto požádal o radu samotného náčelníka.
Mbonga Momayu důrazně varoval a zároveň pohrozil trestem, podstoupí-li výpravu za někým tak opovrženíhodným. Měl k tomu jediný důvod - tajný spolek se zdejším kouzelníkem. Slyšel o zázračných schopnostech starého Bukawaie a bál se, že by čaroděj mohl ztracené dítě objevit a shrábnout místo nich tučnou odměnu.
Momaya se však již pevně rozhodla Bukawaie navštívit a žádná výhrůžka ji od toho nemohla odradit. Tvářila se ovšem, že se podrobuje Mbongově vůli. Nejraději by vyrazila ihned, ale na to nebylo ani pomyšlení. Musela si s sebou vzít nějaké jídlo a zbraň, což by jistě neušlo pozornosti některého z domorodců, neřku-li starého Mbongy!
A tak vyčkala do noci. Ještě než se zavřely brány vesnice, proklouzla ven a vykročila do tmavé džungle. Ač polomrtvá strachy, putovala stále dál a dál, míříc na sever. Tu a tam se zastavila a naslouchala.
Náhle ji vylekal hromový řev. Strnula na místě jako přimražená. Všude kolem rostly mohutné stromy, protkané spletí lián a ověšené trsy mechů. Momaya přiskočila k nejbližšímu z nich a počala se po něm drápat vzhůru. Vtom uslyšela, jak se přímo pod ní porostem prodírá obrovské tělo. Znovu se ozval řev a pak se šelma přikrčila ke skoku - naštěstí příliš pozdě. Momaya zatím vyšplhala až k vrcholku a v duchu děkovala osudu, že nezapomněla na svůj amulet. Dostala jej od kouzelníka svého kmene, když byla ještě dítě, a znamenal pro ni mnohem víc než všechna kouzla a čáry protřelého komplice starého Mbongy.
Celou noc strávila v koruně stromu. Ačkoli se lev záhy vydal za jinou kořistí, neměla odvahu slézt dolů, neboť se bála podobného střetnutí. Teprve když se rozednilo, opustila úkryt a pokračovala v cestě.
* * *
Sotva Tarzan zjistil, že se jeho svěřenec nepřestává bát velkých opic, které jej mezi sebe odmítly přijmout, pochopil, že nemůže ani na okamžik nechat chlapce samotného, a bral jej všude s sebou. Často zůstávali stranou od smečky, až jednou zcela osaměli kdesi na severu, kde Tarzan dosud nikdy předtím nelovil. Tehdy se rozhodl, že se ke svým kosmatým druhům již nevrátí.
Malý černoch jako by v té chvíli ožil. Držel se za Tarzanem, kdykoli se spustil ze stromu, a pokoušel se po jeho vzoru i šplhat. Nadále však zůstával smutný a zamlklý. Od onoho dne, co přišel mezi opy, velmi zhubl. Nebyl vybíravý, leč Tarzanovu jídelníčku se jeho žaludek nepřestával vzpírat. Zornice se mu rozšířily, tváře propadly a na těle bylo možno spočítat všechna žebra. Tarzan to viděl a počal mít o chlapce strach. Doufal, že jeho balu bude silné a urostlé. Opak byl pravdou, a Tarzan tím byl trpce zklamán.
Jen v jednom činil Tibo zřejmé pokroky - velmi snadno se učil řeči veleopů. Záhy byl schopen obstojně se dorozumět. Mluvil však velmi zřídka - zpravidla jen byl-li tázán. Stesk pro něho byl čímsi natolik novým a silným, že se ho nedokázal zbavit. Neustále myslel na svou matku - jakkoli svárlivou a popudlivou, přece jen matku, ztělesnění vroucího citu prostého sobectví a falše.
Při společných loveckých toulkách Tarzan o tom všem přemýšlel. Jednou narazili na lvici, naříkající ve vysoké trávě. Kolem ní vesele dováděla dvě huňatá klubíčka. Leč její zrak byl upřen na třetí lvíče, které leželo bez hnutí mezi matčinými předními tlapami. Tarzan četl v očích mohutné šelmy úzkost a bol. Původně ji chtěl vydráždit, ale náhle ho cosi zadrželo, když slyšel její kvílení nad nešťastným mládětem. Od chvíle, kdy si opatřil balu, poznal radosti i strázně rodičovství. Proto nyní pocítil soustrast s ubohou lvicí - něco, čeho donedávna nebyl schopen.
Jak ji tak pozoroval, představil si Momayu. Neviděl teď před sebou divošku s jehlicí v nose a odulými rty - viděl zoufalou matku, trpící ztrátou nejdražší bytosti. A vzápětí si vybavil Teeku a Gazana. Zavrčel, jako by byl Gazan jeho vlastní. Tibo, který seděl na vedlejší větvi, se ohlédl v domnění, že Tarzan objevil nepřítele. Sabor se zvedla, šlehla žlutozelenýma očima směrem, odkud zazněl podezřelý zvuk, a máchla ocasem. Pak nastražila uši a počala větřit. Obě mláďata, hrající si opodál, k ní přiskočila, schoulila se pod její huňaté břicho a zvědavě se rozhlížela kolem.
Tarzan potřásl hlavou, otočil se a zamířil za lovem jinam. Nicméně ještě dlouho mu před očima vyvstával obraz Sabor, Momayi a Teeky - lvice, kanibalky a opičí samice, tolik si podobných svými mateřskými radostmi a starostmi…
Bylo po poledni třetího dne, když Momaya konečné dorazila k doupěti kouzelníka Bukawaie. Starý čaroděj zbudoval před vchodem ohradu z trnitých větví, aby ho chránila před divokými šelmami. Zátaras byl nyní na jedné straně odvalen a před černoškou se rozevírala tmavá jeskyně. Momaya se roztřásla, ovanuta chladným dechem podzemí. Nikde kolem ani živáčka, a přece měla dojem, že ji kdosi pozoruje.
Pokusila se přemoci strach a učinila několik kroků k otvoru, když vtom se zevnitř ozval zvuk, který patrně nevydal ani člověk, ani zvíře. Snad nejvíce se podobal šílenému smíchu. S výkřikem hrůzy se Momaya otočila a dala se na útěk do džungle.
Teprve za hodnou chvíli se zastavila a naslouchala. Mělo snad veškeré její úsilí přijít nazmar? Snažila se sebrat síly k návratu, ale děs byl silnější než ona. Na smrt vyplašená zamířila zpátky k Mbongově osadě. Ramena jí poklesla jako stařeně, nesoucí na nich břímě dlouhého věku. Její chůze byla těžká a namáhavá. V těch několika okamžicích jako by zestárla o řadu let!
Ušla sotva padesát yardů, a tu si znovu vzpomněla na čiperného chlapce, ještě nedávno vesele pobíhajícího kolem ní. Tibo, její Tibo! Napřímila se, pohodila hlavou a obrátila své kroky zpět k jeskyni.
Když dospěla na místo, ozval se z tmavých útrob sluje tentýž záhadný zvuk, který ji předtím tak vyděsil. Tentokrát poznala, že je to hlas jedné z čarodějových hyen. S napřaženým oštěpem vstoupila dovnitř a zavolala na kouzelníka. Místo starce se objevila hlava hyeny. Momaya se po ní rozehnala kopím a zvíře se s hněvivým mručením stáhlo. Černoška znovu oslovila domácího pána.
Konečně se tázaný ozval.

"Kdo přichází k Bukawaiovi?" zaskřehotal.
"Jsem Momaya," odpověděla žena. "Momaya z osady krále Mbongy."
"Co chceš?"
"Chci kouzlo, lepší než od Mbongova čaroděje," vysvětlovala Momaya. "Bílý obr unesl mého Tiba, a já chci kouzlo, které by ho přivedlo zpátky, nebo mě zavedlo k němu!"
"Kdo je Tibo?"
"Můj syn."
"Bukawaiovo kouzlo je mocné!" řekl hlas. "Ani pět kůzlat a nová rohož je nevyváží!"
"Dvě kůzlata stačí," pokusila se žena smlouvat.
A na ta slova vyšel starý Bukawai ze tmy. Když jej Momaya spatřila, litovala, že raději nezůstal uvnitř. Je málo strašných věcí, jež nelze popsat - a jednou z nich byl Bukawaiův obličej! Teď už se nedivila, že se ho všichni báli!
Za starcem se vynořily obě hyeny, jeho jediné společnice. Byla to věru dokonalá trojice - nejodpornější ze zvířat, a nejodpornější z lidí!
"Pět kůzlat a rohož!" zamumlal Bukawai.
"Dvě tučná kůzlata a novou rohož," zvýšila Momaya svou nabídku.
Leč Bukawai se zdál neoblomný. Trval na původním požadavku, podporován výhružným vrčením svých čtvernohých družek. Ač rozhodnuta dát kouzelníkovi, čeho si žádá, zkusila Momaya ještě jednou jeho neústupnost. Nakonec bylo ujednáno, že cenou za kouzlo budou tři pěkné mladé kozy, nová rohož a smotek měděného drátu.
"Přijď dnes v noci," přikázal Bukawai, "až bude měsíc dvě hodiny na obloze. Pak připravím kouzlo, které ti vrátí Tiba. Vezmi s sebou tři tučná kůzlata, novou rohož a drát, dlouhý jako ruka dospělého muže!"
"Nemohu je přinést," odpověděla. "Budeš si muset pro ně dojít sám. Až přivedeš Tiba do Mbongovy vesnice, dostaneš, co žádáš."
Bukawai zavrtěl hlavou.
"Neudělám kouzlo," řekl, "dokud nebudu mít kůzlata, rohož i drát!"
Momaya prosila i vyhrožovala, ale vše nadarmo. Konečně se otočila a zamířila k domovu. Jak donést tři vypasená kůzlata, těžkou rohož a drát z vesnice až sem, nevěděla. Byla však odhodlána za každou cenu kouzelníkovo přání splnit. Musí dostat svého Tiba zpět!
Tarzan, ubírající se zvolna se svým balu džunglí, zachytil náhle pach Bary, jelena. Nic na světě mu nechutnalo tak, jako právě jelení maso! Avšak stopovat zvíře s malým černým chlapcem bylo nemyslitelné. Posadil proto Tiba na rozeklanou větev, kde byl hoch dobře kryt hustým listovím, a vydal se za jelenem sám.
Ocitnuv se o samotě, bál se Tibo ještě víc než mezi opicemi. Skutečné nebezpečí bývá často menší než to, které si člověk představuje - a kdo ví, co vše si v té chvíli Tibo představoval…
Netrvalo dlouho, a začal mít pocit, že se k němu cosi blíží. Přitiskl se úžeji k větvi a vroucně si přál, aby se Tarzan co nejdříve vrátil. Očima přitom bloudil místy, odkud podezřelý šelest vycházel. Co když je to leopard, kdo ucítil jeho pach! Malému Tibovi vhrkly do očí slzy. Závěs z listoví, za nímž byl ukryt, se znovu poodhrnul. Šelma byla jistě nedaleko! Chlapec vytřeštěně hleděl do zelené stěny, odkud se na něho měla krvelačná kočka vrhnout…
Konečně se větve rozestoupily a před Tibem stanula černá žena. Chlapec překvapené vykřikl, seskočil ze stromu a vrhl se jí do náručí. Momaya odhodila oštěp a objala svého jediňáčka. Přitiskla jej k sobě, plakala a smála se zároveň, a po tvářích jí kanuly slzy neskonalé radosti.
Vyrušen tímto hlukem, probudil se v přilehlém houští Numa, lev. Rozhlédl se porostem a spatřil černošku a její dítě. Olízl si pysky a zrakem přeměřil vzdálenost, která jej od nich dělila. Několik skoků - a kořist bude jeho! Zvedl ocas a nasál vzduch.
Svěží vítr, vanoucí džunglí, zanesl pojednou Tarzanův pach až k citlivým nozdrám jelenovým. Bara nastražil uši, napjal svaly a v příštím okamžiku již prchal co nejdál odtud. Tarzanova vidina hostiny byla ta tam! Pohodil zlostně hlavou a vracel se k místu, kde opustil Tiba.
Cestou uslyšel podivné zvuky - hlas ženy, zjihlý dojetím, a přerývaná slova dítěte, které usedavě vzlykalo. Tarzan pospíšil po hlasech - a když on pospíchal, jen ptáci a vítr byli rychlejší! Náhle zaslechl ještě něco. Momaya ani Tibo neměli ponětí o hrozícím nebezpečí, avšak Tarzanovy uši byly citlivé jako uši Bary, jelena. Okamžitě poznal, kdo je nablízku, a sevřel pevněji oštěp.
Numa, lev, nijak s útokem nechvátal. Byl si jist, že mu chutný úlovek nemůže uniknout. Proplížil se hustým porostem a pak se zastavil, provrtávaje nic netušící dvojici zlověstným pohledem.
Momaya jej zahlédla, vykřikla a přivinula Tiba k sobě. A pak uviděla ještě někoho - polonahého bílého obra, který sestoupil z nebes rovnou do cesty útočící šelmě. Spatřila svalnatou ruku, jak se mihla vzduchem, napřáhla kopí a mrštila jím po Numovi. Numa se postavil na zadní a pokusil se zbavit oštěpu, který mu vězel v hrudi. Mohutnými údery tlap jej zlomil. Tarzan tasil lovecký nůž a kroužil kolem rozběsněného lva. Momaya stála opodál, němá hrůzou.
Jako smyslů zbavený vrhl se Numa znovu na Tarzana, leč ten včas uhnul. Ostří dýky opsalo nad šelmou oblouk a vzápětí ji zasáhlo smrtícím úderem. Numa se naposledy vzepjal ve snaze rozsápat protivníka a poté se skácel k zemi.
Obavy o slíbenou odměnu přiměly Bukawaie vydat se za Momayou. Chtěl ji přemluvit, aby mu dala do zástavy své kovové šperky. Dohonil ji právě ve chvíli, kdy se Tarzan střetl s Numou. Všechno viděl a nemohl uvěřit svým očím. Musel to být onen lesní démon, o kterém toho tolik slyšel!
Když pominulo nebezpečí, které hrozilo od Numy, strachovala se nyní Momaya Tarzana. Vždyť on to byl, kdo unesl jejího Tiba! Jistě ho bude chtít znovu! Byla rozhodnuta raději zemřít, než své dítě vydat.
Tarzan je mlčky pozoroval. Pohled na chlapce, tisknoucího se k matce, v něm vyvolal tísnivý pocit osamění. Uvědomil si, že nikoho nemá, ani nikomu nepatří.

Tibo náhle zvedl zrak k velkému zachránci. Nebál se.
"Tarzane," řekl v jazyce veleopů, "neber mě Momaye, mé matce! Neber mě s sebou k opům. Bojím se Tauga, Gunta i ostatních. Dovol mi zůstat s matkou, Tarzane, mocný vládce pralesa! Budeme ti děkovat a přinášet jídlo, abys nehladověl."
Tarzan povzdechl.
"Jdi tedy," souhlasil. "Vrať se domů, a Tarzan dohlédne, aby ti nikdo neublížil."
Hoch zopakoval jeho slova matce a společně pak zamířili k osadě. Momaya se bála a byla šťastná zároveň. Tiskla malého Tiba k sobě a hladila ho po tváři.
Tarzan se za nimi díval a znovu vzdychl. Teeka má své balu, pomyslel si. Sabor a Gomangani, Bára, Manu a dokonce i Pamba, obyčejná krysa. Jen Tarzan nemá nikoho - ani balu, ani družku! Tarzan je bílý člověk, a proto musí být sám!
Také Bukawai viděl, jak odcházejí. Ohyzdnou tvář měl zkřivenu hněvem. Vždyť právě přišel o tři tučná kůzlata, novou rohož a měděný drát!

Bukawai osnuje pomstu

Lord Greystoke právě lovil bažanty v Chamston Heddingu. Byl oděn podle poslední módy. Nepatřil sice mezi vyhlášené střelce, avšak čeho se mu nedostávalo ve zručnosti, vynahrazoval elegantním zevnějškem. Měl dvě skvělé pušky a obratného nabíječe, a během každého lovu postřílel velké množství ptáků - mnohem více, než by dokázal sníst za celý rok, i kdyby trpěl hlady.
Honci - třiadvacet mužů v bílých kabátcích - plašili bažanty a nadháněli je přímo proti hlavním lovců. Lord Greystoke byl vzrušen, leč dával to najevo jen do té míry, která byla únosná gentlemanovi jeho stavu. Cítil, jak se mu zrychluje tep, když se honci blížili k hejnu. Jako by se na okamžik ocitl v dobách, kdy pro jeho divoké, polonahé předky nebyl lov rozptýlením, nýbrž životní nezbytností.
A zatím daleko odtud, kdesi uprostřed tropického pralesa, lovil jiný lord Greystoke. Také on byl oděn podle zdejších zvyklostí. Byl horký den, a tak svlékl i leopardí kůži. Tenhle lord Greystoke neměl ani pušku, ani nabíječe. Měl však přece jen něco, co nahradilo střelnou zbraň a zástup honců v bílých livrejích - výborný žaludek a ocelové svaly. A navíc znal džungli jako nikdo jiný.
Onoho dne hodoval londýnský lord Greystoke u bohaté tabule a popíjel nejlepší víno z lahví, které se otvíraly s náležitou pompou a hlukem. Po jídle osušil rty sněhobílým ubrouskem, nemaje nejmenší tušení, že pravý dědic jeho titulu i statků v téže chvíli večeří v rovníkové Africe. Ten ale neužíval bílých ubrousků. Ústa otřel rukama a ruce o stehna. Pak se zvolna vydal džunglí k napajedlu, aby uhasil žízeň po boku svých čtvernohých druhů.
Když se napil, uviděl, že k prameni se blíží další obyvatel pralesa. Byl to Numa, král zvířat, s pružným tělem a hustou hřívou. Vypadal rozmrzele a výhružně mručel. Tarzan lva zaslechl dříve, než se objevil, leč neměl v úmyslu nechat se rušit.
Numa se zastavil, sotva zjistil, že v místech, kam chodí pít, je kdosi cizí. Pootevřel tlamu a blýskl očima. Tarzan zavrčel a ustoupil o pár kroků, pozoruje Numovu oháňku. Jakmile by sebou počala rychle komíhat a poté se vztyčila, bylo by třeba připravit se k boji, či k útěku. Nic takového se však nestalo, a tak se Tarzan klidně odebral do pralesa, zatímco lev sešel ke studánce, aby i on zahnal žízeň. Jindy by se zřejmě pustil s Tarzanem do křížku, ale dnes mezi nimi panovalo příměří.
Tarzan se vyhoupl do větví a zamířil k osadě starého Mbongy. Bylo tomu již více než měsíc, kdy naposledy navštívil vesnici Gomangani. Od chvíle, co vrátil Tiba jeho matce, neměl chuť mít divochy za společnost.
Nyní už byla příhoda s ukradeným balu takřka zapomenuta. Chtěl najít někoho, komu by mohl projevit tolik citu jako Teeka svému Gazanovi, ale zkušenost s malým černým chlapcem ho přesvědčila, že to nebude snadné. Ani skutečnost, že se na čas choval k Tibovi jako k vlastnímu synovi, nic nezměnila na jeho vztahu k vrahům milované Kaly. Gomangani zůstali jeho nepřáteli, a nikdy tomu nemohlo být jinak. Také dnes jim chtěl vyvést nějaký kousek, aby si ukrátil dlouhou chvíli a domorodce vystrašil.
Ještě nebyla tma, když dorazil k vesnici a usadil se na svém oblíbeném stromě, sklánějícím větve přes ohradu. Z nejbližší chatrče se ozývalo čísi tklivé naříkání. Tarzanovi nebylo příjemné - a tak se rozhodl uchýlit do pralesa, dokud neustane. Ačkoli strávil v džungli hodnou dobu, po návratu na svou pozorovatelnu seznal, že nářek je dosud slyšet. Maje v úmyslu zjistit, oč běží, seskočil do přítmí osady. Plížil se podél chýší, až dospěl k místu, odkud srdceryvné kvílení vycházelo. Před vchodem do obydlí hořel oheň. Kolem sedělo několik žen, které se tu a tam připojily k hlasu, jenž se ozýval zevnitř.
Tarzan se usmál při pomyšlení, jak vyplaší nic netušící vesničanky - tak jako již mnohokrát. Vždy když se znenadání objevil, vyvolal mezi pověrčivými divochy strach a hrůzu. Nedokázali mu přivyknout. Jejich zděšení bylo Tarzanovi zdrojem zábavy. Nezabíjel rád. Smrt Kaly dávno pomstil, a tak netoužil po dalších obětech.
Právě se chystal skočit mezi černošky, leč v témže okamžiku z temné chatrče vyšla ženská postava. Byla to patrně nešťastnice, která tak usedavě naříkala - mladá žena s jehlicí v nose a masivní kovovou ozdobou na dolním rtu, bohatým tetováním a divokým účesem, zpevněným hlínou a měděným drátem. Tarzan v ní ihned poznal Momayu, matku malého Tiba.
Světlo ohně na moment ozářilo jeho siluetu - a v té chvíli i ona poznala Tibova zachránce. Vykřikla a rozběhla se mu vstříc. Vzápětí jej uviděly i ostatní černošky a rozprchly se na všechny strany. Momaya se vrhla Tarzanovi k nohám a spustila nezadržitelný příval slov, z nichž Tarzan nerozuměl ani jedinému. Hleděl Momaye do tváře. Nepřišel přece naslouchat jejímu bědování! Mrzutý, že ho připravila o zábavu, se otočil a zmizel v džungli.
Uháněl odtud tmavou nocí, aby nemusel dál poslouchat ženin křik. Konečně dorazil k místu, kde byl klid, a uvelebil se

na silné větvi, rozhodnut zde přenocovat. Co chvíli ho však ze spánku vyrušil řev lva, který se procházel pod stromem. V téže době v daleké Anglii ukládal se jiný lord Greystoke do prachových podušek, provázen komorníkem, a byl nebývale rozezlen nad monotónním mňoukáním koček pod okny.
Když se Tarzan na druhý den vydal na lov divokého kance, objevil šlépěje dvou Gomangani - velkého a malého. Zastavil se, aby ze stop vyčetl, co se tu odehrálo. V žádném jiném smrtelníkovi by otisky nevyvolaly takový zájem. Snad by si jich byl povšiml, ale sotva by dokázal zjistit, co se za nimi skrývá. Ovšem Tarzanovi řekly mnohé…
Nedávno tudy prošel Tantor, drtě svými mohutnými tlapami vše, co mu stálo v cestě. Předešlé noci tu lovil Numa a před chvílí zde proběhl divočák Horta. Co však nejvíce upoutalo Tarzanovu pozornost, byly právě otisky nohou dvou Gomangani. Prozradily mu, že se tudy na sever ubírali starý muž a malý chlapec, doprovázeni párem čtvernožců. Tarzan se poškrábal v zátylku. Ze stop bylo patmo, že zvířata pobíhala volně kolem. To bylo neobvyklé! A malý Gomangani jednou uskočil ze stezky, něčím nebo někým vylekán.
Podivná směsice lidských a zvířecích šlépějí Tarzana velmi zaujala. Náhle ve stopě malého Gomangani shledal cosi známého a překvapeně zůstal stát.
"Tibo!" zvolal - a vzápětí si vzpomněl na Momayu, lkající minulé noci v Mbongově osadě. Konečně mu svitlo! Pochopil, co bylo příčinou nářku nešťastné matky a jejích soukmenovkyň. Tibo byl znovu unesen! Momaya si nepochybně myslí, že vinníkem je on, a proto jej zapřísahala, aby jí dítě vrátil! Kdo však Tiba odvedl tentokrát?
Tarzan byl zmaten. Proč s únoscem tak klidně kráčela jakási zvířata? Musí tomu přijít na kloub!
Stopa byla stará a směřovala k severu. Tarzan se rozhodl, že se po ní vydá. Místy byla překryta stezkami zvěře, a tam, kde se vinula mezi skalisky, byl často bezradný. A tehdy musel vypomoci jeho neomylný čich…
* * *
Vše se Tibovi přihodilo rychle a nečekaně. Nejdříve se z ničeho nic objevil Bukawai, kouzelník a šarlatán. Přišel sám, za bílého dne, rovnou k místu u řeky, kam chodila Momaya svého syna koupat. Připlížil se hustým křoviskem a chlapce na smrt vyděsil.
Momaya se otočila, aby zjistila, kdo Tiba tak vylekal, a když spatřila starého kouzelníka, uklidnila se, byť nepřestávala hocha svírat v náručí.
"Přišel jsem," řekl Bukawai, "pro tři tučná kůzlata, novou rohož a měděný drát, dlouhý jako mužská ruka."
"Nemám pro tebe žádná kůzlata," odpověděla Momaya. "Ani rohož či drát! Žádné kouzlo nebylo! To bílý lesní bůh mi Tiba vrátil. Ty jsi neučinil nic!"
"Ale ano!" procedil čaroděj skrz bezzubé dásně. "Byl jsem to já, kdo nařídil bílému obru, aby ti Tiba přivedl!"
Momaya se dala do smíchu.
"Jsi lhář!" zvolala. "Vrať se zpátky do svého doupěte! Vrať se ke svým hyenám! Skryj se ve skalách, aby si slunce nemuselo zakrývat tvář mračny!"
"Přišel jsem," opakoval šaman, "pro svou odměnu. Jsi povinna mi za Tiba zaplatit!"
"Nedostaneš nic, starý zloději!" křičela Momaya. "Neudělal jsi kouzlo, a chtěl jsi, abych zaplatila předem! Když jsem se vracela do vesnice, mocný bílý bůh mi vrátil Tiba a zachránil ho před Numou. To on je velký kouzelník, a ne ty!!!"
"Přišel jsem," tvrdošíjně skřehotal Bukawai, "pro tři tučné kozy…"
Leč Momaya již neměla trpělivost starce dál poslouchat. Přitiskla Tiba k sobě a spěchala k ohradě.
Příštího dne, když pracovala s ostatními ženami na poli a malý Tibo si hrál na okraji lesa, dostavil se Bukawai znovu. Chlapec se cvičil v házení oštěpem. Právě zahlédl veverku, jak šplhá po kmeni mohutného stromu, a hned z ní ve své fantazii učinil divokou šelmu. Již se viděl, jak spolu s ostatními válečníky tančí při večerní slavnosti kolem ohně. Mrštil po hbitém zvířátku svou novou zbraní, avšak nezasáhl je. Všude kolem byla spousta žen a stráží, a tak se neohroženě pustil do džungle hledat ztracené kopí. Za nejbližší houštinou však číhal starý černoch a jeho dva mrchožrouti…
Tibo je zprvu neviděl, skloněn v porostu, kde pátral po oštěpu. Když hrozící nebezpečí zpozoroval, bylo již pozdě. Zákeřný Bukawai jej uchopil a zakryl mu dlaní ústa. Tibo sebou marně zmítal ve snaze vymanit se ze starcova sevření. Šaman jej vlekl temnou džunglí, doprovázen párem hyen, jejichž štěkot se rozléhal široko daleko. Malý Tibo byl bez sebe hrůzou. Vzpomněl si na chvíle, které trávil s bílým obrem, a v duchu se modlil, aby ho lesní bůh vysvobodil. Jakkoli se bál Tarzanových veleopů, co to všechno bylo proti trojici nových únosců!
Stařec na něho cestou nepromluvil a jen si pro sebe cosi mumlal. Tibo slyšel, jak neustále opakuje: "Deset tučných koz, deset tučných koz…"
Deset tučných koz? Taková byla cena za chlapcovo vysvobození? Kde měla jeho nešťastná matka sehnat tolik koz, ať už tlustých, či hubených? Mbonga jí je jistě nedá! A Tibo věděl, že jeho otec nemá víc, než tři neduživá kůzlata…
Chlapec vzdychl. Stařec ho určitě zabije a sní! A jeho kosti předhodí hyenám! Takové výkupné nikdo nezaplatí! Roztřásl se a podklesl v kolenou. Bukawai jej udeřil a postrčil kupředu. Neznal slitování!
Po dlouhém pochodu, který malému černochovi připadal jako věčnost, konečně dorazili k jeskyni. Otvor byl úzký a stěží průchodný, zakryt několika otepmi z mladých stromků, svázaných koženými řemeny. Bukawai odhrnul toto primitivní zařízení, nahrazující dveře, a smýkl hochem dovnitř. Za ním se protáhly dírou obě hyeny a zmizely ve tmě.
Čaroděj opět zatarasil vchod, uchopil Tiba za ruku a surově jej táhl ponurou chodbou. Podlaha tu byla hladká, udupaná letitým používáním.
Cesta byla namáhavá - nebylo snadné pohybovat se v naprosté tmě mezi dvěma stěnami tvořenými skálou. Tibo nejednou narazil na některou z nich a bolestivě se udeřil. Bukawai kráčel labyrintem rychle a s jistotou, jako by procházel širokým bulvárem za bílého dne. Nebylo divu, vždyť tu znal každý ohyb a kout! Zdálo se, že má naspěch. Proto neustále chlapce pobízel, aby přidal do kroku, nešetře ranami.
Zlý a nelítostný byl starý šaman! O jeho krutosti kolovaly ty nejstrašnější historky! Děti bývaly strašeny jeho jménem - a výjimkou nezůstal ani malý Tibo. Tma, kouzelníkova tvář a párek hyen - to vše chlapce děsilo k smrti. Klopýtal a

padal, více vlečen než veden. Konečně před sebou zahlédl úzký bílý pruh světla a v příští chvíli vstoupili do kruhové místnosti, osvětlené průrvou ve stropě. Hyeny již na ně čekaly.
Sotva únosce a jeho oběť vešli, šelmy se k nim vrhly a cenily tesáky. Měly hlad. Jedna z nich chňapla Tibovi po obnaženém lýtku. Bukawai zaklel, popadl sukovici a zasadil zvířeti notný úder. Hyena bolestně zavyla a stáhla se do výklenku jeskyně. Bukawai ji následoval. Z divokých očí vyhládlé šelmy sršely blesky strachu i nenávisti. Naštěstí pro starce byl strach silnější.
A zatím, nepozorována, vrhla se na chlapce druhá hyena. Tibo vykřikl a rozběhl se za čarodějem. Ten znovu zdvihl hůl a zahnal zvíře ke stěně. Tady počaly obě šelmy neklidně pobíhat sem a tam, zatímco jejich pán, běsný vzteky, se po nich oháněl sukovicí a častoval je těmi nejhoršími nadávkami.
Několikrát se hyeny pokusily starce napadnout - a tehdy byl Tibo polomrtvý hrůzou. V jednom okamžiku se zdálo, že skočí Bukawaiovi po hrdle, avšak na poslední chvíli se s hlasitým štěkotem stáhly.
Nakonec se unavil i kouzelník. A pak, poprvé za celou dobu, promluvil.
"Půjdu teď pro deset tučných koz, novou rohož a drát, jež mi tvá matka zaplatí za kouzlo, které jí tě přivede!" řekl. "Ty zůstaneš tady!"
Poté ukázal směrem k chodbě.
"Hyeny nechám tam! Pokusíš-li se utéci, sežerou tě!!!"
Odhodil sukovici a zavolal na šelmy. Přiběhly s vrčením a staženými ocasy. Bukawai je odvedl na kraj chodby a zavřel za sebou hrubě vyrobenou branku, svázanou ze silných větví.
"Bude tě před nimi chránit," pravil. "Nedostanu-li odměnu, pomějí se, až se vrátím!" A při těch slovech chlapce opustil.
Ledva odešel, Tibo se svezl na podlahu a dal se do pláče. Měl strach zůstat sám. Věděl, že jeho matka nemá, co Bukawai žádá. Bál se, že ho šaman zabije a sní.
Jak dlouho ležel, nevěděl. Náhle byl vyrušen štěkotem hyen. Stály u branky a pozorovaly jej. Viděl, jak v přítmí probleskují jejich zelené oči. Vzápětí spatřil, že se pokoušejí přehryzat mříž. Polekal se a odběhl do nejzazšího kouta. Branka se počala povážlivé kymácet. Tibovi se zdálo, že na něho hyeny co chvíli skočí.
Plynuly nekonečné hodiny. Nastala noc a Tibo počal klímat. Zato vyhladovělé šelmy nespaly. Stály u mříže a vyly.
Po mučivě dlouhé době se rozednilo. Tibo cítil hlad a žízeň - od předešlého rána neměl v ústech. Pro samý strach na jídlo zapomněl. Náhle v denním světle zjistil, že ve stěně je ještě jeden otvor, vyhloubený přímo proti ústí chodby. Byla to úzká štěrbina, vedoucí možná jen několik kroků - ale možná také na svobodu!
Tibo se do ní podíval - neviděl však nic. Vsunul dovnitř ruku, ale dál se neodvažoval. Bukawai by mu přece nenechal volnou cestu k útěku! Tahle chodba buď nevedla nikam, nebo tam, kde číhá nové nebezpečí!
Tibův strach z kouzelníka a krvelačných hyen byl ještě umocněn jeho dětskou představivostí. Snad všichni domorodci žijí v ustavičné hrůze z nadpřirozených bytostí, jako by neměli dost nepřátel z masa a kostí - lvů, leopardů, hadů či jedovatého hmyzu. Proto se malý Tibo bál nejen skutečného nebezpečí, ale i toho, které si vymyslel. Neodvážil se vlézt do neznámé chodby, byť by jej možná vyvedla z jeskyně. Domníval se, že ji střeží některý z čarodějových démonů.
Jakmile se rozbřesklo, počaly hladové šelmy znovu útočit na mříž, která je dělila od chlapce. Sápaly se po ní a snažily se prokousat na druhou stranu.
S vytřeštěnýma očima sledoval Tibo, jak primitivní zábrana zvolna povoluje. Nebude trvat dlouho a šelmy ji prorazí! Jedna z tlap se již protáhla mezi větvemi. Tibo se roztřásl po celém těle. Cítil, že jeho konec se blíží. Přitiskl se ke stěně, co nejdále od běsnících mrchožroutů. Viděl, jak se mezi mřížovím objevuje rozevřená tlama a svítí dvě řady ostrých tesáků. Ještě okamžik, a obě šelmy se na něho vrhnou, aby ho roztrhaly na kusy!
Bukawai zastihl Momayu před ohradou. Sotva ho spatřila, rozběhla se proti němu. Kouzelník ustoupil a napřáhl oštěp.
"Kde je moje dítě?!" volala Momaya. "Kde je můj Tibo?"
Bukawai vytřeštil oči, předstíraje překvapení.
"Tvoje dítě?" zeptal se. "Nic o něm nevím! Jen to, že jsem ho zachránil před bílým obrem a dosud jsem nedostal zaplaceno. Přišel jsem si pro kůzlata, rohož a drát, dlouhý jako ruka muže od ramene až po konečky prstů."
"Smrdutá hyeno!!!" vykřikla Momaya. "Moje dítě zmizelo. To ty jsi mi ho vzal! Vrať mi ho, nebo ti vyškrábu oči a tvým srdcem nakrmím divoké kance!"
Bukawai pokrčil rameny.
"Nestarám se o tvé dítě!" řekl. "Já jsem ti ho nevzal. Jestli ti Tiba někdo znovu unesl, co je Bukawaiovi do toho?! Když ti lesní bůh ukradl syna jednou, udělal to i podruhé! Já jsem ti ho vrátil a přišel jsem si pro odměnu. A když zaplatíš, vrátím ti ho znovu. Dáš mi deset koz, rohož a drát! Pak nebudu chtít to, co mi dlužíš za první kouzlo!"
"Deset tučných koz!" zaječela Momaya. "Ani za spoustu let je neseženeme!"
"Deset tučných koz!" trval na svém Bukawai. "Novou rohož a měděný drát, dlouhý jako…"
Momaya ho zarazila. "Zadrž!" zvolala. "Nemám žádná kůzlata! Marně se jich dožaduješ! Počkej, až přivedu svého muže, a dohodni se s ním!"
Otočila se a odkvačila do vesnice.
Bukawai usedl pod strom. Byl spokojen, neboť věděl, že buď dosáhne svého, nebo se pomstí. Nebál se, že by mu lidé Mbongova kmene ublížili, ač věděl, že ho nenávidí. Jeho nemoc, stejně jako pověst obávaného čaroděje, mu byla ochranou. Přemýšlel teď, jak vesničany přimět, aby zaplatili požadovanou odměnu.
Konečně se Momaya vrátila, a s ní i tři bojovníci - starý Mbonga, Rabba Kega, kmenový šaman, a Ibeto, Tibův otec. Netvářili se nijak přívětivě, ale Bukawai nedal najevo sebemenší strach. Pozdravil je jakoby mimoděk.
"Kde je Ibetův syn?!" obořil se na něj Mbonga.
"Jak to mám vědět?" odpověděl Bukawai. "Jistě ho unesl bílý obr! Dostanu-li zaplaceno, učiním kouzlo, které ho přivede zpátky. Byl jsem to já, kdo ho poprvé nalezl! Dlužíte mi odměnu!"

"Mám svého kouzelníka," namítl Mbonga.
Bukawai se ušklíbl a vstal.
"Dobrá," souhlasil. "Ať tedy připraví kouzlo a uvidíme, přičaruje-li Ibetova syna!"
Poodstoupil několik kroků, avšak hned nato se vrátil, tváře se rozhněvaně.
"Jeho kouzlo dítě nepřivede! Vím to. A také vím, že i kdybyste chlapce našli, bude pozdě! Bude již mrtvý. Prozradil mi to duch otcovy sestry."
Rabba Kega znal příliš dobře nevalnou moc vlastních kouzel, aby věřil v čáry někoho jiného. Leč co naplat. Neříká se snad, že starý Bukawai rozmlouvá s přízraky, a se dvěma, převtělenými do podoby hyen, dokonce žije?
Cena se zdála nepřiměřeně vysoká a Mbonga neměl nejmenší chuti obětovat deset kůzlat za záchranu dítěte, které může zemřít na neštovice, dřív než dospěje v muže.
"Počkej," pravil uvážlivě. "Ukaž nám nějaké kouzlo, abychom věděli, že dokážeš, co říkáš. Teprve pak si promluvíme o odměně. Také Rabba Kega předvede kouzlo. Uvidíme, kdo je lepší. Posaď se, Bukawaii!"
"Odměna bude deset koz, nová rohož a drát. Kozy musí být přihnány před moji jeskyni. Pak učiním kouzlo a druhý den se Tibo vrátí k matce. Rychleji to nejde, neboť tak těžké kouzlo potřebuje čas!"
"Předveď něco už teď!" naléhal Mbonga. "Chci vědět, jaké čáry provádíš!"
"Přineste oheň!" přikázal tedy Bukawai. "A já vám na malém kouzlu ukáži svou moc!"
Momaya byla poslána pro oheň, a sotva odešla, počal Mbonga s Bukawaiem smlouvat o odměně. Náčelník trval na tom, že deset koz je příliš, i za dospělého bojovníka! A pak - jeho vesnice je chudá, i lidé, kteří tu žijí, jsou chudí. Koz je málo - a ještě k nim má být přidána rohož a měděný drát?
Bukawai však byl neústupný. Jeho kouzlo je namáhavé a polovina odměny připadne bohům za to, že je pomohou provést!
Momaya byla dávno zpátky, ale mezi oběma starci dosud nedošlo k dohodě, a proto své rokování přerušili. Kolem se mezitím shromáždil dav zvědavců. Tehdy Bukawai položil na zem několik hořících větévek, vyňal z měšce hrst jakéhosi prášku a posypal jím žhavé uhlíky. Prášek se vzňal a k nebi se vznesl obláček dýmu. Kouzelník zavřel oči a počal se kolébat sem a tam. Pak udělal několik podivných posunků, předstíraje mdloby.
Mbongu jeho čarování velice zaujalo, zatímco Rabba Kega zneklidněl. Jako by měl pocit, že ztrácí na svém věhlasu. V nádobě, kterou přinesla Momaya, zbylo ještě trochu hořícího dříví. Rabba do ní nenápadně nasypal něco vlhkého listí a poté vykřikl, aby na sebe upoutal pozornost. V té chvíli se Bukawai probral.
Jakmile Rabba Kega zjistil, že se na něj všichni dívají, dýchl do nádoby, z níž vzápětí začal stoupat kouř. Držel ji přitom opatrně, aby nikdo neviděl, čím naplnil její dno. S údivem sledovali domorodci jeho počínání. Rabba Kega, takto povzbuzen, se náhle jal kvílet, poskakovat a dělat divoké posunky. Pak se sklonil k nádobě a oslovil duchy, skryté uvnitř.
Starého Bukawaie si nikdo nevšímal. Svraštil hněvivě obočí, a sotva se k němu Mbonga otočil, počal mu před očima prudce šermovat rukama.
"Vidím ho!" křičel. "Je daleko. Bílý obr jej neunesl. Je sám, a ve velkém nebezpečí! Dostanu-li zaplaceno, zachráním ho!"
Rabba Kega ztichl. Náčelník Mbonga byl na rozpacích - nevěděl, kterému čarování uvěřit.
"Co říká tvé kouzlo?" zeptal se Rabby.
"I já ho vidím!" zavřeštěl šaman. "Ale není tam, kde říkal Bukawai! Je mrtev a leží na dně řeky!"
A při těch slovech propukla Momaya v srdceryvný pláč.
* * *
Tarzan sledoval stopu starce, dvou šelem a malého chlapce až ke vchodu do jeskyně. Před zátarasem se zastavil a naslouchal vytí, ozývajícímu se zevnitř. Náhle do zvířecích skřeků zazněl dětský hlas. Tarzan neváhal ani na okamžik! Odstranil větve a rozběhl se tmou. Chodba byla temná a úzká. Ale Tarzan byl temnotě zvyklý z pralesa, takže mu cesta nečinila potíže. Postupoval rychle, leč obezřetně.
Čím víc se blížil na místo, tím silnější bylo vytí i dětský nářek. Tarzan záhy poznal, že hlasy patří dvěma hyenám a jeho někdejšímu svěřenci. Zůstal klidný. Život v džungli jej naučil zachovat pevné nervy i tváří v tvář smrti. Jen touha po boji jej hnala vpřed! V té chvíli nebyl ničím jiným než divokou šelmou!
V rohu skalnaté prostory klečel vyděšený Tibo. Viděl, jak mříž ovi, které jej dělilo od šelem, praská. Věděl, že zanedlouho se ocitne ve spárech hladových hyen…
Pod nárazy mohutných těl mříž náhle povolila a otevřela šelmám cestu ke kořisti. Tibo vytřeštil oči, aby je vzápětí zakryl dlaněmi, nepřestávaje štkát. Hyeny se na okamžik zastavily a dívaly se na chlapce. Pak se počaly plížit vpřed, přikrčeny k zemi.
V téže chvíli dorazil do místnosti Tarzan. S mocným štěkotem vrhly se obě šelmy na nezvaného hosta. Očekával jejich útok s úsměvem. Nepokládal ani za nutné tasit svůj lovecký nůž. Uchopil první hyenu pod krkem a mrštil jí vší silou napříč místností. Náležitě tím vyděsil její družku, která se ihned dala na útěk.
Tarzan zvedl Tiba do náruče. Když chlapec ucítil lidské ruce místo zvířecích drápů, otevřel oči, pln úžasu. Rozplakal se radostí a objímal svého zachránce.
Tarzan se neprodleně vydal k východu z jeskyně. Po šelmách nebylo nikde ani památky. Donesl chlapce k prameni, z něhož se malý Tibo dosytosti napil. Pak si jej plavovlasý obr posadil na ramena a zamířil k vesnici, aby matce co nejdříve vrátil ztraceného syna.
* * *
"Není mrtev a neleží na dně řeky!" volal Bukawai. "Ten starý blázen vůbec neumí čarovat! Jak se opovažuje tvrdit, že Bukawaiova kouzla jsou špatná! Bukawai vidí Momayina syna! Je daleko, sám, a ve velkém nebezpečí! Zaplaťte mi

deset tučných koz…"
Leč dál se nedostal. Jeho slova byla náhle přerušena šelestem ve větvích. Černoši pohlédli vzhůru a strnuli úžasem. Spatřili bílého pralesního boha - a s ním malého Tiba, zdravého a veselého!
Tarzan seskočil ze stromu a postavil chlapce přímo mezi ně. Momaya, Ibeto, starý šaman a Mbonga jej obstoupili a zahrnuli bezpočtem otázek.
Najednou se Momaya otočila k místu, kde stál Bukawai - ale kde tomu byl konec! Nebylo třeba kouzel, aby pochopil, co si o něm vesničané pomyslí! Spěchal do své temné nory, doufaje, že se za ním žádný černoch neodváží. Také Tarzan zmizel, jak bylo jeho zvykem. Domorodce tím jen ještě víc vyděsil.
Momaya blýskla očima po Rabba Kegovi. Šaman vytušil, že její pohled nevěstí nic dobrého, a měl se kvapem k odchodu.
"Tak můj Tibo je mrtev a leží na dně řeky?!" zvolala žena. V jejím hlase bylo hluboké opovržení. "Opravdu, kouzlo! Momaya ti teď ukáže své vlastní kouzlo!!!"
Zdvihla ze země nalomenou haluz a uštědřila jí lstivému čaroději ránu po hlavě. Stařec zavyl bolestí, otočil se a prchal odtud. Momaya mu byla v patách, nešetříc údery, a hnala jej hlavní ulicí k nemalé radosti mužů, žen i dětí.
A tak se stalo, že řada Tarzanových nepřátel se onoho dne rozrostla o další dva, kteří pak bděli dlouho do noci, spřádajíce plány, jak se bílému obru pomstít za takovou potupu. Mladý lord Greystoke neměl tušení, co na něho chystají - ale i kdyby to věděl, nelámal by si tím hlavu. Spal pod širým nebem jako kdykoli předtím, a jistě klidněji než jeho vznešený příbuzný v Anglii, který se večer na banketu přejedl humrů a přebral šampaňského…

Bukawaiův konec

Když byl Tarzan ještě malý chlapec, naučil se mezi jiným také splétat dlouhá lana z pružných trav. Silné a pevné byly provazy mladého Tarmangani! Stačilo by se v té době pozeptat Tublata, jeho opičího pěstouna! Kdykoli si vzpomněl na smyčku či na Tarzana, propadl opičák bezmeznému vzteku. Bezpočtukrát se mu osidlo zařízlo do krku a byl stržen k zemi - pokaždé, když to nejméně čekal. Proto neměl svého svěřence v lásce. Často se stávalo, že zatímco Tublat visel bezmocně ze stromu, tančil Tarzan radostí na nejvyšší větvi a dělal na něho posměšné posunky.
Provaz však nesloužil jen k trápení starého Tublata. Tarzan, jehož mozek byl stejně bystrý, jak zdravé bylo jeho tělo, měl spoustu nápadů. Vymýšlel stále nové a nové hry. A při jedné z nich - k nemalé radosti Tublatově - přišel málem o život.
Házel tehdy lasem po jednom ze svých opičích kamarádů, a zachytil jím za vyčnívající větev. Pokoušel se provaz vysmeknout, ale místo toho smyčku ještě více utáhl. Snažil se tedy po laně vyšplhat vzhůru. Když byl v půli cesty, uchopil mladý opičák dolní konec provazu a dal se s ním do běhu. Tarzan na něho vykřikl, aby provaz pustil, opičák se lekl a poslechl. Tarzanovo tělo se počalo houpat sem a tam - a nová zábava byla na světě!
Chlapec zavolal na svého druha, aby jej znovu rozhoupal. Tentokrát se mu však lano zdálo již krátké, vylezl proto sám na větev, kde byla smyčka omotána, provaz uvolnil a šplhal s ním výše. Opět jej upevnil, chopil se opačného konce, odrazil se - a skočil. Bylo to vzrušující! Nová, velkolepá hra! Tarzan byl na sebe pyšný. Záhy zjistil, že může pohyb ve vzduchu ještě zrychlit. Zkoušel to tedy znovu a stále rychleji, zatímco ostatní opi přihlíželi jeho výkonu jako u vytržení. Kdyby se na provaze houpal kdokoli jiný, nepřihodilo by se mu to co Tarzanovi, neboť by se na něm neudržel tak dlouho. Ale Tarzan měl sílu a necítil únavu. A to se mu stalo málem osudným…
Také Tublat pozorně sledoval jeho počínání. Ze všech živých tvorů nejvíce nenáviděl právě tuhle bílou napodobeninu opice. Nebýt Tarzanovy mrštnosti a ustavičného dozoru podezíravé Kaly, byl by se dávno zbavil takové poskvrny na štítě svého rodu! Uplynulo již drahně let, co se Tarzan stal příslušníkem kmene, a starý opičák zcela zapomněl, jak k tomu došlo. Žil v domnění, že mu Tarzan patří, a to jen zvyšovalo jeho hněv.
Tarzan létal stále výš, až se náhle ocitl nad větví. V té chvíli se lano nečekaně přetrhlo. Opice viděly, jak se štíhlé, osmahlé tělo vymrštilo do výšky a poté padá k zemi.
Tublat vyskočil a vydal skřek na znamení své radosti. To bude Tarzanův konec, a s ním i konec jeho trápení! Konečné bude klid!
Tarzan se zřítil z výše téměř čtyřiceti stop do hustého křoviska. Kala byla první, kdo k němu přiběhl. Divoká, a zároveň něžná Kala! Již jednou zažila smrt svého balu po pádu ze stromu. Měla snad přijít i o bílého syna?
Tarzan ležel bez hnutí, když jej našla. Trvalo hodnou chvíli, než ho vyprostila z houští - nebyl však mrtev! Ba zdálo se, že není ani nijak vážně zraněn. Keř zmírnil jeho náraz o zem. Rána do temene vysvětlovala, proč upadl do bezvědomí.
Po krátké době se chlapec znovu probral. Tublat zuřil. Ve vzteku chňapl po jednom z opů, leč dostal řádně na pamětnou, neboť mladý samec byl urostlý a silný.
Pádem se Tarzan čemusi přiučil - čím více se provaz tře o větev, tím více se opotřebuje. Téhle zkušenosti pak využíval po mnohá léta…
Přišel den, kdy táž věc, která jej málem zabila, mu zachránila život. Tehdy již nebyl dítětem, nýbrž dospělým mužem. Kala i Tublat byli dávno mrtvi. S Kalou odešel jediný tvor, který jej opravdu miloval. Mezi opy neměl přátel, ač navenek nebyl jiný než oni. Pravým důvodem jejich nelibosti bylo cosi, co nechápali, a jako zvířata ani chápat nemohli - lidský smysl pro humor. Tarzan si vždy rád tropil žerty z ostatních.
Jedním z jeho největších nepřátel byl Bukawai, starý šaman, který žil ve sluji mezi skalami severně od Mbongovy osady. Kouzelník na Tarzana jednoduše žárlil. Celé měsíce živil ve svém nitru nenávist, leč splatit mu nemohl, neboť Tarzan v onom čase přebýval většinou příliš daleko od jeho brlohu. A přece se příležitost naskytla - a to zcela nečekaně…
Tarzan právě lovil v džungli hluboko na severu. Opustil smečku, jak bylo poslední dobou častěji jeho zvykem, a vydal

se za kořistí sám. Jako dítě si rád hrával s malými opími mláďaty. Teď však z nich byli mrzutí a nevraživí samci či svárlivé a hašteřivé samice. Proto Tarzan stále více vyhledával samotu, v níž posléze nalezl příjemnější společnici než ve smečce hádavých opic.
Onoho dne se nebe zatáhlo hustými mračny, vlajícími jako cáry bojových praporců nad pralesem. Připomněly mu poděšenou antilopu, prchající před hladovým lvem. Ačkoli oblaka plula rychle, nikde se nepohnul ani lístek a všude bylo mrtvé ticho. Celá krajina tonula v žlutavém světle. Tarzan byl podobného úkazu svědkem již mnohokrát, a vždy se ho zmocnil týž tísnivý pocit. Neměl strach, jen si v takových chvílích připadal opuštěný.
Odkudsi zdálky zazněl řev šelmy.
"Lvi hledají kořist," řekl si Tarzan, zvedaje oči k obloze.
Řev postupně sílil.
"Lvi se blíží," usoudil a vyšplhal do bezpečí ve větvích.
Náhle se stromy ohnuly pod poryvem větru, jako by na ně vložil ruku sám Stvořitel.
"Lvi procházejí kolem," zašeptal Tarzan.
Pak přeťal oblohu blesk, následován mocným zahřměním.
"Lvi se vrhají na antilopy," zvolal Tarzan, "a řvou nad jejich mrtvolami!"
Stromy sebou počaly divoce zmítat ze strany na stranu, bičovány vichrem. Vzápětí se mračna protrhla a spustil se strašlivý liják.
"Krev zabitých zvířat!" pomyslel si Tarzan.
Držel se pevně kmene mohutného stromu, který stál na samém okraji džungle, nedaleko průsmyku mezi dvěma pahorky - místa, které dobře znal. Tentokrát však z okolí nebylo vidět nic. Tarzana bavilo dívat se na přívaly deště a představovat si, co je za nimi. Věděl, že liják záhy ustane, vyjde slunce a vše bude jako dřív. A na zemi coby mlčenliví svědci předchozího dramatu zůstanou spadané haluze a některý z pralesních obrů, vyvrácený vichrem či skosený bleskem.
Všude kolem poletovaly drobné větévky, rvány silou větru a provazy deště. Tarzan zůstal ukryt v husté koruně. Tady mu hrozilo jediné, leč o to větší nebezpečí. A snad sám Osud je znenadání přivolal…
Vrcholek stromu byl zasažen bleskem, a když déšť ustal a znovu vysvitlo slunce, ležel Tarzan pod mohutným kmenem tváří k zemi.
Bylo po bouři. Starý Bukawai vylezl ze svého doupěte a rozhlížel se. Na jedno oko dosud viděl - ale kdyby měl tisíc očí, zůstal by k znovu se probouzející přírodě slepý. Po boku mu stály dvě věrné hyeny a větřily. Náhle jedna z nich zavrčela a s naježeným hřbetem vyrazila do džungle. Druhá ji hned nato následovala.
Zvědav, co se děje, vydal se Bukawai za nimi, třímaje v ruce těžký kyj. Hyeny zůstaly stát sotva pár kroků od Tarzana a čenichaly kolem. Za okamžik dorazil i starý šaman. Zpočátku nevěřil tomu, co vidí. Jakmile zjistil, že tu před ním skutečně leží bílý lesní bůh, jeho radost neznala mezí. Konečně provede svou pomstu, o které tak dlouho snil!
Hyeny se připlížily až k Tarzanovi a cenily tesáky. Bukawai se k nim rozběhl a počal je odhánět sukovicí. Možná že bílý obr dosud žije! Šelmy s divokým štěkotem chňapaly po svém pánovi, ale záhy je přemohl strach, stáhly se a odběhly opodál, blýskajíce zlostně očima.
Bukawai se sklonil k Tarzanovi a naslouchal, zda mu ještě bije srdce. Po chvíli se znetvořený obličej rozzářil úsměvem. Ano, jeho úhlavní nepřítel není mrtev!
Bukawai zahlédl u Tarzanova boku dlouhý provaz. Uchopil jej a spoutal omráčenému obrovi ruce za zády. Ač stár a nemocen, měl stále ještě dost sil. Když byl hotov, vydal se i se zajatcem k jeskyni.
Vlekl Tarzana dlouhou a klikatou chodbou stále hloub do nitra své tajemné nory. Za jedním z ohybů je náhle ozářilo denní světlo a vzápětí se ocitli uprostřed nevelké kruhové prostory, jež mohla být kdysi kráterem sopky. Kolem dokola se tyčily strmé stěny. Jedinou cestou ven byla chodba, kudy čaroděj přivlekl svého vězně. Rostlo tu několik zakrslých stromů. Vysoko nad prostranstvím rozevíral vyhaslý vulkán svůj jícen vstříc obloze.
Bukawai opřel Tarzana o strom a pevně jej k němu přivázal. Ruce mu nechal volné, avšak smyčky udělal v místech, kam na ně zajatec nemohl dosáhnout.
Hyeny pobíhaly kolem, nepřestávajíce vrčet. Bukawai je nenáviděl a ony nenáviděly jeho. Věděl, že čekají na příležitost, až bude bezmocný, či až v nich nenávist zvítězí nad strachem. Bál se jich, a tak nešetřil ani potravou, ani ranami, aby je udržel co nejdále od těla. Obě šelmy měl od dob, kdy byly ještě mláďaty. Neznaly nic jiného než život v jeskyni. Ačkoli na lov vycházely samy, vždy se znovu vracely. Bukawai záhy uvěřil, že tak nečiní ze zvyku, nýbrž proto, aby ho jednou zardousily.
Když připoutal vězně, odešel i s hyenami do chodby. Zahradil její ústí silnými větvemi a zamířil ke vchodu. Venku nabral do nádoby vodu a poté se vrátil ke kráteru. Hyeny stály před zátarasem a vrhaly po Tarzanovi hladové pohledy. Bukawai přistoupil k zajatci a chrstl mu vodu do tváře. Tarzan otevřel oči a rozhlédl se kolem.
"Ničemo!" oslovil jej Bukawai. "Já jsem velký kouzelník! Moje kouzla jsou mocná, mocnější než tvoje! A ne-li, proč tu sedíš spoután jako ovce před lvím doupětem?"
Tarzan nerozuměl jedinému slovu. Mlčel tedy, přeměřuje starce bohorovným pohledem. Hyeny se zatím plížily za svým pánem. Tarzan slyšel, jak vrčí, nehnul však ani brvou. Byl šelmou s lidským mozkem. A šelma nezná strach ani tváří v tvář smrti!
Bukawai nezamýšlel vydat svou oběť hyenám rovnou. Proto se na ně rozběhl se sukovicí, aby je zahnal. Došlo ke krátké potyčce, po které se šelmy konečně zklidnily.
Čaroděj zamířil nyní opět k Tarzanovi, chtěje se mu vysmívat. Když ale zjistil, že Tarzan jeho slovům nerozumí, upustil od dalších posměšků a vyšel do chodby, kde za sebou zatáhl mříž z větví. Pak se vrátil do sluje, vzal rohož a uložil se ke spánku nedaleko vchodu do prostory, kde zajatec osaměl se dvěma mrchožrouty.

Hyeny se mezitím znovu blížily k Tarzanovi. Mladík chtěl strhnout pouta, avšak brzy zjistil, že by je nepřerval ani Numa. Nechtěl zemřít, ale hleděl smrti do tváře zpříma, jako už tolikrát v životě.
Jak se snažil přervat provaz, zpozoroval, že se jeho závity třou o kmen. V té chvíli mu na mysli vytanula příhoda z útlého mládí. Vzpomněl si na malého chlapce, vznášejícího se mezi stromy na provazové houpačce. Vzpomněl si na opy, zírající na něho v němém úžasu. Viděl, jak se lano trhá a chlapec se řítí střemhlav k zemi…
Usmál se, a pak počal provazem třít sem a tam o kůru. Hyeny si dodaly odvahy, přilezly až k zajatci a očichávaly mu nohy. Tarzan po nich máchl rukou, aby je alespoň na okamžik zahnal. Věděl, že s rostoucím hladem budou stále útočnější. Sotva odběhly, dál soustředěné třel pouta o strom.
Zatím u vchodu do kráteru starý čaroděj usnul. Doufal, že hyeny vězně hned nenapadnou. A skutečně - nezdálo se, že by se chystaly k dalšímu útoku. Možná že ještě nebyly dost vyhladovělé.
Provaz, kterým byl Tarzan přivázán, byl pevnější než všechny, které kdy upletl! Ale i on se počal tenčit. A Bukawai dosud spal.
Bylo již pozdě odpoledne, když se jedna z šelem, vydrážděná hladem, vrhla na Tarzana. Hluk probudil starého čaroděje. Usedl, aby zjistil, co se děje. Viděl, jak hladové zvíře vyběhlo a skočilo vězni po krku. Viděl, jak Tarzan útočící bestii odhazuje stranou, aby byl vzápětí napaden druhou hyenou. Tehdy bílý obr napjal všechny svaly, provaz praskl a všichni tři se počali válet po zemi v divokém zápase.
Bukawai se zvedl. Bylo možné, aby bílý démon přemohl dvě rozlícené šelmy? Ne, jistě ne! Vždyť nebyl ozbrojen! Leč Bukawai špatně znal Tarzana z rodu Opů!
Mladík vstal a uchopil jednu z hyen za hrdlo, zatímco druhá se jej snažila strhnout k zemi. V příští chvíli již držel v každé ruce po jednom z běsnících zvířat.
Když Bukawai zjistil, že jeho zajatec nabývá v boji vrchu, vběhl do kráteru, oháněje se kyjem. Tarzan ho včas zahlédl a mrštil po něm jednou z hyen. Druhou pak odhodil daleko od sebe. Vrátil se k starci, setřásl z něho zmítající se šelmu a postavil ho na nohy. Bukawai četl z šedých očí svého nepřítele smrt. Proto se ještě jednou pokusil o odpor. Zůstal však sám, neboť hyeny zmizely kdesi v útrobách temného tunelu.
Nebylo nic snazšího než starce přemoci a přivázat jej ke stromu. A nic příjemnějšího než ho neprodleně opustit.
Cestou ven nenašel Tarzan jedinou stopu po hyenách.
"Však ony se vrátí!" pomyslel si.
A zatím v jeskyni třásl se starý Bukawai strachy z neodvratného konce.
"Ony se vrátí!!!" vykřikl náhle.
A tak se také stalo…

Lev

Numa, lev, ležel přikrčen za trnovým keřem nedaleko říční mělčiny. Byl tu i brod a po obou březích vodního toku zvířecí stezky, stáčející se k napajedlu. Po léta sem přicházeli uhasit žízeň bojácní býložravci i dravé šelmy.
Numa byl hladový, velmi hladový, a proto nedělal hluk. Zívl, ale zařvat se neodvažoval. Tam, kde mohl narazit na Baru, jelena, či Hortu, divočáka, choval se naprosto tiše. Bylo to zlověstné ticho. Jen světlo žlutozelených očí a netrpělivý pohyb oháňky prozrazovaly Numovu přítomnost.
Nejprve přišla Pacco, zebra, snad nejopatrnější zvíře v celé džungli. Numa se nyní musel zdržet jakéhokoli zvuku. Za statným hřebcem se blížilo k vodě celé zebří stádo. Sotva hřebec dorazil ke břehu, zastavil se, zastříhal ušima a zavětřil. Numa se pohnul, skrčil zadní tlapy pod sebe a chystal se k útoku. Z očí mu vyšlehly žlutavé plamínky a svaly na celém těle se napjaly k prasknutí.
Pacco, zkušený samec, se přiblížil ještě víc. Pak ale opět zůstal stát, zaržál a otočil se. Ozval se dusot kopyt a v příští chvíli bylo celé stádo to tam. Numa se však ani nepohnul. Znal dobře zvyky zeber. Věděl, že hřebec ještě několikrát uteče, aby si nakonec dodal odvahy a dovedl stádo k napajedlu. Ale dost možná, že už nepřijde, pokud se příliš vylekal. To vše bylo Numovi známo - proto setrval na svém místě.
Znovu a znovu vracel se Pacco se svým stádem k řece, pokaždé o něco blíže břehu. Konečně dorazil až k vodě a ponořil do ní svůj měkký čenich. Ostatní zebry ihned následovaly jeho příkladu.
Numa si vyhlédl tučné hříbě. Oči mu svítily nedočkavostí, neboť nade vše miloval zebří maso, a pak - hon na Pacca byl obtížnější než na všechna ostatní zvířata v džungli.
Počal se pomalu zvedat, když vtom pod jednou z jeho tlap zapraskala větévka. Jako střela z pušky vyrazil za hříbětem, avšak onen sotva znatelný zvuk vyplašil stádo natolik, že se okamžitě dalo na zmatený útěk. Hřebec zůstal poslední. Mohutnými skoky řítil se Numa za ním - ale zdálo se být pozdě. Praskot větvičky jej připravil o hostinu, ačkoli svými mocnými drápy Pacca zasáhl, zanechav mu na ztepilé šíji čtyři purpurové pruhy…
Rozezlen opustil břeh a s hladovým žaludkem se vydal do pralesa. Vzal by teď zavděk čímkoli - i Dango, hyenou! Takto rozladěn narazil náhle na Kerchakovu smečku. Kdyby byl syt, nechal by jistě opy na pokoji - leč onoho dne dosud nic neulovil, a hlad byl příliš silný.
Opi se potulovali po mýtině, vyhledávajíce tu své oblíbené lahůdky. Numa je dříve ucítil než uviděl. Jindy by se raději poohlédl po jiném úlovku, neboť dobře věděl o síle ostrých tesáků a mohutných tlap opičích samců - dnes však zamířil rovnou k nim. Sotva byli na dohled, lev bez váhání zaútočil.
Na palouku bylo opic hned několik. Opodál na stromě seděl dobronzova opálený mladík a šelmu pozoroval. Vydal varovný skřek - a v té chvíli se opi rozutekli na všechny strany. Jen jedna opice zůstala - mladá matka, snažící se umožnit útěk svému mláděti. Tarzan vyskočil ze svého úkrytu a volal na soukmenovce, prchající stezkou, i na ty, kteří se krčili na stromech. Kdyby zůstali pohromadě, Numa by si útok jistě rozmyslel, jakkoli byl hladový! A tak než se

veleopi vzpamatovali a vyrazili nešťastné samici na pomoc, Numa se jí zmocnil a zmizel s ní v pralese.
Tarzanův křik však přece jen účinkoval. S hlasitým štěkotem vydali se opi za lvem. Tarzan běžel v čele, pohybuje se rychle a obezřele. Spoléhal především na své dokonale vyvinuté smysly. Nebylo těžké zjistit, kudy se Numa ubírá - tělo jeho oběti po sobě zanechávalo krvavé stopy, viditelné pouhým okem.
Tarzan poznal, že nepřítel není daleko, a to ještě dřív, než lev výstražně zařval. Mladík vyzval opy, aby jej následovali, a vyskočil do větví. Po chvíli se Numa ocitl v obklíčení rozezlených opic, které sice viděl, ale na které nemohl. Snažil se tedy alespoň vlastním tělem zakrýt úlovek. Tarzan věděl, že opice je mrtva. Jakýsi vnitřní hlas mu však velel vyrvat její tělo Numovi ze spárů a vraha potrestat.
Počal lvu spílat a házet po něm uschlými větvemi. Opice se k němu neprodleně přidaly. Numa řval zlostí. Měl hlad, ale na nerušené hody nemohl ani pomyslet!
Kdyby byli opi sami, nechali by lva brzy na pokoji. Což nebyla jejich družka mrtvá? Tím, že se budou do Numy trefovat haluzemi, jí život nevrátí! Ale Tarzan byl jiného mínění - Numa musel být potrestán a zahnán! Musel být poučen, že i když zabije Mangani, nesmí se dotknout jeho masa! Na rozdíl od opic byl Tarzan schopen myslet dopředu - bylo třeba za každou cenu donutit lva, aby se něčeho podobného jednou provždy vyvaroval!
A tak vyzýval veleopy, aby pokračovali. Brzy se Numa ocitl uprostřed pravé kanonády. Svým řevem však dával na srozuměnou, že se nehodlá svého úlovku vzdát. A tehdy Tarzan pochopil, že větve mu příliš neublíží. Počal se tedy rozhlížet po účinnější zbrani - a nalezl ji na nedalekém skalisku, plném ostrých balvanů. Seskočil na zem a nabral plnou náruč kamení. Doufal, že jej opice napodobí. Nebyl jejich vůdcem, a tak ho nemusely poslouchat, byť si vydobyl práva účastnit se kmenových porad. Staří samci ho neměli v lásce, neboť šelmy nedůvěřují tomu, kdo se od nich jakkoli liší. Cizí pach je pro ně pachem nepřítele. Mladí opičáci, s nimiž prožil dětství, si na něho zvykli a přijali ho mezi sebe. Ale ani oni k němu nechovali zvláštní náklonnost - takového citu prostě nebyli schopni. Kerchakova smečka - to byli většinou mrzutí samotáři. Jen zřídka projevili sklon k soudržnosti, něčemu, co jejich prapředky udělalo lidmi.
Tarzan neměl v úmyslu komukoli rozkazovat. Chtěl jen využít jejich schopnosti napodobovat to, co vidí u druhých. Nabral tedy náruč valounů a vyhoupl se zpět na strom. Ke své radosti zjistil, že opi učinili totéž.
Numa se zatím chystal k hostině. Avšak ještě než pozřel první sousto, zasáhl jej Tarzan ostrým žulovým úlomkem rovnou do tlamy. Lev zařval bolestí i hněvem, a vzápětí se na něho z okolních stromů sneslo krupobití střel, neboť opi následovali Tarzanova příkladu. Numa pohodil hlavou, vrhaje zlostné pohledy na své trýznitele. Hodnou chvíli jej kamenovali, až konečně nevydržel a odtáhl kořist do hustého křoviska. Ale ani tady mu nebylo dopřáno klidu! Nejhorší ze všech byla bílá opice s hladkou kůží. Pouštěla se co nejblíže a zasazovala mu jeden úder za druhým. Numa se z napadeného proměnil v útočníka, ale bílý nepřítel mu unikal s neuvěřitelnou lehkostí. Lev zcela zapomněl na svůj hlad a vzdaloval se stále častěji od kořisti ve snaze polapit obtížného protivníka. Nakonec se dostal až k mýtině, kde se zastavil. Tady byl proti střelám ve větším bezpečí než v pralese. Rychle sem přivlekl tělo nešťastné samice a rozhodl se pokračovat v započaté hostině zde.
Tarzan přemýšlel, co na Numu vymyslet. Lev nesmí ujít trestu! Již nikdy nesmí napadnout Kerchakovu smečku! Musí vědět, že zabije-li opa, nevyhne se odplatě! Jen tak si před ním bude kmen jistý!
Tenhle lev byl již stár a nebylo pro něho snadné cokoli ulovit. Ale - byli tu i jiní lvi, kteří by mohli mezi opy nadělat nemálo škod!
"Ať raději loví mezi Gomangani!" řekl si Tarzan. "Tam spíše najde kořist! Naučím ho, že lovit Mangani se nevyplácí!"
Jak ale Numu zbavit jeho kořisti teď? Konečně pojal plán. Snad až příliš odvážný, ale Tarzan se nebezpečí nikdy nevyhýbal. Potřeboval pomocníka, právě tak neohroženého a mrštného, jako byl sám. Na mysli mu vytanul Taug - druh v dětských hrách, sok v boji o první lásku a nyní jediný opravdový přítel. Ano, Taug má dosti odvahy i síly!
"Taugu!" zavolal na opičáka, který se právě snažil urvat ze stromu uschlou haluz. "Slez dolů a vydráždi Numu, dokud nezaútočí! Odlákej ho od těla Mamky! Zdrž ho co nejdéle!"
Taug přikývl. Utrhl větev a slezl dolů. Zamířil rovnou k Numovi a počal na něho vrčet a štěkat. Lev se zvedl, aby zjistil, kdo ho to ruší. Napjal svaly a přestal mávat ocasem. To bylo pro Tauga znamení, aby se vzdálil. V té chvíli se na kraji lesa objevil Tarzan a rozběhl se k tělu mrtvé opičí samice. Numa, pronásledující Tauga, ho neviděl. Hnal se za opičákem, leč ten vyskočil na strom a skryl se ve vysokých větvích, uniknuv Numovým spárům doslova v posledním okamžiku.
Numa chvíli přecházel sem a tam, nepřestávaje řvát. Pak se otočil a zamířil zpátky ke svému úlovku. A vtom spatřil bílou opici, jak jeho drahocennou kořist odnáší na zádech!
Opi, sledující vše z okolních stromů, spustili nový povyk. Zpoza mraků vyplulo slunce a ozářilo svými paprsky dějiště strhující podívané. Bronzově opálený mladík prchal mýtinou a za ním se řítil lev s rozevlátou hřívou a hrozivě vztyčeným ohonem.
To byl život! Maje smrt v patách, planul Tarzan vzrušením. Dosáhne stromu dřív, než po něm lev skočí?
Na jedné z větví seděl Gunto, mohutný opičák.
"Chyť mě!" zavolal na něho Tarzan a odrazil se od země vstříc natažené opičákově tlapě. A Gunto jej skutečně chytil a vytáhl do bezpečí. Také lev skočil, avšak Gunto, jakkoli se zdál těžký a nemotorný, byl nyní rychlý jako opička Manu. Numovy tlapy chňaply naprázdno.
Tarzan vynesl Mamku vysoko do koruny, kam se neodváží ani Sheeta, leopard. Dole zatím Numa obíhal kolem stromu, bez sebe hněvem. Přišel o kořist i o možnost pomsty. Měl stále dosti sil, ale jeho nepřátelé byli už mimo dosah…
Tarzan přemýšlel o svém dobrodružství. Co vše by se ještě mohlo přihodit, kdyby řevnivost mezi Numou a Kerchakovou smečkou pokračovala!
O několik týdnů později vpadl mezi opy Sheeta a odnesl mládě, které na strom ukryla jeho matka. Než se ostatní vzpamatovali z leknutí, byl leopard pryč. Tarzan se velmi hněval. Jak snadno se Numa i Sheeta zmocnili dvou příslušníků kmene!

"Všechny nás povraždí!" volal. "Proháníme se džunglí a nedáváme pozor na nepřítele! Ani Manu není tak neopatrná a nepouští se nikdy nikam sama! I zebry a antilopy mají své strážce stáda, zatímco vy, velcí Mangani, necháte přijít lva či leoparda, kdy se jim zlíbí!"
Numgo souhlasně zavrčel. "Co máme dělat?" ptal se.
"Někdo musí dávat pozor, neblíží-li se Numa či Sheeta!" odpověděl Tarzan. "Ostatních se bát nemusíme, jen Histaha, zákeřného hada. Ale toho pokaždé včas uvidíme!"
Od té chvíle hlídal vždy některý z opů, zda nablízku není nebezpečná šelma, aby se ostatní mohli nerušeně pást.
Tarzan chodil na lov sám. Opi znali jen hlad, žízeň a spánek, on, člověk, hledal i dobrodružství a rozptýlení. Jednoho dne opět pozoroval zpoza ohrady život v Mbongově vesnici. Viděl - jako již mnohokrát - kouzelníka Rabba Kegu, jak s buvolí maskou na hlavě provozuje své kejkle. Líbilo se mu, když Gomangani vystupoval jako Gorgo, buvol. Ale na myšlenku jej přivedl teprve pohled na stěnu šamanovy chýše, kde visela kůže lva. V té chvíli se jeho tvář rozzářila širokým úsměvem.
Vydal se do džungle, aby tu nalezl něco k snědku. Byla již skoro tma, když se vrátil do osady a znovu usedl na rozeklanou větev vysokého stromu, který stál přímo u brány. Lovci neměli toho dne štěstí, a tak vesnice zela prázdnotou. Jen slavnost či hostina dokázaly domorodce vyhnat ze zatuchlých příbytků! Ten večer sedělo venku jen několik strážců, živě rozkládajících u ohně.
Tarzan slezl ze stromu a ocitl se ve vesnici. Tiše se plížil nočními stíny k čarodějově chatrči. Tady nalezl, co hledal. Stráže byly nedaleko, ale neměly nejmenší tušení, že je tu někdo s nimi.
A tak stejně nepozorován, jak přišel, opustil Tarzan osadu. Poblíž ohrady vyhledal místo na spaní. Ulehl mezi větve a díval se na měsíc a hvězdy. Usmíval se. Vzpomněl si, jak vyděšeně vypadali chvástaví opi, když mezi ně nenadále skočil Numa a unesl Mamku! Nic nevyvolalo ve smečce takový zmatek, jako nečekaná událost!
Tarzan usnul s úsměvem na rtech. Ráno jej probudila Manu, malá opička - hodila mu slupku od bobu přímo do tváře. Tarzan se podíval nahoru a v šedých očích se mu rozzářily přívětivé plamínky. Nebylo to poprvé, co jej takhle budila! Byli s Manu dobrými přáteli. Někdy jej opička vyburcovala časně ráno a oznamovala, že se nedaleko pase Bara, jelen, nebo že si tu vyhrabal nové doupě divočák Horta. Tarzan jí za to loupal tvrdší ořechy a ovoce s tuhou slupkou, popřípadě zahánět hada Histaha či leoparda Sheetu.
Slunce již bylo dosti vysoko a Kerchakova smečka se vydala za potravou. Manu ukázala Tarzanovi, kudy opi zamířili. "Pojď se mnou, Manu," řekl Tarzan, "a uvidíš něco, co tě rozveselí. Pojď za Tarzanem!" A při těch slovech vyrazil za svými soukmenovci, následován zvědavou opičkou. Na zádech nesl to, co předešlého dne ukořistil v Mbongově osadě.
Opi trávili den na kraji lesa poblíž mýtiny, kam Gunto, Taug a Tarzan zahnali Numu a obrali ho o kořist. Bezstarostně se pásli. Jak to, že nikdo nehlídá? Vždyť je Tarzan tolikrát nabádal! Zdálo se, že sotva je opustil, přestali si z jeho slov brát ponaučení. A proto jim chtěl nejen něco provést, ale zároveň dát na srozuměnou, že proti nepříteli musí být neustále ve střehu. Ovšem, Kerchakovi opi byli připraveni k boji - leč jen svým způsobem… A Tarzan měl v úmyslu naučit je něčemu víc.
Toho dne se Gunto zatoulal k severnímu výběžku paseky. Hověl si na vysoké větvi, odkud měl dobrý rozhled po pralese. Byl první, kdo uviděl nepřítele. Nejprve zaslechl šustot v porostu, a poté spatřil žlutavý hřbet a černou hřívu, jak se tráva na okamžik rozestoupila. Gunto vydal varovný skřek. Opi odpověděli týmž způsobem a vzápětí se rozutekli po pralese, hledajíce útočiště v korunách. Několik samců vyrazilo po hlase za Guntem.
A tehdy se na mýtině objevil Numa, lev - obrovský a majestátní, oznamující svůj příchod mocným řevem. Opům se na těle zježily všechny chlupy. Uprostřed palouku se Numa zastavil a v téže chvíli se na něho spustil déšť větví a kamení. Lev se otočil, aby se dal na útěk, ale cestu mu přehradila nová kanonáda. Taug uchopil velký balvan a zasáhl jím lva rovnou do hlavy. Numa se zapotácel a klesl k zemi.
S halasným štěkotem vrhli se opi na ležící šelmu. Klacky, kameny i mohutné tesáky byly připraveny dokonat započaté dílo. Za pár okamžiků bude Numa roztrhán na kusy!
Ale právě ve chvíli, kdy se opi chopili zbraní, snesla se odkudsi z větví malá postavička s šedivými vousy a vráskčitým obličejem. Dopadla přímo na nehybné Numovo tělo a jala se po něm poskakovat a divoce pištět, jako by chtěla šelmu chránit. Byla to Manu, bojácná a plachá, kdo se postavil velkým Mangani!
Náhle seskočila dolů a uchopila Numu za ucho. S vypětím všech sil jej počala tahat za hlavu, až ji konečně zvrátila nazad. A pod ní se - k nesmírnému překvapení okolostojících samců - objevil obličej Tarzana z rodu Opů!
Někteří staří opičáci se chystali s nepravým Numou skoncovat, avšak Taug se prodral k bezvládnému tělu a přitiskl je k sobě. V téže chvíli se objevila i Teeka a s vyceněnými tesáky zaujala místo po boku svého druha. Vzápětí se k nim přidalo i několik dalších opů.
Tarzan se zanedlouho probral z mrákot a udiveně zíral na své soukmenovce, kteří se kolem něho shlukli. Konečně pochopil, co se tu událo. Usmál se, ačkoli rány po těle jej bolely. Ale pokus stál za to. Poznal, že opi Kerchakovy smečky dali na jeho rady, a zároveň že mezi nimi má i přátele, kteří se za něho postaví. Dokonce i malá Manu neváhala nasadit život, aby ho zachránila!
Tarzan byl šťasten, že je tomu tak. Dnešní příhoda mu byla ponaučením. Slíbil si, že se vystříhá podobných žertů - alespoň do té doby, než mu bude líp…

Noční můra

Černoši z Mbongovy osady hodovali, zatímco nad nimi na stromě seděl Tarzan - zamračený a hladový. Toho dne lov nestál za nic - ostatně ani velkým pralesním šelmám nebývá štěstěna vždy nakloněna. Tarzan nejednou hladověl od

rozbřesku do soumraku, a někdy se musel postit i několik dní. Tu a tam vypukla mezi zvířaty jakási choroba, která způsobila, že rozlehlé pláně osiřely, jindy se přemnožily divoké šelmy a všem ostatním obyvatelům džungle nastaly krušné časy. To však byly vzácné případy - většinou Tarzan nedostatkem netrpěl. Jen dnes mu opět kručelo v břiše, neboť ho na lovu stíhala nehoda za nehodou.
Seděl na větvi nedaleko hodujících divochů a cítil, jak jeho nenávist vůči nim roste. Bylo k nesnesení, že on musel zůstat o hladu, zatímco Gomangani se cpali, div jim nepraskly žaludky! A ke všemu sloními řízky!
Tarzan a Tantor byli dobrými přáteli, a proto mladík dosud nikdy neokusil sloního masa. Tentokrát ale byl hlad natolik silný, že cítil neodolatelné pokušení tenhle zvyk porušit. Pro jednou snad nebude tak zle! Kdyby byl věděl, že slon zemřel na nemoc několik dní předtím, než jej černoši našli, jistě by na něco podobného ani nepomyslel. Masa zdechlin se v životě nedotkl! Leč hlad je nejlepší kuchař, a pak - Tarzan si v jídle nijak nevybíral. Řídil se teď pouze instinktem hladové šelmy.
Jeho zrak právě spočinul na velké nádobě s vařící vodou, plné chutně vyhlížejícího masa, která stála na ohništi uprostřed hlavní ulice, obklopena bojovníky. Jak se k ní však dostat bez úhony? Usoudil, že nejlépe bude vyčkat, až se domorodci nasytí, a pak se zmocnit toho, co zbylo. Ovšem již záhy Tarzan počal ztrácet trpělivost - zdálo se, že Gomangani raději padnou, než by se odtrhli od jídla. Tu a tam sice přerušili hodokvas čímsi, co připomínalo tanec, ale patrně jen proto, aby jim znovu vytrávilo.
Spořádali vskutku nebývalé množství masa a vypili spoustu jakési pálenky, takže nakonec se ani nedokázali zvednout a přecpaní usínali u ohniště. Bylo po půlnoci, když divoký banket skončil. Vzhůru zůstalo jen několik posledních hodovníků. Zdálo se, že teď už nebude nijak těžké vplížit se do vesnice a uzmout jim alespoň kousek masa rovnou před nosem. To ale bylo pro Tarzana málo! Jeho hlad vyžadoval zaplnit žaludek beze zbytku!
Konečně bděl u ohně jediný bojovník - starý černoch, jehož scvrklý břich byl nyní napjat k prasknutí. Z posledních sil se doplazil ke kotli, poklekl na kolena a vylovil z něho kus masa. Pak se odvalil stranou, aby sousto strávil.
Tarzanovi se zdálo, že stařec bude jíst, dokud nepukne. Potřásl hlavou. Co jsou zač tihle Gomangani? Jediní v džungli se Tarzanovi podobali. Tarzan byl člověk, a tedy i oni museli být lidmi, tak jako malé opičky, velké opice a gorila patřily k témuž rodu, byť se od sebe lišily podobou a zvyky. Tarzan se hanbil, neboť ze všech tvorů v džungli mu člověk připadal nejhorší - člověk, a Dango, hyena. Jen člověk a ohyzdný mrchožrout se dokázali takhle přecpat! Tarzan kdysi viděl, jak Dango spořádala tolik masa z mrtvého slona, že se pak nemohla ani pohnout!
Hlad byl stále silnější. Tarzan se tiše svezl na zem nedaleko nenasytného černocha. Ten dosud klečel na kolenou, otočen zády k nepříteli. Tarzan byl v mžiku u něho, uchopil jej ocelovými prsty za hrdlo a stiskl. Boj byl krátký - stařec nekladl sebemenší odpor, zmožen jídlem a pitím. Tarzan pustil bezvládné tělo, přiskočil ke kotli a vytáhl z vody několik kusů masa. Pak zvedl starce a posadil jej do nádoby. Jeho soukmenovci budou jistě překvapeni, až ho tu najdou!
Tarzan se usmál. Ještě než odešel, lokl si pálenky. Avšak již při prvním doušku se otřásl ošklivostí a zbytek vyplivl. Ani Dango, hyena, by nepila něco tak odporného!
Zklamán se vydal do džungle. Po chvíli se zastavil, aby pojedl. Maso podivně zavánělo. Tarzan se domníval, že to způsobil kouř z ohniště. Nebyl na vařené jídlo zvyklý. Maso mu nechutnalo. Měl ale velký hlad a snědl ho, dříve než si stačil uvědomit, že je mu zle.
Zahodil zbytek a chystal se ulehnout mezi větvemi ke spánku. Ten však nepřicházel. Tarzan obvykle usínal rychle, té noci se ale dlouho převracel z boku na bok. V žaludku jej tlačilo, jako by se maso chtělo vrátit do džungle a vyhledat slona, jemuž kdysi náleželo. Avšak Tarzan byl nepovolný. Zaťal zuby a stiskl rty. Nečekal snad na jídlo dost dlouho? A teď by o ně měl přijít?
Konečně se mu podařilo usnout. Vtom jej znenadání probudil lví řev. Posadil se - a nemohl uvěřit svým očím! Byl již bílý den! Že by tak dlouho spal? Ale vyspalý se ani trochu necítil.
Podíval se dolů a spatřil lva, vrhajícího kolem sebe hladové pohledy. Tarzan se na Numu zašklebil - a ten se za ním počal drápat na strom! Mladík ještě nikdy nic podobného neviděl. Zatímco lev se škrábal vzhůru, snažil se uprchlík dostat do nejvyšších větví. Ke svému úžasu zjistil, že to jde najednou ztěžka. Ruce i nohy mu podkluzovaly - a lev byl stále blíž! Žlutozelené oči metaly divoké blesky a z otevřené tlamy svítily dvě řady ostrých tesáků.
Konečně se Tarzan zachytil slabších větví, kam - jak se domníval - lev nedosáhne. Ale Numa mu byl neustále v patách. Bylo to neuvěřitelné, nicméně bylo tomu tak! Pojednou byl Tarzan téměř na vrcholku a dál již nebylo kam stoupat. Zdálo se, že konec je neodvratný! Na tak tenké větvi nemohl se lvem bojovat - a už vůbec ne s takovým, kterému šplhat na strom nečinilo nejmenší potíže.
Lev byl takřka na dosah. Ještě okamžik, a pak stačí jediný úder tlapou a mladík se zřítí do Numova hladového chřtánu. Náhle jakýsi šramot přiměl Tarzana pohlédnout vzhůru. Přímo nad ním kroužil obrovský pták. Ještě nikdy tak velkého obyvatele ptačí říše neviděl, leč poznal ho okamžitě. Dověděl se o něm z otcových knih. V jedné z nich byl vyobrazen stejný opeřenec, jak se vznáší nad zemí s malým děckem v drápech, pod ním stojí zoufalá matka a vztahuje k němu ruce.
Lev již napřahoval tlapu. Vtom se pták snesl níže a sevřel Tarzana do spárů. Mladík pocítil palčivou bolest a zároveň úlevu, neboť se zdálo, že Numovi unikne.
Mávaje mohutnými křídly, vznesl se pták i s Tarzanem vysoko nad prales. Tarzanovi bylo nevolno a hlava se mu točila, takže zavřel oči a snažil se zadržet dech. Obrovský pták stoupal stále výš. Po chvíli Tarzan oči opět otevřel. Džungle byla již daleko. Nad sebou viděl modrozelenou oblohu a zářící sluneční kotouč. Vztáhl k němu ruce, aby se ohřál. Náhle dostal zlost. Kam jej to pták unáší? Měl se vzdát, byť byl protivník sebevětší? Měl on, Tarzan z rodu Opů, mocný bojovník, zemřít bez boje? Nikdy!
Chopil se nože a několikrát bodl ptáka do prsou. Mohutná křídla se naposledy rozmáchla, drápy pustily kořist a Tarzan se řítil střemhlav kamsi do džungle. Zavřel zděšením oči. Měl pocit, že trvalo nekonečně dlouho, než dopadl do hustého listoví. Větve se lámaly pod tíhou jeho těla. Tarzan se snažil některé zachytit, avšak podařilo se mu to až těsně nad

zemí. Znovu otevřel oči a užasl - kolem byla tma!
Zalapal po dechu. Po celém těle mu vyrazil studený pot a žaludek se mu sevřel. Pohlédl dolů, zda není nablízku Numa, a naslouchal, zda neuslyší zvuk ptačích křídel. Netušil, že vše, co před několika okamžiky prožil, se mu jen zdálo. Měl z toho v hlavě pořádný zmatek. Jeho smysly jej nikdy nezklamaly a věřil jim i tentokrát. Zároveň však věděl, že Numa neleze po stromech a že nikde v pralese nežije podobný pták. A navíc - což je možné spadnout z takové výšky a zůstat naživu?
Jak tak přemýšlel o všem, co oné noci zažil, spatřil opět cosi záhadného. Bylo to neuvěřitelné, a přece to viděl na vlastní oči!
Tentokrát se objevil had Histah a plazil se přímo k němu, obepínaje slizkým tělem kmen stromu. Místo vlastní hlavy však měl hlavu starého černocha, kterého Tarzan vsadil do kotle! Sotva se krabatá tvář s krhavýma očima přiblížila mladíkovi na dosah, čelisti se rozevřely a podivný had se ho chystal spolknout. Tarzan jej vší silou udeřil - a v té chvíli se přízrak rozplynul…
Jinoch se roztřásl po celém těle a zíral vyděšeně kolem sebe. Po hadu Histahovi s lidskou hlavou nebylo nikde ani stopy. Jen na koleně spatřil housenku, spadlou z některé z vyšších větví. S odporem ji smetl do trávy.
A tak plynula noc. Jeden sen střídal druhý, jedna noční můra druhou. Tarzan sebou vždy polekaně trhl jako jelen při zašumění větru v korunách, či vyskočil na nohy jako při divokém štěkotu hyeny.
Konečně nadešlo mlhavé ráno a nemocný a zesláblý Tarzan se vydal džunglí, aby našel vodu. Tělo měl v jednom ohni a pociťoval silnou nevolnost. Před sebou uviděl neprostupné houští. Rozhodl se do něho uchýlit a zemřít opuštěn jako šelma.
Ale nezemřel. Žaludku se ulevilo. Tarzan se zpotil a tvrdě usnul. Spal až do pozdního odpoledne. Když se probudil, cítil se sláb, ale bolesti pominuly. U pramene se napil a zamířil k chatrči na pobřeží. Vždy, jakmile si připadal osamělý a bylo mu teskno, nacházel tu klid a pohodu.
Krátce před soumrakem dorazil k chýši a zvedl hrubou petlici, kterou kdysi zhotovil jeho otec. Netušil, že jej přitom z nedalekého porostu sledují dvě malá, zlomyslná očka, svítící zpod hustých brv.
Vešel dovnitř a zavřel za sebou. Tady mohl nerušeně snít a zanechat celý svět za dveřmi. Mohl se skrčit v koutku a prohlížet si obrázky v oněch podivných schránkách zvaných knihy. Učit se novým slovům, aniž by je uměl vyslovit. Pohybovat se v nádherném světě poznání… Teď mohli přijít Numa i Sabor a divoce řvát - tady byl Tarzan v bezpečí.
Dnes ho obzvláště zaujal obrázek velkého ptáka, unášejícího v drápech malého Tarmangani. Svraštil obočí. Ano, byl to týž pták, který jej uchvátil v džungli předešlého dne!
Pro Tarzana nebyl sen ničím jiným než skutečností. Proto věřil, že vše, co se mu zdálo, opravdu prožil. Ale čím víc na to myslel, tím větší měl pochyby. Byl vskutku ve vesnici domorodců? Zabil starého Gomangani? Jedl sloní maso, po kterém onemocněl?
Prohrábl se ve vlasech. Byl na rozpacích. Nic z toho nechápal. Nikdy předtím neviděl Numu šplhat po stromech. A co had Histah s lidskou hlavou?
Povzdechl a vzdal se dalších pokusů rozluštit nerozluštitelné. Zároveň však cítil, že se mu přihodilo něco, co dosud neznal. Jako by existoval jeden svět, když usnul, a druhý, když se probudil. Uvažoval o tom, zda by ho některý z tvorů, které viděl ve spánku, nemohl napadnout. Vzpomínal si totiž, že on, nepřemožitelný syn divočiny, byl v oněch chvílích jiný než v bdělém stavu - neobratný, bezmocný a slabý, prchající před nepřítelem jako Bára, jelen, snad nejbázlivější ze všech obyvatel pralesa…
A tak spolu se snem poznal Tarzan i strach, něco, co mu za bílého dne bylo zcela cizí. Snad měl stejné pocity jako jeho prapředkové, když se v přírodě setkávali se záhadami, kterým nerozuměli a které je naplňovaly hrůzou.
Teď se právě soustředil na malé broučky, seřazené na stránce objemné knihy. Četl příběh o gorile Bolgani, která žila v zajetí. Bylo tu několik barevných obrázků velké opice a Tarmangani, stojících u klece a zálibně si ji prohlížejících.
Tarzan se nestačil divit, proč na sebe Tarmangani navlékají tolik směšných věcí. Musel se tomu smát. Snad se hanbí, že nejsou zarostlí, či je nosí proto, aby se jimi zdobili. A co teprve ty podivné pokrývky hlavy! Jak se vůbec dokáží pod takovou tíhou udržet na zadních nohou?
Číst bylo pro Tarzana natolik namáhavé, že se mu malí broučci zanedlouho po stránce rozutekli a on je přestal vnímat. Předešlé noci téměř nezamhouřil oka a cítil se ospalý a vyčerpaný.
Již zvolna usínal, a vtom byl vyrušen vrznutím dveří. Bleskurychle se otočil a strnul - na prahu stála obrovská huňatá gorila! Nebylo snad v džungli tvora, s nímž by si Tarzan v té chvíli méně přál být uzavřen v malé chatrči, než právě Bolgani!
Gorila byla zrovna stižena záchvatem nepříčetnosti. Za normálních okolností se tato velká opice vyhýbá souboji a je mírumilovnější než všechny ostatní šelmy. Avšak je-li zachvácena zuřivostí, nikdo v džungli se jí neodváží postavit!
Pro Tarzana ale nebylo úniku. Bolgani stála přímo před ním a dívala se mu do očí. Jinoch se natáhl po loveckém noži, který odložil na stůl. Nedbale jej uchopil, zasunul pro jistotu do pochvy, aby měl zbraň při ruce, a dokonce se na gorilu usmál. Ne, již se nedá oklamat přízraky, které ho pronásleduji ve spánku! Možná že v příštím okamžiku se Bolgani promění v krysu se sloní hlavou! Tarzan viděl v posledních dnech tolik neuvěřitelných věcí, že se mu tato představa nezdála nemožnou.
Leč gorila zůstala gorilou a blížila se k němu krok za krokem. Tarzan byl zmaten, ale na útěk nepomýšlel. Byl odhodlán bojovat, byť nevěřil, že šelma, stojící před ním, je z masa a kostí. Možná že se najednou rozplyne! Avšak nic takového se nestalo. Pruh světla, pronikajícího sem zvenku, ozářil mohutné tělo lidoopa - skutečné a hrozivé. To je věru ten nejživější sen, jaký kdy prožil!
A v téže chvíli gorila rozpřáhla obrovské tlapy, vycenila ostré tesáky a výhružně zavrčela. Tarzan mohl být oklamán jednou, dvakrát, ale nikoli tolikrát za sebou. Věřil, že nemá co do činění s opravdovou gorilou. Dokáže snad velká opice

sama zvednout petlici a otevřít dveře? Vůbec si neuvědomil, že dnes - snad poprvé za dobu, kdy navštěvuje srub - opomněl vchod řádně zajistit…
Zdálo se, že i šelma je zaskočena netečností bílé opice s hladkou kůží. Na okamžik zůstala stát, aby vzápětí učinila něco neočekávaného. Uchopila Tarzana, přehodila si jej přes rameno, jako by byl nemluvnětem, a vyrazila z chatrče do pralesa.
Mladík byl přesvědčen, že jde o další sen, a nepřestával se usmívat. Nakonec se jistě probudí v chatě na pobřeží! Ohlédl se a viděl, že dveře jsou otevřené. Jak je to možné? Vždyť byl neustále tak opatrný a pokaždé za sebou zavřel! Kdyby se dovnitř dostala Manu, způsobila by mezi jeho poklady hotovou spoušť!
Jak rozluštit záhadu, kde končí sen a začíná skutečnost? Jak se přesvědčit, že dveře příbytku jsou opravdu otevřené? Vše kolem se zdálo normální - nic z toho, co jej provázelo předešlými sny! Je tedy třeba vyzkoušet, zda vskutku zavřel.
Pokusil se sklouznout gorile ze hřbetu, avšak šelma zavrčela a stiskla jej silněji. S vypětím všech sil se vyprostil a svezl k zemi. Gorila se pootočila, zachytila ho tlapami a zaryla mu ostré tesáky do ramene. Z Tarzanových rtů zmizel úsměv a bolest v něm probudila bojovného ducha. Ať spal, či bděl - s gorilou nebyly žádné žerty!
Vrhl se po zvířeti a vzápětí se již oba váleli po zemi v nepřehledném klubku. Gorila propadla zuřivosti, snažíc se Tarzana udolat tlapami a tesáky. Ale syn divočiny nebojoval s podobnou šelmou poprvé.
Konečně se mu podařilo tasit lovecký nůž. Rozmáchl se a ostrá čepel pronikla zvířeti přímo do srdce. Bolgani vydala divoký skřek, zavrávorala a klesla do porostu mrtva.
Tarzan zvolna vstal, dívaje se na svého protivníka. Pak nedůvěřivě ohmatal gorilin huňatý kožich. Na prstech mu ulpělo několik krůpějí krve. Očichal je, pohodil hlavou a vydal se zpátky k chatrči. Dveře byly otevřené! Zavřel je, přirazil petlici a vrátil se k mrtvé Bolgani. Byl to sen, nebo skutečnost? Jak jedno od druhého rozeznat? Kolik z toho, co v životě prožil, se mu jen zdálo?
Položil nohu na nehybné tělo, zvedl tvář k nebi a hlasem opího samce zvěstoval své vítězství. Odkudsi zdáli mu odpověděl lev. Byl to opravdový lev? Tarzan dosud váhal. Zmaten zamířil do pralesa. Nevěděl, co je a co není doopravdy. Jen jedno věděl jistě - že již nikdy nevezme do úst sloní maso!

Boj o Teeku

Byl krásný den. Svěží vánek mírnil žár tropického slunce. Ve smečce panoval klid. Žádný vetřelec jej nerušil. A v takových chvílích jako by opi zapomínali na opatrnost. Ač některý z nich neustále hlídal, nečinil tak příliš obezřele. Ostatní příslušníci kmene se rozběhli po okolí za obživou. Jejich obvyklá ostražitost byla ta tam - kde byl vrozený strach z Numy, Sabor či Sheety? A tak se stalo, že Teeka s Gazanem zůstali najednou sami, daleko od svých druhů.
V téže době ubíral se stejnými místy mohutný opí samec z cizí smečky, rozzuřený porážkou od silnějšího protivníka. Před časem se pokusil stát se vůdcem kmene, leč neuspěl a nyní bloudil o samotě divočinou. Snad se jednou bude moci vrátit! A snad jej nový vůdce vezme na milost! Zatím se toho však neodvažoval. Nebojoval se svým soupeřem toliko o moc, nýbrž i o přízeň jeho samic. Na to, aby smečka zapomněla, co spáchal, bylo třeba času - a tak chodil Toog pralesem sám. A právě tehdy narazil na mladou opí samici z cizího kmene - urostlou, silnou a pohlednou.
Zatajil dech a hbitě uskočil do křoviska. Očima těkal střídavě po opici a po okolí, hledaje ostatní členy její smečky. Uchází-li se veleop o družku patřící k jinému kmeni, musí se mít na pozoru před samci, kteří jsou připraveni bránit ji do poslední kapky krve.
Neviděl však žádného opičáka, jen osamělou samici a její balu, hrající si opodál. Přivřel oči a kradmo oba pozoroval. Mládě ho nijak neznepokojovalo - stačí jediný stisk mohutných čelistí a nebezpečí poplachu je zažehnáno!
Toog byl skvěle vyvinutý mladý op, v lecčem podobný Taugovi. Oba byli na vrcholu svých sil, divocí a odvážní. Kdyby byl Toog patřil ke Kerchakově smečce, snad by si jej Teeka oblíbila. Ale teď náležela Taugovi a nikdo na ni neměl právo, leda by jejího druha porazil v boji. Leč ani v takovém případě nemusela svolit. Kdyby se jí nový nápadník nezamlouval, mohla se zúčastnit souboje po boku svého prvního samce. Její zuby sice nebyly tak ostré jako tesáky opičáků, nicméně dovedla jich používat se stejnou účinností.
Teď právě byla plně zaměstnána hledáním brouků a na nic jiného nemyslela. Nevěděla ani, jak jsou s Gazanem daleko od zbytku smečky, a počínala si zcela bezstarostně. Měsíce pod ochranou silných samců, které Tarzan naučil hlídat kmen, otupily ostražitost a plachost ostatních. Protože již dlouho k žádné nehodě nedošlo, opi usoudili, že k ničemu nemůže dojít ani v budoucnu.
Sotva se Toog přesvědčil, že nablízku je pouze jeho favoritka se svým mládětem, počal se zvolna plížit vpřed. Teeka k němu byla zády, avšak její bystré smysly ji upozornily, že se kdosi blíží. Otočila se a stanula tváří v tvář cizímu samci!
Toog se vztyčil - jeho hněv byl rázem vystřídán pocitem náklonnosti. Vydal několik tlumených zvuků, jimiž se samci snaží upoutat své protějšky. Teeka jen zavrčela a vycenila zuby. Malý Gazan se k ní hned rozběhl, leč matka jej varovala hlasitým zamručením a poručila mu, aby se skryl na vysokém stromě. Nezdálo se, že by na ni cizí nápadník učinil převratný dojem.
Toog, dobře si toho vědom, změnil šmahem své chování. Nadmul širokou hruď, počal se do ní bít pěstmi a pohupoval se ze strany na stranu.
"Jsem Toog," oznamoval. "Podívej se na mé tesáky! Podívej se na mé mohutné tlapy! Jediným kousnutím usmrtím vašeho nejsilnějšího samce! Sám zabiji Sheetu! Jsem Toog, a Toog tě chce za družku!"
Pak zmlkl a vyčkával, co mu opičí krasavice odpoví. A nečekal věru dlouho! Teeka se otočila a s nebývalou mrštností uháněla opačným směrem. Toog zavrčel a vyrazil za ní, avšak menší a lehčí samice mu snadno unikala. Chvíli ji pronásledoval, pak se zastavil a za hlasitého štěkotu tloukl zlostně tlapami o zem.
Gazan vše sledoval z koruny vysokého stromu. Viděl, že cizí opičák nedosáhl svého. Domnívaje se, že je v bezpečí,

počal vetřelci pustě lát. Toog pohlédl vzhůru - a v tom momentě se Teeka zastavila. Nechtěla se od svého balu příliš vzdálit. A právě toho chtěl Toog využít. Strom, na kterém sedělo mládě, stál o samotě. Chtěl-li se Gazan dostat na jiný, musel slézt na zem. A až se za ním jeho matka rozběhne, nebude těžké se jí zmocnit!
Vychytralý opičák se vyhoupl do větví a počal šplhat za Gazanem. Mládě okamžitě zmlklo. Škodolibost vystřídal strach, neboť Toog se k němu povážlivě blížil. Teeka na Gazana volala, aby vylezl co možná nejvýše. Gazan uposlechl a vydrápal se k samému vrcholku na tenkou haluz, která by tíhu dospělého samce neunesla.
Leč Toog se nevzdával. Teeka byla přesvědčena, že se není čeho bát, neboť vetřelec tak vysoko určitě nevyšplhá. Usedla proto na nejbližší strom a spustila na Tooga hromobití nadávek. A opičí dámy jsou v tomto oboru nepřekonatelné!
Teeka netušila, co veleop zamýšlí. Domnívala se, že vyleze, kam až to půjde, a pak, sotva zjisti, že na mládě nedosáhne, pustí se znovu za ní. Byla si tak jista Gazanovou bezpečností a vlastními schopnostmi se ubránit, že ani nezavolala o pomoc.
Toog se zvolna blížil k nejvyššímu místu. Dál se již nemohl odvážit. Gazan byl nyní jen pár stop nad ním. Náhle opičák uchopil nejsilnější větev a počal jí prudce třást. Konečně Teeka pochopila, co má cizí samec v úmyslu. Gazan se křečovitě držel kymácející se haluze. V jedné chvíli málem ztratil rovnováhu, avšak chytil se pevně všemi čtyřmi a nespadl. Tehdy Toog přidal na síle a zuřivě klátil stromem ze strany na stranu.
Pro Teeku nebylo těžké domyslet, jaký nastane konec! Zapomněla na vlastní bezpečí a hnána mateřským pudem vyrazila vpřed, aby svedla o své mládě boj na život a na smrt.
Avšak dříve než doběhla ke stromu, podařilo se Toogovi Gazana setřást. S hlasitým křikem řítilo se mládě do hlubiny. Veškerá snaha zachytit se větví byla tentokrát marná. Dopadlo rovnou matce k nohám a zůstalo ležet bez hnutí.
Teeka se sklonila, aby je zvedla, ale v tom okamžiku se na ni vrhl Toog. Kousajíc a škrábajíc pokoušela se vyprostit, jenže cizí samec byl příliš silný. Několikrát ji udeřil, až konečně přestala klást odpor. Poté si ji přehodil přes rameno a zamířil na stezku, po které přišel.
Na zemi pod stromem leželo opuštěné bezvládné tělo malého Gazana. Na oblohu vyplulo slunce. V porostu kdosi zavětřil. Byla to Dango, hyena. Svěsila čenich do trávy a zlověstným pohledem měřila svou kořist…
Časně ráno onoho dne odebral se Tarzan do chatrče na mořském pobřeží, kde tak rád trávil svůj čas, zatímco smečka se potulovala pralesem. Uvnitř ležela kostra muže, jenž kdysi býval lordem Greystokem. Uplynulo již mnoho let od chvíle, kdy Angličana usmrtil veleop. Tarzan kolem vybělených ostatků chodil po celou tu dobu zcela nevšímavě. A stejně netečně míjel i menší kostru, ležící na lůžku. Jak mohl tušit, že patří jeho matce? Ani hromádka kostí, uložená ve zbytcích kolébky, kterou kdysi s otcovskou láskou zhotovil lord Greystoke, ho nezajímala. Tehdy ještě netušil, že právě ona prokáže, že je držitelem titulu a statků starého šlechtického rodu.
Pro Tarzana to vše byly jen kosti - obyčejné, bezcenné kosti. Nepotřeboval je, ani mu nijak nepřekážely.
Toho dne byl podivně neklidný. Roztržitě převracel listy hned té, hned oné knihy. Díval se na obrázky, které znal nazpaměť, aby vzápětí odstrčil všechny knihy stranou. Několikrát prohrábl skříň. Konečně odtud vytáhl váček, obsahující větší množství plíšků z lesklého kovu. Často si s nimi hrával, ale vždy je znovu uložil na jejich místo v příborníku - tam, kde měšec poprvé objevil.
Pořádkumilovnost zdědil po svých předcích. Bytostně nesnášel, když se cokoli někde volně povalovalo - jen nevěděl, proč tomu tak je. Jeho soukmenovci buď ztráceli, či zahazovali vše, co se jim zdálo k nepotřebě. Dokonce se jim stávalo, že občas nalezli předmět, kterého se již jednou zbavili. Tarzan si počínal zcela jinak. Každá věc, kterou vlastnil, měla své místo.
Lesklé plíšky ho nepřestaly nikdy zajímat. Z jedné strany byly plné malých broučků, právě takových, jaké viděl v knihách, leč tentokrát nesrozumitelných. Blýskaly se a byly velmi čisté. Tarzana bavilo sestavovat z nich různé obrazce. Bezpočtukrát si tímto způsobem krátil dlouhou chvíli.
Dnes se mu jeden z plíšků - stará anglická mince - při hře zakutálel pod lůžko, na kterém spočívaly pozůstatky jeho matky, krásné lady Alice. Tarzan si klekl a počal pod pelestí hledat ztracený peníz. Bylo to zvláštní, ale dosud ani jednou se pod lůžko nepodíval! Peníz nalezl hned - a kromě něho ještě něco - malou dřevěnou skříňku s otevřeným víkem.
Vytáhl obojí na světlo, minci hodil do měšce a měšec uložil do přihrádky v příborníku. Pak počal zkoumat záhadnou krabičku. Byla plná kovových válečků matně zeleného zabarvení, potažených měděnkou a prachem. Tarzan jich hrst vyňal a pečlivé prohlížel. Třel jedním o druhý ve snaze odstranit zelený nános. Podařilo se mu to na části povrchu, který tak nabyl šedé barvy. Kouskem dřeva poté vyčistil jeden z válečků, až se leskl téměř jako zlatavé plíšky.
Tarzan byl spokojen. U boku mu visel kožený váček, který ukořistil některému domorodci z Mbongovy osady. Sem nyní vložil své nové hračky, přemýšleje o tom, jak je ještě lépe vyleštit. Pak krabič-ku se zbytkem pokladu opět ukryl pod pohovku, vyšel z chaty a zamířil za svým kmenem.
Ještě než jej dostihl, zaslechl odkudsi zepředu velký hluk. Byly to skřeky opích samic s mláďaty a divoký štěkot samců. Přidal do kroku, neboť hlasy zněly varovně.
V té době lovil Taug, Teečin druh, asi míli severně od rozptýlené smečky opic. Když se nasytil, vracel se zvolna na mýtinu, kde viděl své soukmenovce naposledy. Cestou potkával osamělé dvojice či hloučky - nikde však neviděl ani Teeku, ani Gazana. Vyptával se ostatních, ale nikdo o nich nevěděl.
Opům chybí představivost. Nedokáží odhadnout, co vše se může za jejich nepřítomnosti stát. A tak Tauga ani nenapadlo, že by jeho samici a mláděti někdo mohl ublížit - věděl jen, že by si přál Teeku najít, aby si mohl lehnout do stínu, lelkovat a nechat se škrábat na zádech. Ačkoli volal a snažil se od ostatních opů něco vyzvědět, po Teece a Gazanovi jako by se zem slehla. Počal být rozmrzelý a umínil si, že Teeku vytrestá za to, že se zatoulala tak daleko.
Vydal se na jih podél zvířecí stezky, když tu narazil na Dango, hyenu. Šelma ho neviděla, neboť její pozornost byla

zaujata čímsi pod stromem. Taug, vždy opatrný, se vyhoupl do větví, odkud měl na palouk lepší výhled. Nebál se hyeny, chtěl jen vědět, co ji tak upoutalo. Zvědavost byla silnější než opatrnost.
Když vyšplhal do koruny, spatřil hyenu, jak čichá k jakémusi beztvarému předmětu - a v příští chvíli poznal, že je to jeho Gazan! S ohlušujícím řevem se vrhl na překvapenou šelmu. Dango sebou trhla, aby mohla čelit protivníkovi, ale bylo to, jako by si vrabec troufal na jestřába. Taugovy obrovské tlapy stiskly bestii hrdlo a zlomily jí vaz.
Sotva odhodil bezvládnou hyenu stranou, počal Taug volat Teeku, leč marně. Sklonil se tedy nad Gazanem a jal se jej očichávat. V hrudi se mu rozbušilo otcovské srdce. I veleopi jsou schopni podobného citu, byť jakkoli méně vyvinutého než u jejich lidských protějšků.
Taug měl stejně vyspělý obranný instinkt jako náklonnost k mláděti. Patřil ve smečce k nejinteligentnějším veleopům, a navíc byl pod silným Tarzanovým vlivem. Cítil zármutek - jako každý otec při ztrátě dítěte.
Hodnou chvíli očichával Gazanovo tělo, olizoval jeho hebký kožich a vydával tesklivé zvuky. Záhy však smutek vystřídala nezřízená touha po pomstě. Vyskočil na nohy, nepřestávaje zlostně vrčet.
Jako ozvěna zněly hustým porostem vzrušené skřeky jeho soukmenovců. Byly to právě ony zvuky, které Tarzan zaslechl, když opouštěl chatrč na pobřeží. Ihned odpověděl a vyrazil korunami stromů po hlasech. Ledva smečku dostihl, viděl, jak se veleopi shlukli kolem Tauga a čehosi, co leželo uprostřed hloučku na zemi.
Tarzan se spustil přímo mezi ně. Taug dosud divoce křičel, avšak jakmile spatřil Tarzana, zmlkl, zvedl nešťastné mládě do náruče a ukázal je svému bílému druhu. Byl jediný z kmene, kdo měl Tarzana doopravdy rád. Věřil mu, a zároveň věděl, že je moudřejší než ostatní. Proto se na něho obrátil - na věrného kumpána z dětství, i soka v době dospívání.
Když Tarzan uviděl Gazanovo tělo, spočívající nehybně v náručí jeho opičího přítele, vzdychl, neboť si Teečino mládě od narození velmi zamiloval.
"Kdo to udělal?" ptal se. "A kde je Teeka?"
"Nevím," odpověděl Taug. "Našel jsem ho, když ho chtěla sežrat Dango. Ale Dango mu neublížila - nikde nejsou stopy jejích zubů."
Tarzan přistoupil blíž a přiložil ucho na Gazanovu hruď.
"Není mrtev!" řekl. "Snad nezemře!"
Protlačil se zástupem přihlížejících opů a počal krok za krokem zkoumat okolí. Náhle se zastavil, sklonil se a zavětřil. Vzápětí se opět zvedl a vydal podivný skřek. Veleopi se k němu seběhli, neboť pochopili, že našel stopu pachatele.
"Byl to op z cizího kmene," oznámil Tarzan. "To on ublížil Gazanovi a odvedl Teeku!"
Taug i ostatní samci se dali do křiku, leč k činu se neměli. Pakliže by byl v tu chvíli cizí opičák na dohled, roztrhali by ho na kusy - pronásledovat viníka je však nenapadlo.
"Kdybyste dobře hlídali, nemuselo se to stát!" pokáral je Tarzan. "A stane se to znovu, pokud nebudete ostražití! Džungle je plná nepřátel, a přece necháváte samice a mláďata samotné bez dozoru. Tarzan teď odejde, aby našel Teeku a přivedl ji zpátky!"
Ta myšlenka se opům zalíbila.
"Půjdeme všichni!" volali jeden přes druhého.
"Ne," namítl Tarzan, "nepůjdeme všichni. Nemůžeme s sebou vzít samice a mláďata, když jdeme bojovat! Musíte tu zůstat a hlídat je, nebo brzy ztratíte i ostatní!"
Opi potřásali hlavami. Tarzanova slova zněla moudře, ale touha pronásledovat pachatele a potrestat jej, která v nich náhle vzplanula, byla silnější. Smečkou vždy vládl duch soudržnosti. Nebylo zvykem bojovat osamoceně - jen pro Tarzana to bylo čímsi samozřejmým.
Tarzan usoudil, že postačí dva silní samci - a nebude nijak obtížné Teeku vysvobodit. Dříve by veleopy nikdy nenapadlo jít hledat samici unesenou cizím samcem. Pokud se někoho zmocnil Numa, Sheeta či opičák z jiné smečky, nikdo se o něho více nestaral. Byl prostě pryč. A měla-li oběť druha nebo družku, chodil opuštěný den, dva pralesem, a pak si vybral náhradu buď z vlastního, či jiného kmene.
Ještě nedávno ponechával Tarzan podobné události bez povšimnutí, neboť mu na opicích valně nezáleželo. Avšak Teeka byla jeho první láskou, a Gazana měl rád jako vlastního. Jen jednou zatoužil po pomstě - bylo to tenkrát, když Kulonga, syn krále Mbongy, zabil Kalu. Tehdy viníka potrestal vlastní rukou. A nyní se ho zmocnil obdobný pocit.
Obrátil se k Taugovi.
"Nech Gazana s Mungou," řekl. "Je stará, ale dobrá. Může o Gazana pečovat, dokud se nevrátíme s Teekou."
Pak oslovil vypelichanou, prošedivělou opici.
"A jestli Gazan zemře," pohrozil, "roztrhám tě na kusy!"
"Kam půjdeme?" zeptal se Taug.
"Hledat Teeku," zněla odpověď. "A zabít toho, kdo ji unesl! Pojďme!"
A vydal se po stopě, aniž se přesvědčil, zda ho Taug následuje.
Taug položil mládě do náruče staré samici a opakoval: "Jestli zemře, Tarzan tě roztrhá!"
Poté vyrazil pralesní stezkou za svým bílým druhem.
Nikdo z Kerchakovy smečky nebyl tak dobrým stopařem jako Tarzan, u něhož se dokonale vyvinuté smysly snoubily s inteligencí. Bystrý mladík ihned věděl, kudy se vetřelec vydal. Stačilo povšimnout si viditelných šlápot na stezce. Stopa byla natolik zřetelná, že syn divočiny v ní četl jako normální smrtelník v knize.
Za Tarzanem se hnal zarostlý, mohutný veleop. Nikdo nepronesl slova. Pohybovali se jako dva stíny pohlcené džunglí…
Stopa byla čerstvá a pach únosce i jeho oběti pronikavý. Pronásledovatelé postupovali rychle. Vtom se slunce skrylo za hustá mračna. Tarzan ještě zvýšil tempo, ubíhaje stezkou či míhaje se jako veverka větvovím. Cítil, že pronásledovaní nemohou být daleko, neboť jejich pach byl stále silnější.

Náhle se zableskloa ozvala se rána, která zatřásla celým pralesem. Vzápětí se z mračen vyvalily proudy vody, zaplavující džungli a zahánějící její obyvatele do úkrytů. Déšť způsobil to, čeho se Tarzan nejvíce obával - smazal stopy cizího samce i nešťastné Teeky.
Hodnou chvíli řádila bouře, až konečně opět vysvitlo slunce a na stvolech trav a listí stromů se rozzářil bezpočet třpytivých perel. Tarzan, jindy uchvácen tou nádherou, dnes nic z toho nevnímal. Jen tolik, že stopa, po níž se vydali, je ta tam.
Leč nejen na zemi, ale i v korunách stromů lze číst. Cesty zvířat se tu nekonečně křižují a proplétají. A jednou takovou vzdušnou stezkou pokračovali Tarzan a Taug v honbě za uprchlíkem a jeho kořistí. Zanedlouho však dorazili k místu, kde veškeré známky již zcela zmizely. Zastavili se a Tarzan počal prohlížet každou větev a list. Očichal kmen, snaže se zjistit, kudy byla Teeka dál unášena. Byla to lopotná práce a Tarzan si byl vědom, že uchvatitel zatím získává stále větší náskok. Nabyl dojmu, že déšť stopu smyl nadmíru důkladně!
Dlouho pátrali oba pronásledovatelé v korunách, až konečně Tarzan zachytil opičákův pach v místě, kde se otřel o husté listoví. Okamžitě zamířil tím směrem, avšak cesta ubíhala pomalu. Stopa se ztrácela, a posléze se objevila znovu na rozmoklé pěšině. Zde bylo její sledování snad ještě obtížnější - šlépěje uprchlíka byly mnohde sotva znatelné. Každému jinému by se zdálo, že tudy vůbec žádné nevedou, leč Tarzan postupoval neomylně vpřed, jist si tím, že opičák dosud má Teeku ve své moci. Hloubka otisků totiž prozrazovala, že nesl těžké břemeno.
Na několika místech byly stopy výraznější - tady jako by si opičák přehazoval kořist z jednoho ramene na druhé. Náhle se na povrchu šlépějí ukázaly silné rýhy - únosce se patrně vzpřímil a dál pokračoval po dvou. Takový způsob chůze je vlastní všem opům - od šimpanze až po gorilu. Zdálo by se tudíž, že není možné určit, kdo vlastně Teeku ukradl. Tarzan s Taugem to však podle rozličných znaků zjistili stejně neomylně, jako odhalí policisté jméno pachatele z otisků prstů.
Ač oba pronásledovatelé vynaložili veškeré úsilí a um, přece se zdrželi natolik, že ani odpoledne příštího dne uprchlíka nedostihli. Pach byl nyní silný a ostrý, neboť opičák se tudy ubíral již po dešti. Snad jej konečně dopadnou!
Vysoko nad nimi poskakovala a štěbetala Manu, malá opička, zpívali pestrobarevní ptáci a bzučely roje komárů…
A co se zatím dělo s Teekou? Odevzdala se již plně osudu a následovala pokorně svého únosce?
Jediný pohled na oba by dal pádnou odpověď - Teeka byla na mnoha místech zle pokousána a poškrábána vzteklým opičákem, jemuž se odmítala podvolit. Také Toog byl samý šrám, nicméně dál za sebou vlekl svou kořist.
Mířil ke svému kmeni. Doufal, že jeho někdejší přečin je už zapomenut. A i kdyby tomu tak nebylo, byl ochoten smířit se s jakýmkoli údělem - ve srovnání s útrapami, které prožil v boji o tuto zpupnou samici, nebude sebehorší trest ničím! Zároveň se ale chtěl pochlubit ostatním se svým úlovkem. Možná že samici nabídne vůdci smečky…
Konečně dorazil ke dvěma opičákům svého kmene, pasoucím se na nevelké mýtině, porostlé mechy a velkými balvany - němými svědky dávných časů, kdy tudy putoval ledovec.
Veleopi, vyrušeni ze své bohulibé činnosti, zvedli zrak a vycenili tesáky. Jeden z nich příchozího poznal.
"To je Toog!" oznámil. "Toog se vrátil a přivedl si novou družku!"
Pak oba čekali, až se k nim dvojice přiblíží. Teeka se od nich odvrátila a výhružně zavrčela. Nevypadala teď nikterak vábně, ale i tak ji samci Toogovi záviděli. Nebylo divu - byli mladí a doposud vlastní družky neměli.
Když opět usedli, dívajíce se jeden na druhého, zašustilo to nad nimi a po větvích se přihnala malá opička s šedavým vousem. Byla velmi rozčilena.
"Přicházejí dvě cizí opice!" volala. "Jedna je Mangani, druhá je bílá bez srsti! Jdou za Toogem! Viděla jsem je!"
Opi stočili pohled na svého soukmenovce, který k nim právě dorazil.
"Pojď!" oslovil jej vyšší z nich. "Počkáme na cizí opice v křoví za paloukem!"
Otočil se a kolébavým krokem zamířil přes mýtinu, následován svými druhy. Manu radostně poskakovala za nimi. Ráda vyvolávala sváry mezi silnějšími obyvateli džungle a pak vše pozorovala z bezpečí ve vysokých větvích.
Opi se skryli v houštině poblíž stezky, kudy museli nezvaní hosté projít. Teeka se celá chvěla. Slyšela slova malé opičky Manu a věděla, že bílou opicí musí být Tarzan, a jejím společníkem Taug! Záchranu z vlastní smečky věru nečekala! Její jedinou myšlenkou do této doby bylo uprchnout a hledat cestu zpátky. Ale i to se zdálo nemožným, neboť Toog ji nespustil z dohledu.
Když se Tarzan s Taugem dostali na palouk, ucítili silný pach pronásledované dvojice, a v tu chvíli vytušili, že cíl jejich cesty je nedaleko. Proto nyní postupovali se zvýšenou opatrností. Chtěli únosce napadnout, dříve než je objeví. Že je předběhla malá Manu, nevěděli - a nevěděli ani o třech párech zlověstných očí, pozorujících z křoví každý jejich pohyb.
Sotva přešli planinu a znovu vstoupili do džungle, ozval se za nimi důvěrně známý hlas - byla to Teeka. Ani Tooga, ani jeho druhy nenapadlo, že by se je Teeka odvážila prozradit. Byli teď bez sebe zlostí. Toog udeřil zajatkyni tlapou, až upadla, a poté se spolu se zbylými dvěma opičáky vyřítil na nepřítele.
Manu radostně křepčila po větvích. Boj byl nelítostný. Všech pět šelem se na sebe vrhlo a vzápětí se rozpoutal divoký zápas. Rozzuření soupeři se váleli po úzké stezce i v hustém porostu, kousali a trhali, vydávajíce ohlušující řev. Vysoko nad nimi tančila malá opička s šedivými vousy a pronikavým pískotem dávala najevo své uspokojení.
Taug byl napaden únoscem, zatímco Tarzan měl proti sobě hned dva statné samce. Prvního na moment vyřídil mocným úderem pěstí a nyní stanul tváří v tvář druhému, urostlému a silnému jako buvol.
Dosud nikdy se opičák nestřetl s bílou opicí. Tarzan byl záhy zbrocen krví a potem. Znovu a znovu se vysmekal opičákovu sevření, snaže se tasit dýku. Konečně se mu to podařilo. Jedna paže sevřela opovi hrdlo, zatímco druhá mu několikrát zaryla do těla ostrou čepel. Opičák se skácel k zemi, strhnuv protivníka s sebou. Tarzan se vyprostil z jeho objetí a přiskočil na pomoc Taugovi. Menší samec, který se mezitím vzpamatoval, jej zahlédl a vrhl se na něho. Vyrazil mu přitom nůž z ruky.
Síly teď byly vyrovnány. Dva zápasili proti dvěma. Teeka již také přišla k sobě a čekala jen na příležitost, kdy bude moci zasáhnout do boje po boku svých zachránců. Vtom spatřila v trávě Tarzanův nůž a zvedla ho. Dosud nikdy

nedržela nic podobného v ruce, věděla však, jak s onou věcí zacházet. A věděla také, že ten malý, lesklý předmět je schopen zabít sebevětší šelmu. Pak zahlédla na zemi Tarzanův měšec, a puzena zvědavostí, zmocnila se i jeho.
Bojovníci na okamžik ustali, tváře rudé od krve. Opička Manu přestala vřeštět a skákat po větvích. Pak se boj rozzuřil znovu. Tarzan a Taug se snažili vytlačit své protivníky z paseky. Teeka je zvolna následovala, bezradná a vyčerpaná. Znenadání na ni padla veškerá únava a malátnost z prožitých hrůz. Nezbývalo jí než věřit, že oba osvoboditelé mají dostatek sil a poradí si s nepřítelem bez její pomoci.
Řev zápasníků hřměl pralesem a narážel na vzdálené pahorky. Toog a jeho druh se hlasitým voláním dožadovali pomoci svých soukmenovců. Po chvíli se z džungle ozvala odpověď a nato se objevilo několik samců Toogovy smečky, ohlašujících svůj příchod mocným štěkotem. Teeka je zahlédla a vydala varovný skřek. Pak se sama rozběhla mýtinou do bezpečí. K rozvášněné čtveřici se hnali Toogovi veleopi. Ještě okamžik, a Tarzan i Taug budou roztrháni na kusy!
Teeka se ohlédla. Pochopila, jaký úděl čeká její osvoboditele, a rozhodla se obětovat se s nimi. Ne jako divoká opice, ale jako žena, která raději volí smrt po boku svého muže, než život s jeho nepřítelem.
S hlasitým křikem zamířila k bojišti. Ale jak pomoci? Na to, aby použila nože, neměla sil. Od Tarzana se kdysi naučila vrhat oštěpem - proto se počala rozhlížet po něčem, čím by mohla po nepříteli há-zet. Kradmo přitom zavadila o Tarzanův měšec. Otevřela jej a nabrala hrst zelených válečků. Rozmáchla se a mrštila jimi po cizích opičácích.
To, co následovalo, překvapilo nejen ji, ale i samotné bojovníky. Ozvala se rána a z místa výbuchu se zvedl chomáč čpavého dýmu. Nikdo z opů dosud nic podobného neviděl, ani neslyšel!
S výkřiky hrůzy dali se Toogovi soukmenovci na útek, zatímco Tarzan s Taugem se zvolna zvedali ze země, zakrvácení a na smrt znavení. Snad i oni by se byli pokusili uprchnout, kdyby nespatřili Teeku, třímající v jedné tlapě nůž a ve druhé měšec.
"Co to bylo?" zeptal se Tarzan.
Teeka potřásla hlavou.
"Tohle," řekla a vyňala z váčku několik zelených válečků. Tarzan se prohrábl ve vlasech.
"Co je to?" vyzvídal tentokrát Taug.
"Nevím," odpověděl Tarzan. "Našel jsem to."
Vylekaná Manu odtud vyrazila jako štvaná a zastavila se až v uctivé vzdálenosti od místa, kde předtím tak mocně zahřmělo. Nevěděla, že zesnulý lord Greystoke zachránil po letech Tarzanovi život, zanechav v chatrči bedničku s náboji. A nevěděl to ani jeho syn…

Tarzanův žert

Tarzan se málokdy nudil. Ani o samotě nemusí být život jednotvárný - a Tarzan z rodu Opů jej uměl žít! Byl již téměř dospělý. Urostlý jako řecký bůh a neobyčejně silný. Kdyby se podobal opům, stal by se nevrlým mrzoutem. Ale nebylo tomu tak. Zůstal hravý jako dítě - jen jeho žerty už nenacházely u příslušníků kmene pochopení. Nerozuměli jim - sotva dospěli, radovánky z dětství se jim vytratily z paměti.
Tarzan tuhle proměnu nechápal. Bylo mu divné, že ještě nedávno mohl chytat Tauga do lasa a tahat ho po lese, a jakmile se opičák vyprostil, pustili se do sebe bez sebemenší zášti. A teď, kdykoli povalil Tauga do trávy, měl proti sobě místo dovádivého mláděte rozlícenou šelmu! Uvědomil si, že opičák nadobro ztratil o podobný druh zábavy zájem. Zdálo se, že jeho někdejší rozpustilost je ta tam.
Tarzan v takových chvílích jen zamručel a počal hledat jiné povyražení. Jedna z jeho dlouhých plavých kadeří mu přitom zpravidla sklouzla do čela. Přihladil vždy vlasy rukou a pohodil hlavou.
Jednou dostal nápad. Vyhledal toulec, ukrytý v dutině starého stromu, a vysypal jeho obsah spolu s ostatními poklady na zem. Byl mezi nimi i plochý oblázek a lastura, kterou našel na pobřeží u chaty. Hranou lastury se jal třít o hladký kámen, dokud nebyla náležitě vybroušena. Počínal si jako lazebník, připravující si břitvu. Přejel mušlí po palci, aby zjistil, je-li dostatečně ostrá, uchopil pramen vlasů, padající mu neustále do očí, a odřízl jej. Pak postupně odstranil všechny vlasy, které mu bránily ve výhledu.
Se svým zevnějškem si nijak hlavu nelámal, avšak pro pohodlí a bezpečnost byl ochoten udělat cokoli. Kadeř spadlá do čela v nepravou chvíli mohla odvést jeho pozornost a zapříčinit nejednu nesnáz! A dlouhé vlasy, splývající na záda, rovněž nebyly nikterak pohodlné, zejména když hustě pršelo.
Zatímco se takto zušlechťoval jako zkušený kadeřník, přemýšlel o spoustě věcí. Vzpomněl si na zápas s gorilou a na četná zranění, jež mu způsobila. Na noční můry, které jej obletovaly ve snu. Usmál se, připomenuv si poslední kousek, který vyvedl svému kmeni, převlečen do Numovy kůže. Tehdy jen o vlásek unikl smrti, poté co jej dospělí samci napadli v domnění, že jde o skutečného lva.
Sotva se zbavil přebytečných vlasů a znovu se přesvědčil, že opi stále nemají pro jeho šprýmy pochopení, uklidil své poklady a zamířil k chatrči u moře.
Náhle zachytil pronikavý pach - byl to pach Gomangani. Zvědavost jej vedla dál, neboť chtěl zjistit, co jeho odedávní nepřátelé dělají. Možná že provádějí něco nevídaného! Jeho soukmenovci, stejně jako ostatní obyvatelé džungle, žili jen proto, aby jedli, pili a spali. Ale u Gomangani tomu bylo jinak! Nebýt jejich černých obličejů a toho, že zabili Kalu, stal by se asi jedním z nich. Neměl je rád, ale jejich život nebyl nezajímavý a pozorovat je nebylo nikdy ztrátou času. S oblibou jim naháněl strach a vždy se tím náramně bavil.
Tarzan věděl, že nyní nejsou daleko a že je jich hodně pohromadě. Proto postupoval pomalu a opatrně. Neslyšně se plížil vysokou travou a tam, kde prales zhoustl či cesta byla zahrazena spadanými stromy, vyšplhal do větví.
Konečně dorazil na místo, odkud na Mbongovy válečníky dobře viděl. Byli zcela zabráni do práce, při které je mladík sledoval již vícekrát. Poznal tedy hned, oč jde - muži právě líčili past na Numu. V kleci uvážou kůzle, pak odejdou a

počkají, až se ho Numa zmocní. V té chvíli zapadne poklop a lev bude polapen!
Podobným věcem se černoši naučili ve své domovině, než byli přinuceni uprchnout do pralesa. Pocházeli z Belgického Konga, odkud je krutost bílých pánů vyhnala daleko za hranice státu. Kdysi lovili zvěř pro evropské obchodníky. Od nich si osvojili umění klást takovéto pasti a mohli pak velká zvířata nejen chytat, ale i živá dopravovat na trh. Ač od nich dávno nikdo nic nekupoval, dál lovili stejným způsobem. Zbavovali tak okolí nebezpečných šelem, a navíc - byl-li lov úspěšný, slušelo se uspořádat okázalou hostinu. A divoši byli vášnivými hodovníky!
Tarzan byl nejednou svědkem těchto obřadů. Jen krutost, s jakou vesničané zabíjeli chycené dravce, se mu příčila. Ačkoli Numa byl jeho nepřítel, vždy když bezmocného krále zvířat týrali, dostal zlost. Několikrát proto lvu pomohl na svobodu a těšil se z toho, jak domorodci marně pátrají po viníkovi. A něco podobného chtěl provést i dnes!
Mbongovi bojovníci opustili klec, postavenou uprostřed vyšlapané pěšiny poblíž napajedla, a vydali se zpátky k osadě, aby se příštího dne vrátili pro úlovek. Tarzan se za nimi díval z koruny stromu a na rtech mu pohrával potměšilý úsměv. Viděl, jak se ubírají úzkou stezkou, ukryti pod hustou klenbou větví, listí a květů, kterými marnotratná příroda obdařila i ty nejzazší kouty pralesa, kam lidské oko sotva dohlédne.
Než poslední válečník zmizel za ohybem cesty, zrodil se v Tarzanově mysli nový plán. Znovu se usmál, dívaje se na vyděšené kůzle, bezmocné a třesoucí se strachy. Seskočil na zem, doběhl k pasti a opatrně vlezl dovnitř. Aniž se dotkl provazu, kterým byl uchycen poklop, odvázal kůzle a vyvedl je z klece.
Venku umlčel jeho mekot loveckým nožem a zvíře odtáhl k napajedlu. Odřízl několik porcí, pak vyhloubil jámu a uložil do ní zbytek bezpracného úlovku. Nechtěl, aby si na něm zdarma pochutnaly hyeny.
Přehodiv si část kořisti přes rameno, vyhoupl se do větví a zamířil za divochy. Po nějaké době se spustil dolů, aby večeři ukryl. Ačkoli měl hlad, zachoval se v oné chvíli ne jako šelma, ale jako člověk. Natolik byl uchvácen svým nápadem, že se rozhodl s jídlem zatím počkat.
Když zahrabal maso do porostu, vydal se stezkou po stopě Gomangani. Zakrátko je dostihl a vyšplhal opět do zelené spleti stromů.
Mezi divochy byl i Rabba Kega, starý kouzelník. Pokud Tarzan neměl domorodce rád, pak šamana přímo nenáviděl. Zatímco ostatní bojovníci kráčeli svěžím krokem, líný a těžkopádný stařec zůstal pozadu.
Jako anděl smrti vznášel se Tarzan nad nic netušícím čarodějem. Ten, věda, že vesnice je nedaleko, usedl, aby si odpočinul. Jen odpočívej, Rabba Kego, mnoho času ti nezbývá!
Tarzan se tiše plížil větvovím. Nebylo slyšet víc než ševel vánku, pohrávajícího si s drobnými lístky. Když byl přímo nad černochem, zastavil se, skryt v husté koruně. Rabba Kega k němu seděl čelem, zády opřený o kmen. Pokud by tak setrval, nebylo by snadné přepadnout jej, aniž by útočníka zpozoroval. Syn divočiny tedy vyčkával, až se stařec otočí.
Náhle vzduchem zabzučel jedovatý hmyz a usadil se číhajícímu mladíkovi na čele. Tarzan nehnul ani brvou. Cítil pohyb ostrých nožiček po tváři, na nose, na ústech i na bradě. Pod bradou se komár obrátil a počal lézt zpět, aby posléze skončil svou pouť u jednoho z očních víček. Málokdo by vydržel zcela bez hnutí, leč Tarzan ovládal své nervy dokonale!
Hmyz ještě chvíli kroužil kolem oka, a pak se konečně vznesl do vzduchu. Slétl rovnou na kouzelníka. Černoch zaslechl jeho bzukot a ohnal se po něm. Než stačil komára usmrtit, byl bodnut přímo do tváře. V mžiku byl na nohou, vykřikl bolestí i hněvem, a otočil se.
A v té chvíli se z větví snesla štíhlá postava a dopadla mu na ramena. Prudký náraz srazil šamana k zemi. Cítil, jak mu kdosi stiskl hrdlo. Zmítal sebou, aby se vymanil ze sevření, ale neměl k tomu dost sil.
Konečně Tarzan povolil stisk a převalil starce na záda. Pak mu pevně svázal ruce. Jakmile se čaroděj trochu vzpamatoval, mladík jej postavil na nohy a počal zajatce hnát před sebou.
Když Rabba Kega spatřil svého přemožitele a zjistil, že je to obávaný lesní bůh, srdce se mu rozbušilo a kolena roztřásla. Ale protože mu nebylo nijak ublíženo, začal cestou nabývat ztracené kuráže. Možná že ho bílý obr ušetří! Vždyť neublížil ani malému Tibovi! A nezachránil snad Momayu, Tibovu matku, přestože ji mohl zabít?
Zanedlouho došli k pasti, nastražené na Numu. Rabba Kega viděl, že návnada i lev jsou pryč a dvířka dokořán. Zdálo se, že do rukou bílého démona nepadl náhodou!
Tarzan jej vstrčil do klece - a tehdy kouzelník vše pochopil. Po těle mu vyrazil studený pot a chvěl se jako osika, když jej Tarzan uvazoval místo kůzlete. Nejprve prosil o život, pak o milosrdnou smrt. Tarzan však nerozuměl jedinému jeho slovu.
Starcovy nářky byly k nevydržení, a navíc hrozilo nebezpečí, že by jimi mohl přilákat pozornost svých soukmenovců. Proto Tarzan vylezl z klece, natrhal hrst trávy a ucpal jí šamanovi ústa. Poté roubík ještě upevnil řemínkem. Kouzelník teď nemohl nic jiného než koulet očima a potit se strachy.
A tak ho také Tarzan opustil. Nejdříve se odebral k místu, kde uschoval kůzlečí maso. Vyhrabal je, očistil a několika hltavými sousty zahnal hlad. Zbytek pak zase ukryl. Když byl hotov, zamířil k prameni mezi dvěma skalisky. Neměl rád stojatou vodu. Než se napil, smyl z tváře pach Gomangani a krev kůzlete. Potom vstal, protáhl se jako velká, ospalá kočka, vylezl na nejbližší strom a ve chvíli usnul.
Když se probudil, bylo již šero, ačkoli obloha na západní straně dosud tonula v slunečním světle. Nedaleko zařval lev, ubírající se k napajedlu. Tarzan zívl, obrátil se na druhý bok a znovu se ponořil do spánku.
Jakmile Mbongovi bojovníci dorazili do vesnice, zjistili, že starý šaman mezi nimi není. Protože drahnou dobu nešel, usoudili, že se mu něco přihodilo, a kojili se nadějí, že se již nevrátí. Neměli svého čaroděje rádi. Láska a strach jsou jako sourozenci. Leč každé ruky, která ještě udrží zbraň, je škoda, a tak nakonec Mbonga vybral několik mužů, aby starce vyhledali a přivedli.
Válečníci pátrali po ztraceném čaroději necelou hodinu. Náhle v džungli objevili větší množství plástů lesních včel - a kouzelníkův osud byl zpečetěn! Vrátili se bez šamana a starý Mbonga zuřil. Sotva však spatřil zásobu medu, kterou

přinesli, zlost jej okamžitě přešla. Koneckonců, byl tu Rabbův nástupce, mladý a chytrý Tubuto, jenž za šamanovy nepřítomnosti s úspěchem vyléčil svými kouzly nemocné dítě! Nebylo třeba věšet hlavu! Dnes budou Rabba Kegu jeho ženy oplakávat, zítra si na něho nikdo ani nevzpomene! Takový je život - v civilizovaném světě stejně jako uprostřed pralesa.
Příštího jitra po čarodějově zmizení se domorodci vydali k pasti, kterou nalíčili na Numu. Sám Mbonga je doprovázel, pln očekávání. Již dávno předtím, než dorazili ke kleci, slyšeli řev šelmy - a všichni v tu chvíli propadli bezuzdnému nadšení. Lov se jistě podařil!
S bujarými výkřiky se hnali k onomu místu. Ano! Byl to obrovský lev s mohutnou černou hřívou! Bojovníci byli u vytržení. Vyskakovali do výše a hlasitě volali jeden přes druhého. Sotva však přiběhli blíž, zmlkli a vytřeštili oči hrůzou. V kleci leželo cosi, co ještě včera bylo Rabba Kegou, mocným kouzelníkem! Polapený lev byl příliš neklidný, aby kořist pozřel beze zbytku…
Ukryt v koruně blízkého stromu, sledoval Tarzan černé válečníky s úsměvem na rtech. Opět se mu podařil znamenitý kousek! Měl doposud v živé paměti, jaký dostal od svých soukmenovců výprask, když mezi ně vtrhl ve lví kůži - leč dnešní šprým měl velkolepý úspěch!
Když překonali děs, přiblížili se černoši k pasti. Tentokrát již zvítězila zvědavost. Jak se mohl Rabba Kega dostat do klece? Kam se podělo kůzle? Nikde po něm nebylo ani stopy! Náhle zjistili, že kouzelník byl připoután týmž provazem jako živé vnadidlo. Kdo to mohl udělat? Tázavě hleděli jeden na druhého.
První promluvil Tubuto.
"Bílý lesní bůh!" řekl. "Je to jeho dílo!"
Nikdo neprojevil nesouhlas. Skutečně, kdo jiný než bílý obr by dokázal něco podobného! Nenáviděli ho a báli se ho teď ještě víc. A Tarzan seděl na stromě a bavil se…
Nebylo bojovníka, který by litoval Rabba Kegu - ale všichni do jednoho byli bez sebe strachy, že je může potkat stejný osud. Nesouce past s úlovkem do osady, nevydali cestou ani hlásku. A když konečně dorazili do vesnice a zavřeli za sebou bránu, vydechli ulehčením. Od chvíle, kdy opustili místo tajuplné tragédie, se jim zdálo, že je někdo sleduje!
Kolem skupiny lovců se okamžitě shromáždil dav zevlounů. Ledva ženy a děti pohlédly do klece, počaly divoce křepčit.
Tarzan vše pozoroval z větve stromu, stojícího hned za ohradou. Viděl, jak domorodci házejí po lvu klacky a kameny, a čelo se mu krabatilo zlostí.
Brutalita, jakou Gomangani projevovali vůči každému zajatci, naplňovala mladíka bezmezným hněvem. Bylo to zvláštní - i on byl zvyklý na utrpení a krutost. Sám byl krutý, i šelmy v pralese byly kruté. Leč krutost domorodců byla jiná. Vedla ji podlost a zbabělost, a nikoli nutnost zachránit holý život.
Tarzan zdědil rytířskost po svých anglických rodičích. Neměl však o tom sebemenší tušení - věřil, že jeho matkou je opice Kala…
Čím víc se zlobil na Gomangani, tím víc sympatií měl k Numovi. Ač lev nepatřil mezi jeho přátele, nikdy nezavdal příčiny, aby jím Tarzan pohrdal. Proto se rozhodl černochy vytrestat a lva osvobodit. A chtěl tak učinit způsobem, který by je co nejvíce rozlítil.
Seděl nyní na stromě a sledoval dění v osadě. Černoši se znovu chopili klece a počali ji vláčet kamsi mezi chatrče. Tarzan věděl, že tam zůstane do večera, kdy bude uspořádána slavnost na počest úspěšného lovu. Ke kleci byla přistavena stráž ze dvou mladých bojovníků, kteří odháněli každého, kdo se pokusil přiblížit. Bylo jasné, že lev bude zatím ušetřen, aby byl poté za nevýslovných muk ubit.
Takové jednání se nezkrotnému synu pralesa z duše příčilo, a proto se rozhodl divochům nahnat strach a Numovi vrátit svobodu. Měl v úmyslu vyčkat do noci, kdy budou vesničané rozdivočelí tancem a pálenkou, využít mumraje a lva vyprostit z klece.
Vydal se zatím za potravou, a cestou připadl na myšlenku, jež mu na tváři vyloudila pobavený úsměv. V té chvíli bylo jídlo zapomenuto a Tarzan se odebral nejkratším směrem k pastvinám svého kmene. Jak bylo jeho zvykem, spustil se rovnou doprostřed smečky a na uvítanou vyrazil hlasitý skřek. Ještě že opi byli na hluk zvyklí, jinak by jim podobné Tarzanovy kousky mohly způsobit nejednu újmu z leknutí. Když zjistili, o koho jde, zavrčeli a vycenili tesáky, ale za okamžik se již opět nerušeně věnovali krmení či odpočinku ve stínu stromů.
V dobrém rozmaru zamířil Tarzan k dutému kmeni, kde měl ukryty své poklady. Vytáhl odtud Numovu kůži i s hlavou, kterou kdysi odcizil Rabba Kegovi. S tímto nákladem se vypravil na zpáteční cestu k Mbongově vesnici. Stačil ještě něco ulovit a trochu se prospat.
Bylo již šero, když se znovu uvelebil na svém oblíbeném stromě, jehož koruna se skláněla nad ohradu černošské osady. Viděl, že Numa je dosud naživu a oba strážci klímají u klece. Protože v těchto končinách není lev žádnou vzácností, přestali vesničané šelmě záhy věnovat pozornost a uchýlili se do chýší, vyčkávaje večerní slavnosti.
Konečně oslavy započaly. V rytmu bubnů přeskočil jeden z válečníků ohniště a vzápětí se kolem něho utvořil kruh z mužů, žen i dětí. Tanečník byl pestře pomalován a ozbrojen po zuby, jako by se chystal na lov. Jeho pohyby znázorňovaly stopování zvěře.
V jedné chvíli se vztyčil, strnul a poslouchal. Byl to urostlý mladík ztepilé postavy. V záři plamenů bylo dobře vidět bohaté tetování na tváři, hrudi a na břiše. Sklonil se k zemi, na moment znehybněl a pak se opětovně vymrštil do výšky. Každý jeho pohyb prozrazoval, že právě připadl na stopu zvířete. Výmluvnými posunky sdělil svůj objev ostatním, které hned nato vyzval ke spoluúčasti při honitbě.
Vše byla jen hra beze slov, leč předváděná s takovou přesvědčivostí, že Tarzan jí byl zcela stržen. Sledoval, jak se válečníci chápou oštěpů a přidávají se ke stopaři. Bylo to úchvatné divadlo, avšak Tarzan si uvědomil, že chce-li dosáhnout svého, musí okamžitě jednat. Podobných obřadů byl svědkem již mnohokrát a věděl, že vždy končí smrtí obětiny. Zanedlouho bude Numa obklopen bojovníky a nebude možné se k němu dostat.

Se lví kůží pod paží seskočil do tmy pod stromy a zamířil podél chatrčí ke kleci. Numa uvnitř přecházel sem a tam. Past nyní nebyla střežena, neboť oba strážci se připojili k tanečníkům.
Za klecí si Tarzan navlékl lví kůži, právě tak jako tehdy, kdy jí vyděsil veleopy. Pak se skrčil a počal se plížit vpřed. Zastavil se až několik kroků od zástupu vesničanů, zaujatých obřadem. Viděl, že vzrušení tanečníků vrcholí a Numův konec se blíží. Za několik okamžiků se kruh diváků rozevře a oběť bude přenesena doprostřed. A na to Tarzan čekal.
Konečně! Na Mbongův pokyn ustoupily ženy a děti stranou, nechávajíce uličku přímo ke kleci. Tarzan zavrčel jako podrážděná šelma a zvolna se vydal vstříc tanečníkům.
První jej zahlédla jakási žena a vyjekla leknutím. Její výkřik způsobil paniku. Světlo plamenů ozářilo lví hlavu a domorodci nabyli přesvědčení, že Numa unikl z klece.
Tarzan zařval a neustále postupoval vpřed. Divoši ustali v tanci a zděšeně na něj zírali. Právě předváděli štvanici na lva, uzavřeného v pevné pasti, avšak sotva se Numa ocitl na svobodě, strach jim nedovolil pokračovat. Ani ve snu by je nenapadlo, že se něco podobného může přihodit!
Ženy a děti se rozutekly do nejbližších chatrčí. Bojovníci brzy následovali jejich příkladu, takže nakonec zůstal Tarzan na ulici sám. Ovšem ne nadlouho! Nepravý lev si ani nic takového nepřál, neboť by to mařilo jeho plány…
Po chvíli se ve dveřích jedné z chatrčí objevila černá hlava, za ní druhá, třetí a čtvrtá, až konečně pozorovalo Tarzana několik nejodvážnějších bojovníků a čekalo, co šelma učiní. Zaútočí, nebo se dá na útěk?
Oštěpy byly připraveny pro oba případy. Náhle se však stalo cosi neuvěřitelného. Lev se vztyčil na zadní, shodil ze sebe kůži a před užaslými divochy stál bílý lesní bůh!
Černoši strnuli. Bílého obra se báli zrovna tak jako lva. Rádi by jej byli zabili, ale chyběla jim k tomu odvaha. A pak - bránila jim i nepřekonatelná pověrčivost.
Tarzan zvedl lví kůži, otočil se a vyrazil na opačnou stranu vesnice. Teprve teď si černoši dodali kuráže, avšak než jej dostihli, mávajíce oštěpy a divoce křičíce, zmizel jim mladík z dohledu.
Doběhl k vysokému stromu, přehodil kůži přes větev a spěchal mezi stíny chatrčí ke kleci s Numou. Vylezl nahoru a zvedl poklop. Lev vyskočil a vyřítil se do osady.
Válečníci, pronásledující Tarzana, jej zahlédli v záři ohně. Je to snad nový kousek bílého démona? Myslí si, že oklame Mbongovy bojovníky dvakrát za sebou? Ukáží mu! Dosti dlouho čekali na příležitost skoncovat s ním jednou provždy!
Jako jeden muž vykročili vpřed s nastraženými kopími. Ženy a děti vyběhly z chýší, aby byly svědky konce bílého obra. Lev zablýskal očima a vrhl se k nejbližšímu černochovi. S divokým pokřikem vyrazili ostatní proti němu, hrozíce nepříteli zbraněmi. Teď už jim lesní ďábel neunikne!
V sevřeném šiku očekávali jeho útok. Zároveň se však nemohli zbavit pocitu, že tajemná bytost z pralesa je nezranitelná. Což když je za jejich opovážlivost potrestá? Ačkoliv šelma vypadala opravdově, byli přesvědčeni, že pod žlutavou kůží se znovu skrývá lesní démon. Ale dokáže odolat síle jejich oštěpů?
V čele zástupu stál mladý, statný bojovník. On, a bát se? Nikdy! Když Numa zaútočil, očekával jej s úsměvem. Napřáhl oštěp a namířil lvu přímo na prsa. V téže chvíli po něm Numa skočil. Mohutná tlapa smetla kopí stranou a zlomila je vedví, jako by to byla suchá větévka. Druhý úder srazil mladíka k zemi. Lev byl náhle uprostřed chumlu válečníků, trhaje vše, co se ocitlo v dosahu jeho ostrých tesáků.
Vesničané se v nepopsatelné hrůze rozprchli do všech stran. Ani v chatrčích se necítili bezpečni. Klopýtali jeden přes druhého a hledali záchranu, kde se dalo. Konečně některý z domorodců otevřel vstupní bránu a uchýlil se do koruny nedalekého stromu. Ostatní učinili totéž, takže Numa záhy zůstal v osadě sám.
Schouleni ve větvích, viděli černoši, jak šelma vleče nešťastnou oběť kamsi do džungle. A zatím Tarzan seděl ve svém úkrytu a usmíval se. Teprve hodnou dobu poté, co Numa zmizel v pralese, osmělili se vesničané slézt ze stromů a vrátili se do osady. Vytřeštěnými zraky těkali z místa na místo.
"Byl to on," zamumlal kdosi, "lesní démon!"
"Změnil se z muže ve lva!" usoudil druhý.
"A odtáhl Mweezu do džungle, aby ho sežral!" doplnil třetí a zachvěl se.
"Tady nejsme v bezpečí!" řekl čtvrtý. "Seberme si své věci a vyhledejme jinou osadu, kde nás bílý démon nenajde!"
Až s rozbřeskem vrátila se černochům ztracená odvaha. Jen strach z Tarzana a víra v jeho nadpřirozenou moc ještě vzrostly.

Tarzan zachraňuje měsíc

Na bezmračném nebi svítil měsíc - obrovský a majestátní. Zdál se být tak blízko, že mohl každou chvíli zavadit o vrcholky stromů. Byla noc a Tarzan kráčel zvolna džunglí. Jen tak, bez cíle. Nebyl hladový - večeře byla vydatná, a ještě stačil část úlovku uložit na horší časy. Snad to byla radost ze života, která jej vedla k tomu, že probděl noc. A snad i zvědavost.
Když džunglí vládne Kudu, slunce, je jiná, než když vládu převezme Goro, měsíc. Za dne má prales vlastní tvář - svá světla, stíny, ptáky, květy i zvířata. Za noci vypadají jas a temnota zcela odlišně. Jsou jakoby z jiného světa. A jakoby z jiného světa jsou i noční dravci a šelmy.
Možná proto chodil Tarzan rád nočním pralesem. V noci byla džungle dobrodružnější a tajuplnější. A také nebezpečnější. A pak, noční zvuky - řev lva, skřeky leoparda či divoký chechtot hyeny - byly pro syna divočiny těmi nejkrásnějšími melodiemi.
Tiché kročeje neviditelných tlap, ševel trav a listí, světla očí probleskující temnotou, bezpočet hlasů patřících bezpočtu živých tvorů - to vše Tarzana okouzlovalo.
Dnes podnikl dlouhou cestu. Zamířil k východu a poté na jih, aby se záhy vrátil severním směrem. Slyšel zvuky,

podivné zvuky, které se nikdy neozvou dříve, dokud se Kudu, slunce, neuloží ke spánku do svého doupěte kdesi za velkou vodou a na jeho oblačný trůn neusedne Goro, měsíc.
A právě o těchto hlasech přemítal. Mátly ho, neboť mu byly cizí. Jemu, který znal džungli ze všech nejlépe! Často si myslíval, že tak jako se za noci mění barvy a tvary, mění se i zvuky. Byli to opravdu Kudu a Goro, kdo působili podobné proměny? Slunce mělo životodárnou sílu a vládlo ve dne. Měsíc byl tajuplným strážcem noci. Více však o nich nevěděl.
Jak tak putoval pralesem, zachytil náhle pach Gomangani a vůni páleného dřeva. Vydal se oním směrem, maje vítr proti sobě. Konečně k němu pronikla hustým porostem záře mohutného ohně. Mezi stromy se zastavil a spatřil několik černých bojovníků, sedících v kruhu kolem ohniště. Byli to lovci z Mbongovy osady, které noc zastihla v půli cesty. Kolem tábořiště se tyčila trnová ohrada na ochranu proti divokým šelmám. Černoši měli strach. Třeštili zraky a třásli se po celém těle, neboť odkudsi zdáli bylo slyšet řev Numy a jeho družky.
Leč v temnotě pralesa číhaly i jiné šelmy. Tarzan dobře viděl jejich planoucí oči. Také divoši je zahlédli a strnuli. Jeden z nich vstal, uchopil hořící větev a mrštil jí po vetřelci. Oči naráz zmizely ve tmě. Černoch opět usedl - a v té chvíli dorazili k ohradě Numa a Sabor. Ozval se výhružný řev a mezi křovím se zalesklo čtvero zřítelnic. Černoši se vrhli k zemi, ale muž, který již jednou prokázal odvahu, znovu popadl planoucí haluz a vmetl ji mezi lví partnery. Polekané šelmy se ztratily stejně rychle, jako se objevily.
A tehdy Tarzan pochopil, proč domorodci rozdělávají za noci ohně. Nepřinášejí jen teplo a světlo, ale zároveň chrání proti dravcům, kteří se jich bojí! Sám jednou vzal v Mbongově osadě do ruky žhavý oharek, a od té doby věděl, že s ohněm si není radno hrát.
Jakmile černý bojovník zahnal nezvané hosty, zavládl v ležení klid. Ale Tarzan dobře slyšel, jak kdosi tiše našlapuje porostem. A vzápětí tmou opět probleskly dva páry žlutozelených světel. Numa a Sabor se vrátili! Jejich oči plály jako tajemné souhvězdí. Náhle samec zamířil k ohradě, za kterou se krčili vyděšení Gomangani.
Jen jediný z nich byl schopen rázného činu. Sotva lva spatřil, potřetí se chopil pochodně a mrštil jí po šelmě. Numa i Sabor se stáhli zpět - tentokrát však ne tak daleko a ne na tak dlouho.
Zakrátko se opětovně připlížili k ohradě a počali obcházet kolem, dávajíce hlasitým mručením najevo svou nevoli. Znovu a znovu metal černý válečník ohnivé střely po obou šelmách. Zdálo se ale, že Numa se jich přestal bát. Tarzan z jeho počínání poznal, že je hladový a naděje na kořist se jen tak nevzdá. Pustí se však přímo proti plamenům?
Zatímco takto uvažoval, Numa se zastavil a pohlédl k ohradě. Chvíli stál bez hnutí a pak, máchaje ohářkou, se vrhl vpřed. Sabor mezitím přecházela sem a tam v místě, kde ji její pán opustil.
Černý bojovník zavolal na své druhy, že se blíží lev, leč těm strach nedovolil víc než přitisknout se k sobě a kvílet ještě pronikavěji. Černoch udeřil lva větví přímo do tlamy. Numa zařval a okamžitě zaútočil. Jediným skokem se přenesl přes trnový zátaras - a divoch vyrazil k nejbližšímu stromu. Vytáhl se do bezpečí v pravý čas!
Lev se zmocnil prvního domorodce, jenž mu padl do rány, a přeskočiv s ním ohradu, vracel se ke své družce. Sabor se k němu přidala a záhy zmizeli ve tmě i s úlovkem. Po chvíli se zastavili a mohutným řevem stvrdili úspěšný lov.
Zanedlouho se Numa vrátil a celá tragédie se opakovala. Tarzan vstal a protáhl se. Divadlo, které se tu odehrávalo, jej počalo nudit. Zívl a zamířil k palouku, kde se uložil ke spánku jeho kmen.
Když nalezl svůj strom a vyšvihl se do větví, zjistil, že se mu nechce spát. Ležel v koruně, přemýšlel a snil. Díval se na oblohu, uchvácen měsícem a hvězdami. Jak to, že nikdy nespadnou? Tarzan byl zmaten. Na tolik věcí by se rád zeptal, ale nebyl tu nikdo, kdo by mu odpověděl. Již jako dítě se pokoušel rozluštit podobné záhady - a ona touha v něm zůstala dodnes.
Nestačilo mu vědět, co se kolem děje. Chtěl zjistit, proč tomu tak je. Lákalo jej poznat tajemství života i neodkladnost smrti!
Bezpočtukrát si důkladně prohlížel svou kořist. Věděl, že rána do srdce znamená konec, zatímco v jiném místě může způsobit jen zranění. Ono záhadné ústrojí, které je zdrojem života, mu nedopřávalo klidu.
O tom, že má mozek, neměl tušení. Domníval se, že prsty samy vědí, čeho se dotýkají, oči, co vidí, uši, co slyší, a nos, co cítí. A k poznávání mu stačily hrdlo, kůže a vlasy! Když černoch zabil Kalu, sevřelo se mu hrdlo bolestí. Při doteku hada mu bylo nepříjemné po celém těle. A jakmile se blížil nepřítel, naježily se mu vlasy na skráních…
Od dětství žasl nad divy přírody, zůstával však se svými pocity osamocen. Když se zeptal Gunta, odkud se vzal déšť, hleděl na něho starý opičák stejně překvapeně jako nechápavě, aby se vzápětí věnoval něčemu užitečnějšímu - nejčastěji chytání blech.
Zvídavý jinoch se tedy obrátil na Mungu, která byla velmi stará a prý velmi moudrá, aby mu vysvětlila, proč se květy na noc zavírají a ráno otvírají. Leč Munga si dosud ničeho podobného nevšimla - zato věděla naprosto neomylně, kde se v porostu skrývají nejtučnější larvy.
Pro Tarzana ovšem byla příroda zázrakem! Viděl, jak se květiny večer ukládají ke spánku a s rozbřeskem se probouzejí. Viděl, jak se popínavé rostliny vinou ke slunci a listy chvějí, i když je bezvětří. Květiny, rostliny i stromy měl za živé bytosti. Rozmlouval s nimi, tak jako se sluncem či měsícem. Vyptával se jich na rozmanité věci, ale odpovědi se nedočkal. Bylo mu to divné, neboť věřil, že mezi sebou hovoří. Což není šelest listí řečí stromů?
Vítr byl pro něho dílem trávy a větví. Domníval se, že ho způsobují svým pohybem. A déšť? Kdo jiný jej mohl stvořit než Kudu a Goro?
Oné noci přemýšlel o tom, odkud se měsíc a hvězdy vzaly. Nedaleko spal Taug. Tarzan se přehoupl k němu.
"Taugu!" zavolal na svého přítele.
Opičák se probudil a naježil srst, tuše nebezpečí.
"Podívej, Taugu!" pokračoval Tarzan. "Vidíš oči Numy, Sabor, Sheety a Danga? Číhají na Gora, aby ho zabili! Vidíš oči, nos a ústa Gora? A světlo kolem něho? Je to velký oheň, který si rozdělal, aby je zastrašil! Všude jsou něčí oči, Taugu,

podívej! Ale nikdo se neodváží přijít ke Gorovi blíž. Všichni se bojí ohně. Ten oheň Gora chrání před Numou! Jednou ale bude Numa hladový a zlý. Pak přeskočí ohradu, kterou si Goro postavil, zmocní se ho, a my nebudeme mít světlo, až se Kudu uloží ke spánku! Celou noc bude tma, jako když je Goro líný a spí dlouho, nebo se schovává za mraky!"
Taug hleděl střídavě na oblohu a na Tarzana. Nechápal zhola nic. Nad pralesem se objevila létavice, na okamžik jej ozářila a vzápětí zhasla.
"Podívej!" zvolal Tarzan. "Goro hodil hořící větví po Numovi!"
Taug zavrčel.
"Numa je pod námi," upozornil. "Neloví na stromech!"
Přesto pohlédl vzhůru a zatvářil se, jako by hvězdy viděl poprvé v životě. A snad tomu tak opravdu bylo. Nikdy jim nevěnoval pozornost - pokládal je za třpytivé květy. Nebyly k jídlu, a tudíž nestály za povšimnutí.
Dnes však Tarzanova řeč zasela do jeho duše neklid. Bílý mladík již dávno spal, a opičák stále nemohl usnout, dívaje se na Gora, který jim svítil při slavnostech Dum-Dum. Jestli ho Numa sežere, nebude více slavností!
Vrhl znepokojený pohled na Tarzana. Jak to, že se tak lišil od ostatních ve smečce? Nikdo neměl tak bláznivé nápady!
Taug se poškrábal na hlavě. Napadlo ho, jestli jeho přítel není stižen nějakým záchvatem, mluví-li takto z cesty. Ale pak si uvědomil, jak se k němu Tarzan vždy choval. Což ho nezachránil před Gomangani? A jeho mládě? A Teeku? Pomohl tolikrát, že Taug, ač pouhý veleop, si jej velmi oblíbil. Přesto své city navenek nedával příliš najevo. Vrčel na svého věrného druha jako na ostatní opy - ale dokázal by pro něho nasadit vlastní život. Věděl to - a věděl to i Tarzan. Nikdy o tom spolu nemluvili. Řeč opů nezná lichotek. Za ně rozhodují činy!
Leč tentokrát se Taug doopravdy bál. Bál se toho, co Tarzan říkal. Trvalo velmi dlouho, než oné noci usnul. Ani příštího dne nepřestával o Tarzanových slovech přemýšlet. A bez zlého úmyslu svěřil jeho vývody Guntovi - že jednoho dne přijde Numa, aby zabil Gora.
Veleopi pokládají vše, co je velké, za samce - a tak i Goro, největší bytost na nebi, byl pro opičáky samcem.
Gunto si vzpomněl, jak mu Tarzan vyprávěl, že stromy spolu rozmlouvají. Gozan, který zvědavě poslouchal, k tomu podotkl, že viděl Tarzana jednou v noci tančit za měsíčního svitu se Sheetou, leopardem! Nevěděl, že jinoch tenkrát dravce chytil do lasa a uvázal ke stromu - a skákal před ním jen proto, aby ho vydráždil!
Jiní si přisadili, že viděli Tarzana jezdit na slonu. A jak onehdy přivedl ke smečce malého Gomangani, či jaké podivné kousky provádí ve svém doupěti na pobřeží! Nikdy nepochopili, co je to kniha. Vždyť tak divně zapáchá a nedá se jíst!
"Tarzan není op!" upozornil Gunto. "Přivede Numu, aby nás sežral, až sežere Gora! Měli bychom ho zabít!"
Taug naježil srst.
"Zabít Tarzana?!" zavrčel. "Nejdřív musíte zabít Tauga!"
A zvedl se, aby se vydal za potravou.
Ostatní se počali přidávat ke spiklencům. Jeden přes druhého vyprávěli o spoustě věcí, které Tarzan provedl a kterým nerozuměli. Gunto po chvíli znovu připomněl, že by se měli bílé opice zbavit. Většina neprotestovala - snad ze strachu, že Tarzan skutečně přivede Numu, aby jim zabil Gora.
Mezi opy seděla i Teeka a pozorně naslouchala. Nemísila se do rozpravy samců, jen vrčela a cenila zuby. Pak se zvedla a vyběhla do džungle, aby vyhledala Tarzana a varovala ho. Toho dne však mladík lovil daleko. Objevila alespoň Tauga a sdělila mu, že se smečka chystá na Tarzana.
Opičák zlostně zadupal. Vpadlá očka mu plála hněvem a čelisti se chvěly, obnažujíce dvě řady mohutných tesáků. Chlupy na celém těle se mu zježily. Náhle zahlédl malého hlodavce. Skočil po něm - a v té chvíli na svůj hněv zapomněl. Ano, i takoví jsou opi!
* * *
A zatím několik mil odtud hověl si Tarzan na hřbetě Tantora. Škrábal obra za ušima a vyprávěl mu o svém trápení. Tantor nechápal nic, byl však trpělivým posluchačem. Zvolna se kolébal sem a tam a těšil se ze společnosti svého přítele, kterého měl velmi rád.
Vítr zanesl Tarzanovy výpary k Numovi, a ten se hned vydal po stopě kořisti. Jakmile však spatřil slona, otočil se a se zlostným mručením se odplížil, věda, že tentokrát si musí nechat zajít chuť. Jeho pach ale zachytil Tantor. Zdvihl chobot a několikrát dlouze zatroubil.
Tarzan zůstal klidný, nepřestávaje odhánět haluzí hejno dotěrných much.
"Tantore," řekl, "je příjemné žít. Ležet ve stínu. Obdivovat zelené stromy a pestré květy. Všechno, co bylo stvořeno. Listy a trávu, na které se paseš. Hortu, divočáka, i Pisah, rybu. Ovoce, ořechy i sladké kořínky. Ano, je příjemné žít. Nenávidím smrt!"
Slon zabručel a pohladil mladíka chobotem.
"Tantore," pokračoval Tarzan, "půjdeme za opicemi Kerchakova kmene. A Tarzan pojede domů na tvém hřbetě!"
Obr se otočil a dal se stezkou směrem k lovištím veleopů. Cestou si tu a tam utrhl snítku či ulomil kus kůry. Tarzan se natáhl na živé pohovce, ruce složil za hlavu a nohy spustil podél Tantorových boků. A tak spolu putovali vstříc jinochovým soukmenovcům.
Právě se blížili k mýtině, když z opačné strany přicházel ještě někdo - urostlý černý bojovník. Kráčel opatrně, vědom si nebezpečí, jež v džungli číhá na každém kroku. Minul opičáka, který tu hlídal, usazen na větvi statného stromu. Veleop viděl, že Gomangani je sám, a nechal ho projít. Avšak sotva se černoch ocitl na mýtině, samec vydal výstražný skřek. Ze všech stran následovaly četné odpovědi.
Černý válečník se zastavil a rozhlédl. Neviděl nic, ale poznal, komu hlasy patří. Bulabantu nebyl zbabělec! Slyšel křik opičáků a věděl, že útěk je již nemožný. Zůstal na místě a napřáhl oštěp. Ne, nástupce krále Mbongy neprodá kůži lacino!
Tarzan a Tantor byli nedaleko, když džunglí zaznělo první opí varování. Jako blesk sklouzl syn divočiny z Tantorova

hřbetu, vyšplhal na nejbližší strom a zamířil k palouku. Ledva dospěl na kraj pralesa, spatřil mladého Gomangani uprostřed hloučku rozdivočelých opic. Vyrazil hlasitý výkřik a hnal se k nim.
Měl černochy v lásce snad ještě méně než jeho soukmenovci - a nyní se naskytla příležitost vyzvat jednoho z nich na souboj. Co asi Gomangani spáchal? Zabil snad někoho ze smečky? Tarzan se zeptal nejbližšího z opů. Ne, Gomangani nikomu neublížil! To Gozan ho první zpozoroval a varoval ostatní. Nic víc.
Tarzan se počal prodírat zástupem opů, aby si černocha prohlédl. Poznal ho okamžitě. Předešlé noci ho viděl, jak se bez bázně postavil lvu, zatímco jeho druzi se třásli v houfu strachy. Byl to neohrožený muž, a Tarzan měl udatnost vždy v úctě. Dokonce ani zášť vůči černochům nebyla tak silná jako obdiv ke každému, kdo prokázal statečné srdce! Rád by se byl s tímto bojovníkem utkal, ale nepřál si ho zabít. Za svou chrabrost, kterou projevil včerejšího dne, nezaslouží smrt!
Mladík se obrátil na rozčilené soukmenovce.
"Jděte si po svých!" řekl. "A nechte Gomangani odejít. Neublížil vám. Viděl jsem, jak včera sám bojoval ohněm s Numou a Sabor. Je statečný. Proč zabíjet někoho, kdo vám neublížil? Nechte ho odejít!"
Zlobné vrčení opů zesílilo.
"Zabijme Gomangani!" zvolal jeden.
"Ano!" zamručel druhý. "Zabijme Gomangani i bílou opici!"
"Zabijme bílou opici!" vřeštěl Gozan. "Není opem! Jen Tarmangani!"
"Zbavme se Tarzana!" vyzýval Gunto. "Zabijme ho!"
Opičáci postupně propadali zuřivosti, namířené tentokrát více proti Tarzanovi než proti černému domorodci. Vtom se jejich hloučkem prodrala mohutná, zarostlá postava samce. Byl to Taug - divoký a nelítostný.
"Kdo chce zabít Tarzana?" hřímal. "Kdo chce zabít Tarzana, musí zabít i Tauga! A kdo chce zabít Tauga? Taug ho roztrhá a jeho kosti hodí hyenám!"
"Zabijeme vás všechny!" zaštěkal Gunto. "Je nás mnoho a vás málo!"
Měl pravdu. Tarzan věděl, že má pravdu. I Taug to věděl, ale porážku nepřipouštěl. Tak nejedná veleop!
"Jsem Tarzan!" zvolal syn divočiny. "Velký lovec a mocný bojovník! Nikdo v džungli není tak silný jako Tarzan!"
Na ta slova se počali chvástat i ostatní opi, překřikujíce jeden druhého. Znepřátelené strany byly k sobě čím dál blíž. Zdálo se, že bitka je nevyhnutelná.
Gunto pokročil těsně k Tarzanovi a jal se ho očichávat. Tarzan výhružně zavrčel. Tohle se mohlo opakovat několikrát - avšak dříve či později musel některý z opů zaútočit. A v té chvíli by měli oba přátelé proti sobě celou smečku.
Černý Bulabantu stál mlčky, oči vytřeštěné údivem. Mnoho již slyšel o lesním démonu, který žil s veleopy, ale na vlastní oči jej dosud neviděl. Znal ho z vyprávění soukmenovců, kteří ho zahlédli, když tropil v osadě své nevídané kousky.
Tomu, co se odehrávalo mezi Tarzanem a veleopy, nerozuměl. Pochopil jen, že bílý obr a jeden z opičáků vedou spor s ostatními. Ti dva byli k němu zády a vypadalo to, že jsou odhodláni ho bránit. Černoch věděl, že Tarzan jednou ušetřil život starého Mbongy a zachránil Tiba a jeho matku. Proč by tedy nemohl pomoci i jemu? Ale jak? To si Bulabantu nedokázal představit.
Temně mručící horda v čele s Guntem počala Tarzana a Tauga vytlačovat na okraj paseky. A tehdy si Tarzan vzpomněl na svá slova, která pronesl k Tantorovi. Miloval život a nechtěl zemřít. Ale teď byla smrt blízko!
Opi byli stále útočnější. Neměli Tarzana v lásce, neboť se od nich lišil. A Tarzan byl rád, že je tím, čím je - člověkem. Vyčetl to z obrázkových knih v otcově chatrči. Pyšnil se něčím, čím ještě donedávna opovrhoval - příslušností k lidskému rodu. Leč co to bylo nyní platné - zakrátko již nebude mezi živými!
Gunto se chystal k výpadu. Tarzan mu to poznal na očích. A věděl, že mnozí se k rozvášněnému samci přidají. Boj bude rozhodnut za několik okamžiků!
Vtom se na protější straně mýtiny cosi pohnulo. Tarzan to zpozoroval právě ve chvíli, kdy se proti němu Gunto rozběhl, vydávaje hlasitý řev. Jinoch odpověděl stejným způsobem a přikrčil se, připraven k zápasu na život a na smrt. Taug vzápětí učinil totéž. A Bulabantu se konečně přesvědčil, že oba jsou skutečně na jeho straně. Zaujal tedy místo po jejich boku. V téže chvíli se na palouku objevil šedý obr a řítil se k bojišti. Jeho mocné troubení přehlušilo skřeky veleopů. Tantor, slon, spěchal na pomoc svým přátelům!
Gunto již neměl čas, aby Tarzana napadl. Ozvěna Tantorova troubení zahnala jeho i ostatní opy na okolní stromy. Taug prchal s nimi, neboť i on se Tantora bál. Jen Tarzan a černý bojovník setrvali na místě.
Bulabantu zjistil, že bílý obr nejeví sebemenší známky strachu, a proto vyčkával s ním. Jaké ale bylo jeho překvapení, když se rozlícený tlustokožec před bílým obrem zastavil a počal jej hladit svým dlouhým štíhlým chobotem!
Tarzan se otočil k užaslému domorodci.
"Jdi!" řekl v řeči opů a ukázal směrem k Mbongově osadě.
Bulabantu porozuměl výmluvnému gestu a okamžitě vyrazil. Tarzan se za ním díval, dokud mu nezmizel z očí. Věděl, že opi jej pronásledovat nebudou. Pak pokynul Tantorovi.
"Vyzdvihni mě!" požádal.
A na ta slova slon uchopil mladíka chobotem a posadil si ho na hřbet.
"Tarzan odchází do svého doupěte na břehu velké vody," zavolal syn divočiny na opičáky, krčící se na stromech. "Všichni jste hloupější než Manu. Jen Taug a Teeka mohou přijít Tarzana navštívit. S ostatními se Tarzan rozejde!"
Pobídl Tantora haluzí a společně se vydali napříč mýtinou. Netrvalo dlouho a zmizeli v džungli.
Než nastala noc, zabil Taug Gunta, poněvadž chtěl napadnout jeho přítele. Celý měsíc pak smečka o Tarzanovi neslyšela. Mnozí na něho zapomněli, ale dva z nich jej postrádali víc, než tušil. Taug i Teeka si často přáli, aby se vrátil. A opičák sám se mnohokrát rozhodl, že jej navštíví. Ale vždy měl něco důležitého na práci.

Jedné noci Taug nemohl usnout a díval se do hvězdné oblohy. Znovu se mu vybavila někdejší Tarzanova slova o šelmách, číhajících v temnotě na Gora. Čím víc o tom přemýšlel, tím větší měl v hlavě zmatek.
A tu se přihodilo cosi podivného. Právě když pozoroval měsíc, všiml si, že z něho kdosi cípek ukrojil a schoval!
Taug byl v mžiku na nohou. Vykřikl a začal budit ostatní.
"Podívejte!" volal, ukazuje na měsíc. "Podívejte! Je to tak, jak řekl Tarzan! Numa přišel z džungle, aby sežral Gora! A vy jste Tarzana vyhnali! Ať ten, kdo ho vyhnal, jde teď Gorovi na pomoc! Vidíte oči šelem, jak svítí všude kolem? Nikdo Gorovi nepomůže! Nikdo, jenom Tarzan! Numa brzy Gora sežere, a až Kudu usne, nastane tma. Jak budeme bez Gorova světla tančit na slavnosti Dum-Dum?"
Opi počali kvílet. Báli se, protože nerozuměli.
"Jdi a přiveď Tarzana!" zaječel jeden. "Přiveď Tarzana, aby zachránil Gora!"
"Půjdu," souhlasil Taug a v příštím okamžiku zmizel v temnu pralesa, chvátaje k chatrči na pobřeží.
Celá smečka zírala v němém úžasu, jak Gora ubývá. Numa již sežral notný kus! Zdálo se, že než se Taug a Tarzan vrátí, nezbude z Gora zhola nic!
Opi se třásli hrůzou při pomyšlení na věčnou tmu. Nemohli spát. Neklidně pobíhali sem a tam, spílajíce neviditelnému Numovi, který zatím kdesi na obloze nerušeně hodoval.
Gora bylo stále méně. Konečně se v blízkých korunách objevili Tarzan s Taugem. Vyděšení veleopi je zahrnuli přívalem otázek.
Tarzan nemařil čas vysvětlováním. V ruce třímal luk a na zádech nesl toulec šípů - otrávených šípů, které kdysi ukořistil domorodcům. Vyšplhal na vrcholek stromu a stanul na nejvyšší větvi, odkud byl nádherný rozhled po obloze. Spatřil Gora a obrovskou díru v jeho bledé tváři. To nemohl udělat nikdo jiný než Numa!
Zdvihl hlavu a vydal vítězný skřek opího samce. Odkudsi zdáli zazněla Numova odpověď. Tarzan vyňal z toulce šíp, napjal tětivu a namířil Numovi přímo do srdce. Pak vypustil střelu do oblak, a za ní druhou, třetí a čtvrtou…
Opi sledovali jeho počínání s vytřeštěnými zraky, když vtom Taug vykřikl:
"Podívejte! Numa je mrtev! Tarzan ho zabil! Podívejte! Goro vylézá Numovi z břicha!"
A skutečně! Měsíc zvolna vystupoval ze zemského stínu a jeho tvář nabývala dřívější podoby. Kdo by se v té chvíli odvážil tvrdit opům, že to nebyl Numa, kdo chtěl Gora sežrat, a že to nebyl Tarzan, kdo mu v tom zabránil?
A tak se Tarzan vrátil ke svým soukmenovcům a učinil první krok za svým cílem stát se vůdcem smečky. Všichni teď věřili, že přemohl Numu a zachránil Gora. Jen jeden z nich o tom pochyboval - a ač se to zdá neuvěřitelné, byl to sám Tarzan…